

Julie Gregory

CAPTIVĂ

Povestea adevărată a unei copilării pierdute

Traducere: Roxana Dude

EDITURA ESI ALLFA

București, 2006

Julie Gregory

SICKENED: THE TRUE STORY OF A FOST CHILDHOOD,
2003

„O povestitoare înnăscută cu o tonalitate narativă perfectă, Julie Gregory călăuzește cititorul prin această formă ireală de cruzime, în care arma sublimă este bisturiul, cu originalitate, patos și un curaj care-ți oprește inima în

loc”.

— Sylvia Fraser, autoare a romanului *Casa tatii: memoriile unui incest și ale vindecării*

„O confesiune captivantă a unei tinere uluitoare... *Captivă* va avea cu certitudine, în sfârșit, un impact asupra diagnosticului corect și tratamentului adecvat al copiilor prinși în capcana terorii sindromului MBP”.

— Dr. Chris Monaco, Director al Centrului Național din SUA pentru Apeluri de Urgență destinat copiilor Maltratați

„Aceste memorii arzătoare și frumoase reprezintă un adevărat triumf al spiritului omenesc”.

— Dr. Marc D. Feldman

Prefață

Sindromul Munchausen indus sau prin proxy este singura formă letală și atât de complexă de maltratare cunoscută la ora actuală. Formal, este definită ca fiind falsificarea sau inducerea, de către un îngrijitor, a unei suferințe emoționale și/sau fizice la adresa unei persoane aflate în grija sa. De cele mai multe ori, vinovatul este mama, iar victima – propriul copil. Baronul Karl von Munchausen a fost un personaj istoric real, militar și aventurier din secolul al optsprezecelea, care a devenit de notorietate din pricina povestirilor sale scandaloase. În 1951, un medic britanic a împrumutat numele baronului și a introdus astfel termenul de *sindrom Munchausen* pentru a descrie persoanele care simulează sau care-și induc simptomele unei boli pentru a atrage compasiune, protecție și a câștiga control asupra altora. La rândul său, denumirea de MBP a fost creată pentru a descrie persoanele care se folosesc de o persoană-surogat sau „mandatar” din aceleași motive. O estimare prudentă demonstrează că în Statele Unite se raportează anual 1200 de noi cazuri de MBP, cu numere proporționale în alte țări, în funcție de populația acestora. Cu toate acestea, multe cazuri nu sunt raportate –

și chiar rămân nedepistate – din cauza naturii ascunse a abuzului. Un studiu recent indică faptul că până în momentul în care un caz de MBP este în sfârșit recunoscut ca atare, până la 25% din frații și surorile copilului bolnav au murit deja – fiind, foarte probabil, victime anterioare ale vinovatului.

Numai când același tipar de simptome s-a regăsit la al doilea copil al familiei sau al treilea ori al patrulea ori al cincilea profesioniștii și autoritățile juridice au fost nevoiți să își dea seama că maternitatea poate fi transformată într-un tip de maltratare neobișnuit, legat de afecțiuni care, spre deosebire de molestarea fizică sau de viol, sfidează orice categorisire. Chiar dacă Biroul Federal de Investigații a fost vigilent și informat asupra sindromului MBP de câțiva ani buni, sindromul Munchausen indus constituie încă o tragedie în domeniul sănătății publice care, paradoxal, a fost în mare măsură ascunsă publicului.

Am pătruns cu reticență în lumea ciudată a sindromului MBP. După ce fusesem inițial interesat în special de sindromul Munchausen, eram reticent să pătrund în arena dificilă și tulburătoare a neglijării și abuzului minorilor. Cu toate acestea, fiind un expert în cazuri Munchausen, era necesar să încerc să-i cunosc toate variantele, ceea ce

însemna să-mi croiesc drum prin apele tulburi ale protecției minorilor în ciuda faptului că, aproape invariabil, cei ce se fac vinovați de MBP își neagă acțiunile, chiar dacă acestea sunt surprinse pe casete. Până în prezent am oferit consultanță și am depus mărturie în numeroase cazuri de MBP la nivel național, deseori înaintea unor judecători și jurați neîncrezători că această formă ciudată de abuz poate măcar exista. Am dezbătut sindromul în cărțile proprii și în capitole din cărți scrise de alții și am răspuns la peste o mie de întrebări referitoare la el, prin telefon, poștă și email. De mai bine de un deceniu am lucrat, în esență, în acest domeniu, în fiecare zi, dar tot mi se frânge inima.

Într-o zi, pe când navigam pe internet în căutare de linkuri prin care să-mi extind propriul site, am descoperit o perspectivă nouă și importantă asupra MBP. O femeie numită Julie Gregory își lansase propria pagină web unde împărtășea aspecte ale propriei victimizări de pe urma sindromului MBP, printr-un stil viu și fotografii emoționante. Își descria interesul de a scrie o carte și i-am trimis un email de încurajare, începând astfel o relație care a culminat cu această carte.

În „Captivă” avem parte de un punct de vedere fără precedent asupra experienței sindromului MBP. Există peste

cinci sute de articole și cărți de specialitate tratând acest subiect, dar până în prezent nimeni nu a relatat din interior întreaga poveste a suferinței provocate de MBP. Julie Gregory nu a crescut pe terenul de joacă alături de prieteni ci în lumea ciudat structurată și antiseptică a cabinetelor medicale și a spitalelor. Întreaga sa viață s-a concentrat în întregime asupra lumii fals construite a diverselor sale „boli”, iar îngrijitorii și medicii care ar fi putut s-o ajute să crească au fost cooptați să îi distrugă trupul și sufletul. Pentru că într-adevăr, medicii sunt complici fără voie în sindromul MBP, fiind condiționați să aibă încredere oarbă în ceea ce le relatează pacienții și rudele acestora. Este de necontestat faptul că spusele unui părinte constituie de obicei cea mai bună călăuză pentru a descoperi ce este în neregulă cu un copil, astfel încât un medic trebuie să își schimbe fundamental atitudinea pentru a accepta faptul că, pe undeva, o notă sună fals în relatări, că rezultatele analizelor sunt normale, că niciun tratament nu funcționează vreodată, că oricâte analize s-ar face niciodată nu sunt „de-ajuns”, iar părintele în cauză ar putea fi mult mai adecvat descris ca făcându-se vinovat de abuz.

O mamă poate fi nemiloasă în căutarea sa de a obține satisfacție emoțională de pe urma suferințelor copilului său.

Nu e nevoie să aibă o educație superioară, doar să fie convingătoare. Dacă Vinovaților li se pare că descrește interesul față de drama lor de „îngrijire dezinteresată” a copilului, pot trece mai departe la un BOU public: alte spitale, alte camere de urgență. Deseori parcurg (manuale sau navighează pe internet în căutarea informațiilor medicale care le-ar putea rafina un joc actoricesc ce ar umili orice fetiță pricepută.

Pe măsură ce Julie creștea, cititorului i se poate părea că Julie a fost părtașă, alături de mama sa, la înșelarea medicilor. A fost? Niciodată. A fost pur și simplu depășită. Cum ar putea un copil să contracareze egocentrismul mamei, un univers impenetrabil care își este autosuficient? Știm că nici măcar victimele adulte ale MBP nu dezvăluie uneori adevărata sursă a bolilor de teama abandonului sau a pedepsirii în caz că nu mai sunt bolnavi. Alte elemente își fac și ele încet apariția în tabloul sindromului MBP, cum ar fi *Sindromul Stockholm*, întruchipat la extrem de pacienta Patty Hurst care a îmbrățișat cauza răpitorilor săi violenți: copiii deseori protejează persoanele care le-au molestat și refuză să facă revelații tocmai personalului medical și de asistență socială care i-ar putea salva.

„Captivă” nu cuprinde amintiri de o încredere îndoielnică

recuperate sub hipnoză sau sub influența întrebărilor unui terapeut# ci evenimente care nu au fost niciodată uitate – o binecuvântare și: un blestem, în cazul lui Julie. Acestea au fost validate ulterior de Julie care a compilat întregul teanc de fișe medicale răzlețe tulburătoare. Din aceste dosare medicale se poate vedea cu ușurință cum minciunile insidioase ale mamei s-au transformat în adevăruri medicale.

Julie Gregory are de relatat o poveste remarcabilă, cum remarcabilă este și tăria pe care o împărtășește. Este norocoasă că se află în viață. Scriitorul Philip Yancey relatează: „Viața **n** este o problemă de soluționat ci o muncă de îndeplinit, iar acea muncă poate utiliza o materie primă de care am prefera să **nu** lipsim”. Julie are o rezistență care se poate cu greu imagina, date fiind circumstanțele. Este uluitor faptul că a scăpat cu conștientizare de sine intactă, cu atât mai mult cu o claritate suficientă pentru a scrie. Sper ca, încredințându-și viața hârtiei în aceste memorii arzătoare și frumoase, să fi reușit să reducă la tăcere o parte din demonii trecutului și să îi ajute pe cei încă prinși în plasa abuzului MBP.

Anticipoz că romanul „Captivă” va aprinde un butoi cu pulbere care să scoată MBP la iveală pentru totdeauna, să

iradieze o lumină pe care medicii, organizațiile de sănătate, asociațiile profesionale, asistenții sociali pentru cazurile de abuz al minorilor și publicul larg să nu o mai poată ignora vreodată. Născute dintr-o copilărie din cele mai întunecate și greu de stăpânit, cuvintele adunate aici reprezintă un monument, un adevărat triumf al spiritului omenesc.

Dr. Marc D. Feldman Catedra de Psihiatrie și
Neorobiologie Comportamentală Universitatea Alabama,
Tuscaloosa

Ce uram mai mult era figura cu râsul. Vreau să zic, dacă ești o puștoaică de doisprezece ani, cât păr poți să ai pe piept? Și totuși mă umpleau de spumă de ras și mă rădeau cu un Bic de plastic între sâni, care abia mijeau oricum. Aveau nevoie să fiu toată netedă și spână, astfel încât cele trei bucățele de plastic să poată sta lipite într-o constelație de trei puncte în jurul inimii și să îi înregistreze bătaile. Și în timp ce mă pregăteau, eu pluteam deasupra propriului corp, preocupată să studiez tavanul alb, zgrunțuros, imaginându-mi o cameră în care trăiam, invers, pe tavan, departe de hărmălaia din rulota noastră, departe de spital – plutind ca într-o pace albă, pură.

Mirosul spumei de ras mă smulge de pe tavan: este aceeași marcă pe care o folosea tata. În fiecare dimineață, înaintea ivirii zorilor, îl apuca un acces violent de vărsături și se târa până la toaletă, unde încerca să își desprindă stratul de dioxină¹ de pe mâini. Uneori, icnetele pe care le scotea vomând ieșeau din gâtul acelor siluete iluzorii din visele mele, acele lumi unde somnul și veghea se întretaie, cu hotarele încețoșate, timp de câteva clipe de buimăceală.

¹ Pentru a distruge hrana și vegetația de junglă a comunităților vietnameze, Chimicalele au rămas în apă și sol decenii de-a rândul, conducând la apariția unor malformații la copiii născuți ulterior, (n.trad.).

De obicei, după ce vomă, se rădea.

Printr-o înțelegere tacită, asistenta din cabinetul de consultații încolăcește în palmă o grămadă uriașă de cremă din doză, atât de multă încât, atunci când îmi netezește un strat de câțiva centimetri grosime pe piept, nici nu i se atinge palma de pielea mea.

În cele din urmă, valul de dioxină se retrăgea, iar el se rezema amețit de tocul ușii, zicând:!

— Vând Buick-uri, Sissy. Te-ai prins? Mașini Buick? Buuicck. Buuuuiick.

Și apoi chicotea pe înfundate și-și trecea dosul palmei cărnoase peste gură.

Asistenta ia un aparat nou, cu mânerul albastru, și mi-l trece cu dexteritate în jos pe stern, croind o nouă cărare curată, roz.

Și cam ce altceva ai putea face la șapte dimineața decât să râzi împreună cu tatăl tău, mare și greoi, care se preface că tocul ușii de la baie e un felinar și că el, sprijinindu-se ca un bețiv, îți vinde mașini Buick pe cel mai grozav ton de negustor ce-și laudă marfa în pragul prăvăliei?

Apoi sunt gata. Bucățelele albe de plastic au fost date cu ceva magnetic, transparent, și lipite pe șase locuri diferite. Firele li **se** reunesc într-un șuvoi mai mare de cabluri ce

șerpuiește în jos, p< stern, peste abdomen, ieșindu-mi din fermoarul de la pantaloni de parcă cine știe ce echipament complicat de cablu TV cu plată a avea pe-acolo. Electrozii înveliți în cauciuc alimentează u casetofon care e așezat confortabil într-un harnașament rectangular din piele; arată ca o geantă de damă. Am o curea petrecută peste umăr și uite așa mi se scurge existența de copil de clasa șaptea, ticăind laolaltă cu bătăile inimii, direct în cutie.

Ca să o luăm cu începutul, dintotdeauna am fost un copil bolnăvicios. Slăbănoagă ca un arac de fasole și la fel de fragilă precum un sufleu făcut la cuptorul cu microunde, mă răneam ușor și mă ofileam toată, pe dată. La școală, copiii veneau ață la niine și mă întrebau verde în față dacă sunt anorexică. Dar nu eram, doar bolnavă, atâta tot. Iar mama rememora, încercând să își dea seama ce e în neregulă cu mine. Pentru că nu era vorba doar de faptul că aveam probleme cu inima. Era vorba de toate, adunate laolaltă într-un tot, sângărând împreună din atâtea straturi de nepătruns încât era imposibil să ajungi la rădăcina problemei, era ca și cum ai fi curățat foițele transparente ale unei cepe una câte una, iar când am crescut suficient ca să o fac eu însămi, fiecare foiță mă făcea să plâng.

Am fost concepută în pântecul bolnăvicios al unei mame

bolnăvicioase – care se înfometa, iar pe mine laolaltă cu ea. Era extrem de anemică și orbită de septicemie când m-a născut – vina tensiunii ridicate care îi blocase circulația către ochi, susținea ea. Am fost împinsă prematur în această lume, cântărind trei livre și șapte uncii, o arătare embrionară, strălucind de transparentă ce eram, iar când m-au plesnit peste fund nici măcar un țipăt n-am scos. Au crezut că eram moartă. Medicul, ținându-mi trupul albăstrui de glezne, cu capul în jos, mi-a aruncat o privire și-a remarcat:

— Aoleu, ce tălpi mari are!

Apoi am fost vârâtă repede într-un incubator în care am stat, toate creaturile embrionare, așteptând să eclozez în lumea adevărată din afara clopotului de sticlă. După aceasta, starea mea de sănătate s-a clătinat precar pe muchea unei existențe de genul ttt descoperim de fapt ce e în neregulă cu acest copil”.

Au urmat un cortegiu de răbufniri ale nasului și gâtului, râgâituri mice ce îmi sfidau constituția fragilă, migrene sâcăitoare și «tente, amigdale inflamate care își afișau rugămintea de a fi e de fiecare dată când ziceam „Aaa!”, un sept deviat, purtând vina pentru că stăteam cu gura deschisă ca să respir, și alergii greu de sesizat care mă

lipseau mereu de hrană din cele patru grupe primare de alimente. Iar când ne-am apropiat, la secția **d** cardiologie, de momentul în care să identificăm misterioasa boală de care sufeream, mama a intrat pe terenul asistenței medicale **d** amatori cu vigoarea logistică a unui sergent de instrucție:

— Ia ascultă aici, la naiba, copilul ăsta e bolnav, da? Uită-te tu la ea. Și să mă ajute Dumnezeu, dacă îmi moare pentru că n-a fost voi în stare să vă dați seama ce e în neregulă cu ea, o să vă da în judecată până vă iau ultima centimă.

Mama avea o față prelungă, ochii i se subțiau până ajunge ca niște crăpături, îi apărea pe buza de jos un strop gros de saliv: ca de fiecare dată când se enerva. Vocea i se pierdea în depărtar în urma oricărui doctor care susținea că nu se mai pot face al teste, îl pândeau pe coridor, străpungea tăcerea holurilor.

— Îlsuuuse Christoase, șuiera ea, revenind în camera consultații, nu îmi vine să cred cât de incompetent e puiul ăla cățea.

— Nu-ți face griji, mami. E în regulă. O să mergem să găsim altul.

Așa o linișteam, spunându-i că vom continua.

— Ia uite-aici, încerc să te ajut, îmi sacrific viața ca să

aflu dracu e în neregulă cu tine. Așa că încetează să o mai dai în **b** de fiecare dată când ajungem aici, purtându-e normal. Arată cât de bolnavă ești și *hai să-i dăm de cap*, bine?

— Bine.

T

răiam împreună cât era ziulica de lungă – eu, mi tata, micuțul Danny și, mai târziu, copii adoptiv¹ dar tata nu știa niciodată că eram rasă pe piept. Era chemat ordine de mama, îmbrăcat „decent” și încălțat în mocasini al numai când era nevoie de o demonstrație de sprijin patern la spi în caz contrar era lăsat în pace, să vadă de la cap la coadă reluările episoadelor din *M*A*S*H*, cu mâinile acoperite de pete roșii de fistic și grămezile înalte de coji de nuci odihnindu-i-se pe burtă.

Pe vremea aceea trăiam într-o rulotă de capacitate dublă, blocată în fundătura unui drum nepavat, într-un colț acoperit de păduri din Ohio; o zonă sălbatică a țării, de un verde mătăsos, năpădită de vegetație luxuriantă, cu dealuri precum pantele de montagneflisce, care parcă își țineau respirația, așa, ca în *Deliverance*. Jur CA aproape puteai auzi acordurile de banjo încolăcindu-se vag în adierea vântului.

Părinții mei își căraseră după ei din Arizona icoana pe catifea neagră cu Iisus crucificat, sângele tridimensional picurând de pe coroana de spini în jos, pe o parte a capului, ducând-o apoi prin Vreo șase alte locuri până când să ne stabilim în fundătura de la Bums Road.

Sufrageria noastră era dotată cu o versiune timpurie a unui set {le canapea stil imitație de roată de căruță din catifea, iar Iisus era It & mat peste tapetul din catifea portocaliu-caramel, care fusese I lipit peste lambriuri, așa încât se puteau distinge spațiile goale tffirc arătau ca niște fâșii întunecate. O țesătură grosolană din lână, ittpicioasă (de parcă ar fi împrăștiat cineva miere cu aspiratorul) ■luneca pe podea, ca niște alge ce ondulau. Animale miniaturale fermă, din beton, erau împrăștiate în curte câte două sau în ■fupuri – pui de găină albi, văcuțe cu ugere roz, cocoși curtând ■Uni, un măgăruș cu sombrero – și ori de câte ori eram în oraș ■Intru programări la medici, mama urmărea mereu cu un ochi de ■ltur orice putea să se adauge la colecția ei de hambar.

Îmi amintesc de cum arăta pe atunci tata, ca un lamantin; mare, Bhic, curat-lună de parcă tocmai trecuse printr-o spălătorie de întins pe un pat cu roțile LA-Z-Boy. Pielea albă, goală, ■itirfi la maxim peste un burdihan enorm,

o paloare bolnăvicioasă, Htfl lut. Nu tu auz, nu tu văz, nu tu opinie. În sufrageria întunecată H^lotci noastre nu exista nimic – exceptând un hohot de râs sănătos, sporadic, stârnit de nesfârșitele hârjoneli ale lui Hawkeye și Hunnicut.]

Odată, pe când aveam șapte ani, stăteam întinsă în pat, gata să adorm, când tata a tunat:

— Siiissy! Siiisssssy!

Am sărit din pat, gândindu-mă că e vreun incendiu, și m-am repezit alunecând pe hol în pijamalele mele cu botoși.

— Fă-mi și mie niște pâine prăjită, da? Tata și-a împletit placid degetele pe piept, cu pulpele groase sprijinite de balamalele cu arc ale suportului pentru picioare de la scaun, neluându-și o clipă ochii de la televizor.

În afara drumurilor la doctor, cea mai mare parte a timpului^ ne-o petreceam în rulota din fundătura acelui drum nepavat; era o? mare diferență între cum eram noi în realitate și cum arătam când ieșeam. Am o fotografie de când aveam cam unsprezece ani iar: Danny, fratele meu, abia patru, de când am fost cu mașina în vacanță la cascada Niagara. Suntem toți într-un butoi de lemn fals care pare că se înclină peste muchia cascadei și fiecare e garnisit cu un zâmbet mai artificial decât apa căzând în vârtejuri în

jurul nostru. Eu sunt blondă naturală, din sticla de vopsea Clairol, purtând ultimul răcnet în materie de pasteluri JEPenney și exultând de fericire.

Dar fericirea e un lucru relativ la doisprezece ani, când stai în cabinetul de consultații tot numai crom și oțel, temerile făcându-ți pielea ca de găină jumulită, cu niște foi fărâmițate de hârtie vârate la subsuorile lipicioase. Până în acel moment, răspunsurile zburaseră ca șoaptele peste dealurile din fața noastră. Puțină tahicardie intermitentă aici, niște habitus Marfanoid dincoace. Nicio alarmă de gradul zero care să le permită să mă diagnosticheze complet, oficial. Dar ei continuau oricum să caute. Pentru că mama era sigură că răspunsul se afla chiar aici, în inima mea. O mamă se pricepe la astfel de lucruri. Ea e cea care m-a văzut făcându-mă cenușie la față, ea e cea care îmi lua de obicei pulsul neregulat și tot ea era cea care văzuse cum fug kilogramele de pe mine, timp ce creșteam brusc în înălțime. Așa încât asta era motivul car[^] ne alimenta goana în căutarea răspunsului. Iar răspunsul se afl[^] mereu acolo, chiar în fața noastră, așteptând să fie înșfăcat, pentru[^] ca imediat după totul să capete sens. Și în anumite privințe ave[^] dreptate. Dar cine știe, poate că eu nu mai aveam mult de trăit, așa că atunci când mama insista să mi se facă alte

teste, iar ei refuzau, ei bine acela era momentul când ne căram dracului de-acolo și încercam să găsim pe cineva care să știe ce face.

vJL_T” —’

M

ama, Sandy Sue Smith, fusese măritată de mama ei la frageda vârstă de șaptesprezece ani, cu un bărbat la vreo cincizeci numit Smokey, care ținea un spectacol de carnaval la marginea orașului. Smokey era un omuleț vânos, cu: niște favoriți țepeni ce-i tăiau obrazul ieșind de sub pălăria neagră, îndoită, de cowboy. Avea cai dresați, cai pregătiți pentru arena **d** carnaval, și o învățase pe Sandy Sue să facă tot soiul de cascado șocante cu nume cum ar fi „Zborul apaș” și „Culcat pe gât”. Du cascadorii, Smokey o lega pe Sandy de o roată de lemn cu găuri o învârtea și apoi azvârlea spre ea cuțite lungi de nouăsprezece inci. Iar ea stătea pur și simplu acolo, supraviețuind celor ze lame ascuțite care ieșeau la întâmplare din lemnul crăpat din jur ei, zâmbind strălucitor, cu un picior ridicat precum modelele și mânuță gingașă fluturând triumfal. Toate astea se petreceau înain de a mă avea pe mine dar am văzut pozele și erau năucitoare călărea în picioare pe spinarea goală a unui cal alb, sălbatic, țâș * ca o nălucă, încetoșat, peste câmp, pe

un fundal de cer străbă de dungi portocalii-rubinii.

Într-o altă fotografie Smokey pocnește spre Sandy dintr-un *din* piele împletită de vreo douăzeci și cinci de coți, iar ea ținută de rulota cailor cu o față lipsită de expresie, pe când bi ondulează ca un șarpe gata să i se încolăcească în jurul gâtul

Amândoi poartă costume asortate cu bluze pereche din satin alb și negru cu capse de perle, cu scoici de argint cusute pe tivul pantalonilor și niște catarama de curea cam cât platourile de servit la masă.

Sandy a ajuns să fie împreună cu Smokey cam așa: ea are o mamă, un tată și un frate mai mare numit Lee, cam dus de felul lui (și aici se clipea sugestiv). Tatăl ignoră familia, toată atenția fiindu-i acaparată de colecția de arme răspândită peste tot prin casă. Mama, Madge, vine dintr-un clan de prin Virginia de Vest, care se culcă între ei, frați cu surori, și mai au pe deasupra și copii sașii drept dovadă. Sandy este deseori lăsată pe seama unor bărbați care îi fac lucruri îngrozitoare într-un subsol întunecat. Tatăl cu arme este înlocuit într-o zi cu un alt iubitor de puști – numai că de-această dată poartă și insignă. O face pe Sandy să meargă împreună cu el pe motocicletă, ținând-o să nu cadă cu mâna adusă la spate și palma sprijinită pe piciorul ei gol.

O duce la pescuit în locuri singuratice, cu iarbă înaltă și vreun pescar rătăcit, care își Vede de treaba lui uitându-se în altă parte. Doi ani mai târziu, Sandy Vine de la școală și descoperă că noul tătic și-a vârat o pușcă în gură L|t n-n făcut bucățele chiar acolo, pe canapeaua din sufragerie. Madge a mers la școală până în clasa a zecea și nu a muncit I măcar o zi în viața ei. Abia de se găsește vreodată de mâncare l cosă. Sandy nu primește bani de prânz, iar pe la cincisprezece

le înfometată. Slăbită de malnutriție, se prăbușește pe una din Ielele pe care le spală cu amoniac după orele de școală. Stă Băta în spital, oasele pelviene ieșindu-i prin cearșafurile albe, I, în timp ce i se dau trei mese pe zi. Când e suficient de imntă ca să fie externată, Madge i-o dă lui Smokey, un bărbat în josul străzii și are cai și o fermă, un bărbat care poate să fel de multă grijă de ea cum are și de propriile vite. Iar ea p| în camionetă cu entuziasmul fetelor care pleacă la oraș, Mitik de promisiunea de a avea propriul cal. Și dusă e cu un Atftt a știut toată viața.

Anii trec, Sandy continuă să fie prinsă de roata de lemn: îmbrăcată în piele albă, cu zâmbetul ei de scenă. Are părul negru tăciune pieptănat cu cărare pe mijloc, prins în cozi

strânse ca în tunele de piele pe lateral, după moda nevestelor indiene, accentuându-i acea urmă de sânge Cherokee de la care are pomeții înalți ai obrazilor și buzele pline, roșii. Aleargă alături de calul care începe să galopeze, se agață de coama lungă, fluturând, iar apoi, apucând cornul șeii, sare în șa cu grația unei pantere, împingându-se în sus până când stă în echilibru în picioare, în timp ce spectator ovaționează. În plin galop la o viteză mortală, plonjează sub bui calului și își ridică brațul în splendoarea gestului scenic ta-taaaaaam! Ăsta-i Saltul Mortal Rusesc pe dedesubt. A captura atenția publicului și a câpătat, pentru prima dată în existența ei altceva decât o viață și un trup cotropite de durere.

În timpul uneia din iernile crâncene din Ohio, Smokey e dobor de guturaiul său anual, iar ea are prima ei premoniție. Când Smoke nu era în turneul de vară cu spectacolul său pe urmele Grand Ol Opry, lucra în schimburi duble la fabrica de curățătorie chimi Swan, inspirând aburul bogat în chimicale. Și de obicei s îmbolnăvea în fiecare iarnă. Dar oricât de mult ar fi tușit sau orică firișoare de sânge ar fi zburat cu saliva, Smokey nici de-al dracul n-avea de gând să se ducă la vreun șarlatan de felcer, la insistențe lui Sandy. Nu era nimic în

neregulă cu Smokey, nimic ce nu put* fi vindecat de o dușcă de Pepto-Bismol. Așa că atunci când s trezit într-o dimineață, prin apropierea Crăciunului, cu o față culoarea lăturilor, a trimis-o pe Sandy în oraș să îi ia o sticlă. Arsi aia din piept era probabil o indigestie, nimic mai mult, așa cu era mereu. În răstimp, Sandy conducea, dorindu-și să meargă să se tot ducă, să nu mai revină niciodată. Vedea cu ochii min cum intra în casă ca să îl găsească pe Smokey țeapăn și rece, fața înghețată într-un rictus de durere, iar ea nu voia să mai v „acasă și să mai găsească un alt bărbat mort. A condus în cerc drumurile de țară șerpuitoare, gândindu-se cu înfrigurare pe cine să sune. Dar nu avea pe nimeni în afară de Smokey. Când într-un final a tras mașina în fața casei, câteva ore mai târziu, Smokey stătea pe aleea cu pietriș, furios ca un urs cu o durere în fund, bodogănind că îi întârziase cu cina de Crăciun. În seara aia s-au dus la culcare pe la zece și nici nu dormeau bine de vreo jumătate de oră, că Smokey a țâșnit drept în capul oaselor și a slobozit un țipăt de îți îngheța sângele în vine, a început să horcăie și a căzut la loc țeapăn pe adâncitura din perne.

Lui Sandy i-au rămas caii și facturile de plătit, o ipotecă pe noua fermă și tot soiul de obiecte ținute: frâuri de spectacol, \$ei, pături și perii. Și deși pare o căsnicie pusă la

cale în iad, ea l-a iubit pe Smokey. A tratat-o mai bine decât orice bărbat pe care l-a cunoscut vreodată, dacă e să ții seama numai de faptul că nu a bătut-o niciodată. Acum, nu numai că nu-l mai are pe el, dar n-are nici asigurare, nici bani, nici slujbă și nici familie. Vinde cnii și roata pentru azvârlit cuțite, șeile și toate daravelile cu ținte, numai ca să își poată permite un sicriu pentru bărbatul pe care nimeni nu vine să îl vadă. Sandy stă acolo singură la înmormântarea lui Smokey, într-un salon funerar fără nume, jelindu-se peste trupul lui până când o scoate antreprenorul de pompe i funebre afară, că s-a încheiat timpul pentru care plătise. Are

S

i j_... Zeci și șase ^ ani

Acum. Undeva în partea cealaltă a orașului e xlun puștan slăbănog, tot un zâmbet, proaspăt scăpat azboiul din Vietnam, după ce făcuse oarecari treburi dubioase l făcuseră să aterizeze într-un spital pentru veterani. Are acel estic întipărit pe față după ani de bătăi încasate de la un tată manifesta mai mult interes pentru crescutul roșiilor în grădină t pentru creșterea propriilor copii, acel aer defensiv, în cântivă, așa încât dacă se uita vreodată cineva, orice-ar fi fost, mult prea atent la el sau un timp mult prea îndelungat,

atunci *el* a fi știut că acel *cineva* știa ceva ce el nu dorea să se afle și nu-i mi rămânea decât să lupte ori să fugă. De obicei alegea lupta. Ci acea privire a și plecat în Vietnam unde, după ce a luat o gui sănătoasă de dioxină, și-a văzut cel mai bun prieten din licei explodând lângă el în tufișuri. I-a luat în brațe capul retezat ȧ hohote înăbușite, epuizate, i-au izbucnit din piept. Patru luni mî târziu, scăpa de război, simțind doar un bâzâit ușor, alb, între urech și vedea lumina soarelui strălucind în afara aripii de psihiatrie1 Spitalului pentru veterani, fiind diagnosticat doar cu o formă ușoar și dubioasă de schizofrenie paranoică. Acesta-i tatăl meu, Da: Gregory Senior. Termenul petrecut în Vietnam abia acoperiș câteva luni.

La scurtă vreme după, Sandy și Dan au dat unul peste altul! parcare stației de benzină unde el lucra și s-au repezit unul asupt altuia cu o foame atât de pătrunzătoare încât a sfârșit prin a l consuma sufletele. Sandy trăsesese pe dreapta să alimenteze mașin la benzinăria Lane și Sullivan, iar viața i-a luat o întorsătură brusc atunci când i-a cerut mecanicului de serviciu să verifice uleiul Tatăl meu s-a urcat în mașină și de-atunci nu a mai coborât. S-ar curtat vreo trei luni, apoi și-au pus pirostriile. Le-au pus bine. Tal voia să aibă o ceremonie religioasă catolică, iar preotul a

rugam pe Sandy să se așeze și a întrebat-o:

— Fiica mea, îți dai seama că acest bărbat e nebun? E nebun

Ulterior, Sandy avea să susțină că nu avusese habar că el fusese internat la psihiatrie și a trecut cei nouăsprezece ani petrecuți alături de el la capitolul experiență. E ciudat, cuțitele pe care Smokey le arunca spre ea aveau o lamă de 19 inci și tot atâția au fost ani petrecuți cu Dan.:

Acum, una e să vezi fișele de la Spitalul pentru Veterani care susțin că tatăl tău este nebun, să îți tot auzi mama regurgităm fraze care să îți confirme că e nebun și cum a înnebunit. Alta e să detașezi de această scenă, să privești înapoi după mulți ani și să întrebi dacă nu cumva femeia care îți e mamă nu este mai bună. Că bărbatul care îți este tată – numai hârtoagele lipsesc să o fiirme.

P

Primele amintiri din măcelul medical încep odată cu mutarea în Arizona pentru a fi mai aproape de bunică maternă Madge. Aveam trei ani pe atunci și păr lung, țep de culoarea albiței de banane, periat până lucea. Mă bucuram de viața bogată a unui copil de trei ani: mă dădeam cu rolele prinse curele peste pantofi și cu o pernă strânsă în curea peste buze prăjeam ouă pe trotuar pe canicula ce era în miezul zilei în

Ph nix, învățam obscenități în spaniolă de la băiețelul mexican alături și o vizitam pe buni, care locuia peste stradă.

Pe vremea aceea bunica Madge era o creștină renăscută și profesoară devotată la școala de duminică ce se ținea la subs Purta o șapcă de pescuit cu o față zâmbitoare pe ea ca să i potrivească personalității ei vesele și mă ducea către lac în du amiezele sufocante de vară în Phoenix ca să prindem pești-lun Pe drum, mergeam cu mașina pe lângă munți, cu piscurile învălui de negura poluării care atârna asupra orașului Phoenix și se scurg în deșert. Imediat ce ajungeam pe muntele Encino, cel mai în vârf, buni conducea sedanul care se clătina pe marginea prăfuită drumului și, acoperindu-și cu mâna ochii de parcă ar fi avut vizetă, cerceta din priviri vârful muntelui ca să descopere vre semn al prezenței lui Iisus. De îndată ce îl ochea, mă trăgea poală ca să pot să îmi scot trupul afară pe fereastra din drept șoferului și să fiu părtașă la revelație.

— Îl vezi, scumpico? Zicea ea zvâcnind un deget zbârcit pe {

A capul meu. E *chiar* acolo.

și îngusta privirile de parcă se uita prin cătarea unei puști, tori bunica Madge îl vedea îngenunchat în

rugăciune, alțorind în picioare și ținând Biblia. Uneori își storcea câteva lacrimi Vederea frumuseții și maiestății sale. După care începea iarăși ivacnească din deget:

— Îl vezi, scumpica? E *chiar* acolo, *chiar acolo!*

Aha, sigur, buni, numai că nu cred că îl văd. Dar bunica Madge Venea atât de exasperată de mine și lipsa mea de viziuni că Cepeam să ghicesc ce articole de îmbrăcăminte purta din ilniscențele pozelor pe care le vedeam la școala de duminică.

— A, Buni, el e cel în strai cafeniu? Cu ieduțul? Aaa, acum că îl văd.

Bunica Madge se cutremura în extaz imediat ce începeam să enesc de sandalele cu barete înfășurate până sus. Dar apoi mă filen brusc de brațe și mă răsucea direct în văpaia respirației fetide.

— Chiar l-ai văzut pe Iisus acolo sus? Zicea ea. Nu minți, nu?

O & știi că mincinoșii ajung dreeeeeeept în iad.

Acel „drept” părea că reverberează chiar din străfundurile a I ce mie mi se părea a fi hăul întunecat al iadului, chiar acolo, ochii mei. Era singura dată când bunica Madge se supăra pe când mințeam că l-am văzut pe Iisus în vârful muntelui ino, trăind acolo printre haldele de la periferia

Phoenix-ului. CĂ am început să îl văd mai devreme și să memorez detalii de Coala de duminică, începând chiar să mă conving și pe mine, ajunseseam să pot jura că pietroiul de care mințeam sub puterea tul iscoditor al bunicii Madge începea să ia forma acelui bărbat btrbă, adâncit în rugăciune.

Încât ajungeam pe malul lacului, ne tolăneam pe pietrele de și prindeam pești care aveau țepi pe orice parte îi atingeam.

Ea îi numea pești-lună pentru că străluceau în lumina ce țâșnea reflectată dinspre lac. Am o fotografie cu mine stând cu genunchii îndoiți și un zâmbet mai strălucitor decât soarele, ținând o undiță ridicată sus deasupra capului, cu un peștișor țepos zbătându-se la capăt. Întotdeauna eliberam peștișorii și asta era partea me – favorită: să îi dau pe mâna bunicii care le scotea cârligul din gur și apoi, ghemuindu-mă la marginea apei, să îi privesc îndepărtându-se înot. Cât despre cei care pluteau la suprafață, speram și în rugam lui Iisus că se simțeau pe cât de bine susținea Buni că s simțeau imediat ce le smulgea cârligul dintr-o parte a feței.

Apoi soarele cobora puțin, luminând tremurat la suprafața apei: iar Buni și cu mine ne urcam în mașină,

porneam și făceam u accident.

Nu era niciodată ceva prea grav. O ciocnire aici, o bușeală cu spate dincoace, întotdeauna mergând cu viteză redusă și de obicei avan de-a face cu bătrâni ca și ea. Semăna mult cu acele curse de m-aș periculoase, numai că în acest caz era ceva real. Uneori îmi spunea:

— Păzea că vine, scumpico!

Asta însemna că trebuie să mă ghemuiesc într-o parte și! încleștez mânerul portierei, ținându-mi ochii strâns închiși. Ținte ei predilecte erau obiectele roșii: semne de circulație și lumini de frână. De îndată ce se ciocnea de un alt șofer. Sărea din m-aș: și dispărea, topindu-se în grupul de oameni ce începea să se adun

Eu mă târam afară prin portiera deschisă (Buni era me – amabilă și se întindea peste scaun ca să mi-o deschidă înainte de coborî) și rătăceam prin acea zăpăceală. De obicei un străin șocat să mă găsească la locul unui accident, stând în mijloc intersecției în zgomot, neștiind în ce parte a acelu puzzle potrivea bucățica mea. Mă luau pe sus, agitându-se și fiind p „de întrebări, și mă duceau până la un 7-Eleven s2au la un maga cu articole de pescuit sau în propria casă,

² 7-Eleven - lanț de magazine deschise non-stop, în care poți cump reviste, băuturi, mâncare etc. (n. trad.)

unde venea mama să mă ia în cele din urmă.

Bunica nu era niciodată dusă la spital sau rănită în vreun fel; că se băga în toate aceste accidente ca să aibă o ocazie de a vorbi cu oamenii. Stând în mijlocul străzii, cotrobăia prin poșeta ei gigantică, albă din imitație de piele – sprijinindu-se cu piciorul de janta roții – până își găsea portofelul și le arăta poze cu nepoțica ei de patru ani care o însoțea – aceeași nepoțică de patru ani care lipsea fără ca vreunul să își dea seama.

Deși fericirea bunicii la locul accidentului era efervescentă, Într-un final era dusă de-acolo pe sus. Polițistul se proțăpea în fața – 1 și îi ținea o predică despre pericolele pe care le ridica stilul ei dubios de a îndoi mașini, iar bunica Madge zâmbea, îl binecuvânta ți. he urca pe bancheta din spate a mașinii de poliție, mângâindu-și klblia legată în coperte albe de parcă ar fi fost o pisică persană lolanită în poală. Așa că până la urmă lui Buni i s-a revocat permisul di conducere și să ne ferească sfântul să mă mai vâre vreodată lltr-o mașină și să mai mergem undeva împreună, dar tot mai venea

În noi să stea cu mine de câte ori mami și tati ieșeau la întâlniri.

I

n timp ce mami se îmbracă, tati mă ține pe genunchi și mă saltă ca pe un căluț: „Joe, Joe, și-a rupt un deget Itbrind fără de preget!” Iar eu îmi scutur părul și chicotesc:

■ Tuaati, eu nu sunt Joe, sunt Scumpical!

udor tatăl. Mă scoate în oraș la 7-Eleven, unde el înșfacă Hon de Clark de pe raft. Îl desface și îmi dă jumătate. Apoi fibibalajul să-i alunece din mâini fără zgomot, ieșim pe ușă, elm în mașinuța noastră cât o nucă și demarăm în trombă, Ind tot drumul spre casă.

IU când vine să stea cu mine, joc împreună cu buni Șerpi I «au Piticot. Facem o baie cu spumant Mr. Bubble și chiar înainte de a merge la culcare cotrobăie și scoate câte ceva adâncul poșetei sale fără fund: bulgări de acadele Cracker-Jaciț lipicioase, cu gust ciudat sau vreo bomboană ciudată topită pe când s-a făcut una cu ambalajul. Să refuzi dulciuri de la bunica însemna o impolitețe pe care până și o puștoaică de patru ani! că e mai bine să nu o comită, așa că stau la masa din bucătărie ronțâi din cine știe ce drăcovenie pe care ea mi-o așterne sub i prefăcându-mă că îmi place, în timp ce ea mă urmărește. Și i îndată ce termin, începe cu întrebările:

— Scumpo, te simți bine? Nu prea pari în apele tale.

Mă simt bine, sprijinind-mă cu o mână de peretele acoperit |

tapet scânteietor în timp ce mă îndrept către camera mea să! iau pijamalele. Bunica Madge mă urmează, mormăind ce gânde

— Scumpo, sunt îngrijorată. Pari așa bolnavă. Ia vino aici, | pună mâna buni pe fruntea ta.

Îmi dă la o parte bretonul blond și își așază dosul degete reci ca gheața pe fruntea mea.

— O Doamne, Scumpica, arzi toată, pur și simplu arzi tea Mai bine aș chema ambulanța.

Bunica este serioasă, cu fața încruntată de îngrijorare plutit la câțiva centimetri deasupra mea. Îmi îndepărtează pleoap cu degetele, deschizându-mi larg ochii, căutând cine știe 1 simptome pe care să le poată spune la spital. Poate că și într-adevăr ceva în burtică. Poate că am febră. *Cum mă și| buni? Sunt bolnavă, buni?*

— A, iubito, ești atât de bolnavă. Dar hai să așteptăm pe când se întoarce mama acasă. Apoi o să mergem cu toții la spid Te-aș duce eu chiar acum dar tatăl tău nu mă lasă. Cred că o| supraviețuiești până ajung ei acasă. Sper să trăiești, scumpo.

Mă mângâie pe creștet, clătinând din cap.

— Haide să ne rugăm acum.

Și bunica Madge mă ia de mână și își lasă capul în jos. Încep să urlu ca din gură de șarpe. Nu vreau să mor. Dar buni i

Urfi că o să supraviețuiesc. Simt că stomacul mi se strânge în 'Uri. Mă așază sprijinită pe perne cu capul pe căpătâi, exact ca doamna în vârstă care trăia la câteva case mai jos, care avea Szeci de ani și a dispărut între perne și a murit anul trecut. Buni mă întreabă iarăși cum e cu durerile ascuțite din burtică – U îmi las mâna să alunece sub cuverturi, ținându-mă de stomac, – e teamă să respir adânc. Mă uit la buni cum merge ca un leu în „a de la mine la telefon și înapoi: ridică receptorul, cheamă bulanța, închide când i se răspunde. Răsuțește cablul spiralat telefonului între degete, îl îndreaptă, se uită afară din spatele elelor, îmi pipăie fruntea, fuge înapoi la telefon, ridică ptorul să asculte dacă are ton, după care îl pune la loc.

Apoi se văd niște faruri încețoșate intrând ușor pe alee. Mașina

■ în garaj, se oprește motorul. Mami și tati intră în liniște pe R din față, iar Madge aprinde lumina în foaier, grăbindu-i, IHtindu-le că am mâncat ceva ciudat și cum a venit în casă un **n** *if* i-a dăruit acadele Cracker Jacks,

iar ea crezut că totul e în ULH pentru că părea un om negru *de treabă* și nu i s-a părut că da ceva otrăvitor sau cu lame de ras, așa cum auzi tot soiul de un în zilele noastre.

Bunica Madge își încrucișează palmele la piept exact ca o gărițfi la pândă, iar vocea ei, subțire ca a unei păsări, devine **04)** în ce mai ascuțită.

mi și tati au nevoie de câteva secunde să-i descifreze spusele, **d** larg și repetat. Pe măsură ce înțeleg, mami explodează: Dumnezeuule! Cum ai putut, Madge? Ce dracu e în Ulă cu tine? E doar o fetiță, cum ai putut să îi dai acadele omul negru?

Rti le urmărește preț de un minut, privind de la una la alta! Un meci de tenis cu încetinitorul. Apoi își lasă capul să îi C piept, scoate un sunet prelung, ca un șuiertat și tropotește gă noi la culcare. Avea douăzeci și cinci de ani pe vremea

Mami e înnebunită, aleargă prin casă înșfăcând diverse luci de luat la spital în caz că va trebui să mă rețină acolo, *în caz că supraviețuiesc*, și se răstește dându-i ordine buniciei Madge.

Apoi sunt luată brusc pe sus, înfășurată într-o pătură și dus. Goană la mașină. Luăm curbele derapând și trântind

lumini semnalizare pe drumul spre spital. Din când în când, mami; apleacă și șoptește:

— Vezi cum se simte.

Iar bunica Madge își lasă greu brațul în spate și pipăie pãi să se asigure că se ridică și se lasă în ritmul respirației mele.

Intrând în parcare de la Urgențe, în timp ce bunica stă în măș pe partea aflată în umbră, mami se întoarce să se uite la mine bancheta din spate. Lumina gălbuie din mașină îi dă feței prelui o tentă de clovn din cutie, în timp ce se întinde și îmi neteze pliurile pijamalei, cu ochii fixați neclintiți într-ai mei: ”.

— Scumpo, am nevoie să îi arăți doctorului exact cât de răi simțeai acasă, da? Nu vreau să te trimită înapoi când tu ai cine! ce lamă de ras înțepenită în tine.

D

după vreo cinci astfel de curse la Urgențe, la emis, într-un final: j

— Madge e complet zărghită! Ne întoarcem în Ohio.

Și așa l-am încărcat pe Iisus și catifeaua lui neagră în rul U-Haul și am plecat departe de iadul dezlănțuit al bunicii Mă< celei zărghite. Iar pe drum, pe autostrăzile care în anii 1970 li se întindeau pustii între deșert și dealurile

unduitoare din Vesi Mijlociu, stăteam în poala mamei și îi căutam prin poșetă.

— Cauți acadelele, scumpo? Stai așa, că ți le dau eu. 1

Mama scoate o cutie nouă și îndoaie pe spate cu atenție capai sub care se vedeau două rânduri neîncepute, roșii de mini-acadj pe care mi le tot dă de când mă știu. Îmi lasă gura apă când le v căpșoarele strălucitoare, rubinii. Prima e întotdeauna cea mai bul cR o smulg din cutie și o așez repede pe limbă, așteptând ca I gust metalic să îmi biciuiască papilele gustative. De îndată ce topește stratul cel mai dur, o răsucesc pe partea laterală a dinților mușc părțile moi de pe băț, strivindu-le, scuipând hârtia albă, Mire. Pe covor și înghițind restul.

Unu câte una, devorez tot pachetul, încercând să îl termin de |Ul lui mami. Mami scoate o perie de păr și îmi perie părul |, blond; creștetul capului pare din ce în ce mai bombat de #re dată când peria trece prin păr. Îmi zâmbeste cu blândețe, cum stau cu o acadea în gură, în timp ce tati are mâinile letftute pe volan, pierdut în gânduri, ducând-ne cât mai iute și mai departe de năzbâtiile ingenioase ale unei femei nebune mite Madge.

pi4” L4 4-J

șa CĂ AM observat, domnule doctor Phillips, că Jul e

bolnavă mai ales în timpul zilelor de școală are febră crescândă și dureri puternice în gât. Cred că are ori streptococ, ori amigdalită.

Casa noastră e acum în Ohio și după ce ne-am mutat de suficie ori cât să mă plimbe prin cinci grădinițe diferite, ne-am slab: într-un final într-o suburbie rurală pretențioasă, datorită lui tati locului de muncă stabil pe care îl obținuse la Baza Aeriană de Rickenbacker.

Aceștia au fost anii de bunăstare: o casă albă, cu două et covoare de culoare bleu bebe, demisol, ferestre cu arcade și fru pufoase de violete africane încolăcite peste pervaz, încălzită lumina difuză a soarelui ce pătrundea prin ferestrele duble proas curățate cu Windex.

Acum, că aveam asigurare medicală completă, mama a si neapărat nevoia să mă înscrie la un pediatru. Medicii de Fan din Tonwship se află la vreo zece mile de noi. De la primul control, am revenit cu dureri în gât, grețuri și dureri de cap. M crede că sunt alergică la noile covoare din casă, dar doct

Phillips mă pune la un regim eliminatoriu ca să își da seama dacă alergia este provocată de ceva din mâncare. Îi spune să elimine ciocolata, carnea, ouăle, lactatele și pâinea din fiecare masă pe care o mănânc.

După consultație, mami și cu mine colindăm supermarketul și IDil uit la ce ia de pe rafturi, cu degetele încolăcite pe grătile de B) Ctal ale căruciorului: prăjiturele Oreo, cotlete de porc, ouă Calitatea I, lapte cu 2% grăsime și vreo două pâini Wonder. Se țtrecă că băcănia Bay nu are niciunul dintre alimentele pe care ar trebui să le mănânc, la cererea doctorului Phillips.

Azi am revenit la Township, să fiu consultată din pricina Urcriilor de cap. Stau cu mami în camera de consultații, așteptându-I pe medic.

— Cum te porți când ți-e rău, Julie? Arată-mi.

Mă las grea pe o parte a mesei, cu membrele atârând. Scot ba și buza inferioară îmi stă rânjită ca al unui pigmeu de pe *Ibna Geographic* cu implant în buză.

— Așa. Acum ce crezi tu că o să spună doctorul dacă vine și te

0 fit And în capul oaselor, toată numai zâmbete? Crezi că o să te dă că ești bolnavă? Trebuie să îi arăți cât ești de bolnavă în cabinetului medical. Trebuie să îi dăm de cap

problemei a ca mami să se poată și ea liniști.

i umezește degetul mare cu limba și îmi șterge restul uscat de colțul gurii. Saliva îi miroase a putred.

Du, scumpo?

Dn, mami.

Duci, spuneți că Julie a tot avut febră, doamnă Gregory, și în gât?

torul Phillips se lasă lejer pe birou, scriind în grabă «UI în fișa mea medicală.

fluidf; wrtr1

i ” „i I l i T – f

O – i X – liM*» claar, noseț clear bacithfoat rațeal»

Cotsf iliar enlargemeoc, erytben^ andj exudâta, țubma A

libular teudeir a^enoapṭthy
auppte

car coogest.,! n-o cough, gen. Feeliag oftirednese.

nu» «năf «pp» fir amfăty Ml.

Bilat. IM-a clear and intact! Naaal paasafea 'Steat; —
UrâT'ffitcoia, Che Jrflaii;'4re” a «» iawhac reocnea b «tE_n-ar»
al hyp^rfrophy anritd^. Th» ca la? +

tonsilac enlargeoane with ezychama and extraae
”5î_7STI'âwish exudate'. Xnere is an car tor „cervicali pode
lymphad» nap «t-Fiy wh^fh ia ÎLPnd^r „—...

N N N waro and dry vith good color”.

Claar to'A & B. Good veaaicdiar
IPUHBfl. UOM «pikgtă BT
gag. alnu* rhtthm. Flata dpprmr.
S<jft/ n-o palpablej”.
STB
TjCfifli «Hw rw; x! tǎ: i
b~r la isJL
sno.u. >U-jâzi? C
A
VM jirt v3 ol.^to *• *-£
Sik. Jj – s. & hjt ■ aJÂX+4-i – {& L. Tǎ
betterT-^hgn1 cww dqwg wltti thbg~ciae~aiu Boea not
generativ bring her în for îl

Dat	O	O	G	Pi	Ini	A	Ge	Mu	Sis	Pi	C
a	chi	RL	ât	ept	mă	bd.	nital	şchi	tem	ele	ult

8	197	1	2	3	4	5	6	Uri nar 7	Sch elet 8	ner vos 9	10		
6	4 – Gât	rei tat, tu	iri ta	se	durere de urechi, dureri de ceafă, febră – 102° de marți								

54'

S – durere acută de gât de 2 zile, tuse, febră 102

 T_- 101.4°

Membrana timpanică este curată, gâtul hiperemic inclusiv
uvuia, fără exudat, adenopatie anterioară cervicală curată

197	1 I 2 1 3 1 4 1 5 16 1 7 1 8 f 9 I 10	
-----	---------------------------------------	--

8		
	<p>O – nu pare a fi grav bolnavă</p> <p>Membranele timpanice curate și intacte. Pasajul nazal curat. Mucoasele orale, gingiile puțin înroșite dar nu se observă o hiperetropie reală. Amigdalele mărite 2+, cu eritem și extremități cu exudat gălbui. Limfadenopatie anterioară cervicală moale.</p> <p>Pielea este caldă și uscată, cu o culoare sănătoasă.</p> <p>N N N</p>	
6.1 2.78	<p>S – mama relatează că în ultimele săptămâni s-a plâns de dureri de gât intermitente. Apetit scăzut dar ceva obișnuit în ultimii ani. În ultimele 48 de ore s-a plâns de dureri de gât în creștere, ganglionii sunt ușor inflamați și a acuzat dureri de cap aproape zilnic. A avut o consultație oftalmologică recentă în urma căreia s-a recomandat purtarea în continuare a ochelarilor prescriși. Se adaugă simptome de oboseală. Nu a avut grețuri, vomă sau diaree dar s-a plâns de disconfort abdominal general. A avut o temperatură scăzută în cursul ultimei săptămâni, nu mai mult de 99,4 – 99,6</p>	<p>Probleme excluz febr reu</p>

	<p>O – nu pare a fi într-o stare de rău acut. Membranele timpanice curate și intacte. Pasajul nazal curat. Fără rinoree. Amigdalele mărite iarăși 1+, cu eritem și extremități cu exudat gălbui. Oarecare limfadenopatie anterioară cervicală fără să fie moale.</p> <p>Fără rigiditate. Sunete veziculare bune. Ritm normal sinusuri, cea. 88. Bună expansiune. Moale, fără iritații. Căldura și culoarea sunt bune, tentă sănătoasă a pielii.</p>	matică
15. 12.7 8	Anulată	
19. 12.7 8	ce Au sunat de la școală, au trimis-o acasă azi (programare fixată pe 22.12), grețuri, culoare „verde” pal, T 100°, ultima aspirină luată la 10.45 a.m., gâtul este în continuare inflammat, nu a mai luat penicilina VK doar de trei zile, dureri de cap severe, zilnice, ia AȘA zilnic.	
59# 98 52	S – azi se plânge de mai multe probleme zilnice, dureri de cap, grețuri, dureri abdominale, vomă, febră 99100 și dureri în gât, simptome prezente de aproape 2 ani – se pare că	

98	când s-a declanșat o durere abdominală în noiembrie 1970. Susține că simptomele apar o zi sau două, apoi pare mai bine, după care revin din când în când. În general nu aduce la consult în aceste cazuri deoarece apoi pare să fi mai bine
----	---

— Eu am prins de veste abia când avea 101 dar cam as (ar fi temperatura minimă tot timpul și pe deasupra mai are și, **n** prea știu cum le-ați zice dumneavoastră, dureri de cap, cred, nu așa, Julie?

Se uită la mine iar eu dau din cap aprobator.

— Ia spune-i tu domnului doctor cum e cu durerile de cap.

— Par să fie legate de vreo mâncare, doamnă Gregory?

— Puteți să îmi spuneți pe nume, Sandy, domnule doctor; Phillips. Ei bine, eu una încerc să o fac să mănânce dar e așa e mofturoasă că abia mai ciugulește câte ceva de când am trecut pe dieta specială pentru alergie. Iar atunci când mănâncă, îi e greu

— Greața însoțește durerile de cap?

— Nu știu. Julie, ți-e greață atunci când te doare capul?

Mama se răsucesce spre mine, întorcându-și capul între

degeti mare și index, așezate ca într-un L. De câte ori e la doctor și dreaptă și își sprijină capul pe acel L astfel încât nimeni să **r** observe când capul îi tresare în ocazionale spasme nervoase.

— Te doare capul transversal pe frunte, uite-așa? Și își întint fața spre urechi precum Sili Putty³. Sau în jurul craniului uite-ași și mă întreba asta în timp ce-și strângea mâinile ca și cum ar stors ceva.

Eu priveam undeva între ei. Ce o fi *exact* o durere de cap? E < atunci când mă dor ochii? E atunci când mi-e amețală în autobuz încerc să ghicesc, tot sperând că e răspunsul corect.

— Nu prea sunt sigură.

— Cum adică nu știi, Julie?

Mama își zvâcnește capul spre mine și ochii i se micșorea; până ajung ca niște fante. Eu înghit în sec. Secundele trec un după alta. Nu pot să dau înapoi. Mă simt ținută de privirea ei e parcă brațele mi-ar fi prinse în cuie. Un plesnet sfâșie aerul și ruj vraja atunci când se plesnește peste pulpă și se răsucește cu dezgus

— Iisuse, Julie, te-am tot văzut când îți era rău și mi-ai tot zis Ifttfi săptămâna asta în mașină că te doare capul. Îți

aduci aminte | | aveai rău de mașină?

Se întoarce către doctorul Phillips, f». – îmi pare rău, domnule doctor, nu știu ce e în neregulă cu ea, mi face așa ceva. E sigur ceva în neregulă cu un copil care nu «duce aminte nici măcar cât de rău îi era nu mai departe de ieri, Uc. Nu mai omul să își piardă timpul și spune-i ce ți se întâmplă. – Xi că sunt chiar serioasă acum.

— Sunt așa în jurul frunții, ca prima de care mi-ați spus. Doctorul Phillips continuă imediat.

— E ca o bentiță strâmtă care te strânge sau ca o durere surdă, Ircctă, ca o pulsație?

— Ăă, ca o bentiță strâmtă.

— Pare a fi o migrenă. Ce-ar fi să o trecem pe o mostră de |Ohtat, Sandy și poți reveni săptămâna viitoare să îmi spui cum erge.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule doctor.

atunci când mama zice că nu am nicio durere de cap pot să | cu bicicleta până la următoarea curbă a drumului și să o iau 1 pe aleea pustie, pedalând rapid pe lângă acel rău unduitor lum care se încolăcește în jurul său până într-o fundătură ■otă de morcovi sălbatici și de buruieni semețe. Pompoanele ghidon şuieră în vânt, iar spițele cu ventiluri

colorate devin evitrat vârtej pe mașina mea de viteză. Numărul de înmaBrc Honeycomb se zbate nebunește cu fiecare mișcare a clor întinse de-o parte și de alta a șeii strălucitoare de culoaIUinci. Părul lung și blond mi se revarsă ca o cascadă pe, Iar eu zvâcnesc din cap în față și-n spate în plin curent, nd în cercuri largi pe tot drumul și cântând: *Nu pot zâmbi Hne, nu pot râde fără tine. De-ai ști numai ce se petrece cu*

Coatele mamei arătau de parcă erau pline cu ali<j sau bile de rulmenți. Aveam obiceiul să mă așez g bancheta din spate și să mă întind până ajungeam cu subțiod peste scaunul din față ca să pot să-mi pot trece degetele peste acel carne flască, transfigurată de pietricelele vineții ce se mișcau q colo până colo sub piele. Când am întrebat-o cum se face că al pietre în brațe, mi-a spus că Bunica Madge a trimis-o într-o noapf cu o mașină plină de băieți, iar ea a trebuit să sară pe fereasq când mergeau în plină viteză pe autostradă. Impactul cu pavaju făcut-o să alunece și să îi între pietricele pe sub piele atât de adâj încât au rămas acolo pentru totdeauna.

— De ce ai sărit pe fereastră, mami?

— Pentru că am fost nevoită, Julie.

— Dar de ce?

— O să îți spun într-o bună zi, când vei fi mare.

Și se întoarce, cu buzele tremurând.

Tata deschide brusc radioul și se apleacă sprijinindu-se fereastră. Eu continuu să răsucesc pielea de pe cot între dege izolând fiecare pietricică neagră-albăstruie pentru a o urmă îndeaproape, privindu-i lacrimile cum cad:

— Îmi pare rău, mami, îmi pare rău că ești tristă azi.

Dar continuu să răsucesc pietricelele. Î

i

genunchi, iar cearșafurile și pijamaua sunt lipicioase și put. Trea asta a început când ne-am mutat aici. Nu am ce-i face. Și nici i mă pot opri.

„Umor în uniformă”. Sper să îi pot distrage atenția mamei și să uite de hainele ude pe care le-a tras jos de pe mine azi-dimineață. C’red că aş muri dacă m-ar întreba doctorul de ce fac pipi în pat la (i)pte ani.

— Știi, mami, cred că durerile de cap s-au înrăutățit. E o fată la | Goală care și-a pus ochelari și nu a mai avut dureri de cap vreodată.

— Chiar așa, Sis? Ai observat că sunt mai puternice?

Mama nu scoate nasul din *Ladies Home Journal*.

— Păi atunci să avem grijă să îi spunem doctorului. Foarte line ai făcut că te-ai gândit la ce-ar putea fi în neregulă cu tine.

În camera de consultații, mami îmi zice: *i* – Și acum o să îi spunem doctorului Phillips de durerile astea cap surde pe care le ai, cam pe undeva pe aici. Îmi apasă craniul de parcă ar încerca să le găsească. Strânge cu Icrc ca să îmi amintească exact cum sunt.

— Și să știi că nu mai vreau să am de-a face acum cu un fiasco, cu data trecută, bine?

— Bine.

— Eu sunt mama: știu ce se întâmplă aci. Așa că dacă îți pune rebări, lasă-mă pe mine să-i răspund.

Doctorul Phillips pășește cu siguranță în cameră și își

cere scuze Be-a făcut să așteptăm. Mama îl pune la curent cu regimul meu tru alergie și scoate la iveală o nouă listă de simptome. Pe le le notează, pe altele doar le ascultă, privind când la ea, când fișn medicală. Eu stau în postura mea de bolnavă, sigură că – ni a uitat de problema cu pipi în pat.

le măsură ce enumeră simptomele, știu că unele dintre ele nu chiar adevărate. Stau pe marginea mesei de consultații, cu „u fixată asupra genunchilor dar simt cum mi se ridică vorbele t să o corecteze, vorbe care îmi inundă gura, încercând să sNCă o ieșire. Se ciocnesc între ele, iar apoi se îngrămădesc Un adevărat dig al tuturor cuvintelor pe care nu le pot spune. Uic să îmi apăs cerul gurii cu limba pentru a le ține piept.

Mici sunete ca niște cloncănituri și țistuieli rai se învârt în gură și îmi scapă printre buze.

Clic. Nu, nu mă doare în gât *în fiecare zi*, m-a durut doar ieri *Nts.* Nu, nu am avut febră *de peste 102 grade* noaptea trecută.

Clic, clic! Nu, nu mă duc la asistenta medicală de la școală *îi fiecare zi.* Doctorul Phillips se întrerupe în mijlocul propoziție[^] cu stiloul ridicat.

— Te simți bine, Julie?

Dau din cap afirmativ.

— Vedeți ce vreau să spun, domnule doctor? Se întâmpij ceva aici.

Când doctorul Phillips iese din cabinet ca să îmi dea o most din alt medicament experimental, mama mă ciupește zdravăn i genunchi și mârâie că aș face mai bine să încetez.

kUPĂ ce ne-am mutat la loc din Arizona și ne-a instalat în casa albă cu două etaje, am mers toți < mașina până la Columbus să îmi văd bunicul – tatăl tatii – penț prima oară de când m-am născut. Eram încântată; nu îmi întâlnise niciodată bunicul din partea mamei, iar străbunicul care îmi sefl epistole de dragoste adresate „nestematei” lui murise înainte i măcar să îi pot bolborosi numele. Mama mi-a spus că a veniți spital să o ia când am fost gata să ne întoarcem

acasă dar că | ultimul moment a pus-o pe mama să conducă ea, iar el m-a înec jurat în brațele-i lungi și m-a ținut strâns. Spunea că eram cel i frumos bebeluș, o regină a elfilor, o prințesă, o nestemată. Povești pe care le-am auzit despre dragostea lui pentru mine l-au transf| mat în bărbatul pe care am așteptat mereu să-l reîntâlnesc; prii bărbat care mi-a scăpat. Tata nu voia să stau prin preajma bunj| Madge, iar mama lui murise înainte de nașterea mea, asij încât Chester era ultima șansă pe care o mai aveam să mă bi^j de un bunic.

Când ara oprit în fața complexului de locuințe pentru veterani, locul părea părăsit.

Mama și-a încrucișat brațele și-a zis:

— O să aștept în mașină, Dan. Să nu stați prea mult.

Tata nu îl mai văzuse pe Chester de când plecase de-acasă la Marină, la șaisprezece ani, iar eu eram, la rândul meu, nervoasă. În acea zi urma să am un nou bunic.

Tata și cu mine stăteam în curbă. A inspirat adânc; eu la fel. Ne-am privit, apoi ne-am luat de mână și am luat-o în sus pe trotuar, lilitându-ne cu atenție la casă și căutând vreun semn de viață. Perdelele erau îngălbenite la vârf și pline de dâre negre de la fumul de țigară; din căsuța poștală răsăreau plicuri peste plicuri, iar **oferte** promoționale decolorate erau înfipite în straturi în ușa de pânza și lub preșul de cauciuc de la intrare. Dar când am bătut, s-a auzit o Voce scrâșnind:

— Ușa-i deschisă.

Ne-am oprit în hol, **orbiți** de petele albe din fața **ochilor** de la **lonrele** de iulie, încercând să ne obișnuim cu întunericul. **Chester** i iveu navete de bere Bud Light așezate într-un morman până în |tavan, care bloca singura fereastră din sufragerie. Tata s-a **așezat** canapea între **Chester** și televizor, iar eu **m-am cățarat** pe **inunchii** lui.

— Poți să-i spui „bunicu” lui Chester, Sissy. Nu-i așa, **Chester?** Chester a dat din cap.

— Cum ziceai că te cheamă, fetițo?

M-am identificat îndreptând un deget către piept.

— Eu sunt Julie dar tati îmi zice Sissy.

Chester discuta cu noi **în** pauzele publicitare și se apleca pe |II noi să se uite la spectacol când se relua, chiar dacă tata ben și tot vorbea: despre Arizona, despre școala mea, **munca** baza militară, mama. Chester mormăia „îhî” și „a, da?” până la un moment dat a scos un șuiertat puternic și a început să ^|o cu degetul pe butonul de volum de la telecomandă, Brându-l pe tata.

La următoarea pauză publicitară Chester ne-a zis:

— Mă bucur că ai putut veni, Peggy.

Peggy era sora tatii. Am știut atunci că ne spunea să plec” chiar dacă abia stătusem cincisprezece minute. Tata încremenis acolo. Ochii i s-au umplut de lacrimi, iar acestea alunecau nestân jenite pe obraji. Și-a plecat capul și s-a ridicat încet, iar eu ialunecat de pe genunchi de parcă eram ușoară ca o coală de hârtii l-am înconjurat talia cu brațele mele ca niște bețe și l-am strâns că am putut de tare, cuprinzându-mi încheietura cu cealaltă mână ținând strâns. Nu aveam de gând să îi dau drumul. Iar el stătea acol golit,

cu brațele-i musculoase ținute doar de puterea mea.

— Te iubesc, tati.

— Te iubesc, Sissy.

D

e câte ori mama îmi strecura o pilulă al minusculă sub limbă, migrenele deveneau de obi și mai puternice.

— Îmi dau seama că te încercă o migrenă. Ia, deschide cu Ridică limba. Buuuuun.

Uneori aproape că vărsăm. De cele mai multe ori, era nev doar să revin în pat, în timp ce pilula se transforma într-o pi albicioasă sub limbă; cam atât de urâte deveneau durerile de < încă nu știam dacă mă durea de o parte în alta a capului sau pe toată fața, dar tot capul îmi era în flăcări, îmi era greață, iar fun gâtului îmi sărea și tresălta, ca un câine de pază trăgând de les

Mama nu putea să aibă un loc de muncă pentru că eu eram a de bolnavă. Nu putea ști niciodată când avea să se furișez migrenă sau când temperatura putea să-mi sară de o sută sau fac roșu în gât și să mă umflu cu o infecție, iar atunci trebuia lase baltă orice făcea și să mă ducă în goană în Township.

Cât e ziua de lungă curăță și face ordine în fiecare cameră casa aceea mare, iar în zilele când crede că mă pot

îmbolnăvi mă lasă la școală, ca să mă poată avea sub ochi. Uneori o aud în bucătărie, râzând în hohote. Când apar și eu după colț și o întreb ce e atât de amuzant, tresare și zice:

— A, mă gândeam la o glumă de-a mea și a asistentei.

Într-o după-amiază mă pune în mașină și-mi spune:

— Trebuie să facem ceva cu părul ăsta al tău.

La salonul de coafură, stau pe scaunul de frizerie și ea îi spune doamnei cu forfecă să îmi taie părul în scări, ca pe actrița care Joacă rolul mamei în *Gașca Brady*. Femeia se uită la părul meu. Am fost blondă de când m-am născut, dar mama spune că părul mi se închide la culoare pe măsură ce cresc, așa cum s-a întâmplat |i cu al ei. În curând o să se transforme într-un șaten nuanța apei murdare de vase. Dar azi stau pe scaun, iar părul meu blond, crescut de șapte ani, îmi atârnă drept, ca de mătase, cu vârfurile aproape gibite de la soare.

— Sunteți sigură? întreabă doamna.

— Ia ascultați, am încercat și-am tot încercat să o fac să se Seupe cumva de el, dar m-am ales doar cu așa ceva, așa că tăiați-i Baibii pletele-astea!

Nu am mai fost tunsă niciodată până acum așa că atunci când amna mă întoarce cu fața spre oglindă, nu știu unde mi-a dispărutul; îmi stă zburlit până la urechi, e șaten tot –

nu blond așa cum – om văzut eu mereu în oglindă.

— Îmi vreau părul înapoi! Am început să plâng.

Arăt urât, ca un băiețoi, și știu că e așa pentru că până și pe nu o bufnește râsul când mă vede.

Mă zice că nu mă mai suportă, că i-a ajuns până *aici*, nu o tîi nimeni cu nimic, poți să faci tu ceva cu ea, Dan? Dumnezeu, înnebunește.

Suntem la etaj, în dormitorul meu, când tati deschide ușa din Mama e pe urmele mele, trăgându-mă de coama tunsă în

Icu mâinile ca niște gheare, urzicându-mă cu lovituri de palmă, urcă greoi scările.

— Hei, ce se petrece aici?

Intră la timp să mă vadă ferindu-mă. Mama e cu spatele la cu părul zburlit sălbatic lipit de față din pricina salivei și sudo

— Sandy, ce dracu faci?

— Pe toți dracii, Dan! se răsucește ea, încleștându-și mâi de rama patului meu cu patru paravane laterale. Fata asta nu să își facă ordine în cameră, nu vrea să mă asculte. Nu pot să cu parte de niciun pic de ajutor pe-aici. M-am săturat, Dan, vor serios. Nu ești niciodată prin preajmă. Nu mai suport!

Tata nu zice nimic, privindu-și pantofii, ascultând. Lipăi covor și se apleacă peste măsuța mea de toaletă, suflecând mânecile.

— Las că mă ocup eu de-aici încolo, Sandy.

Se întoarce spre mine și mi se pare că-l surprind făcând; ochiul. Mama dă înapoi. Tata începe să strige încet la început! ochii sclipind veseli către mine, iar eu încetez cu plânsul, sal de tata și de pactul pe care tocmai l-a făcut cu mine: ia să f< noi un spectacol pe cinste să scăpăm de ea. Dar cu cât man îndepărtează, cu atât sclipirile din ochi i se întunecă, iar eu. P și mai abitir pentru că nu mi-am auzit niciodată tatăl țipând a*” tare, și nici nu l-am văzut atât de furios!

Tata mă prinde de încheietura mâinii și mă trage ascunzătoare. Se oprește în prag unde stă mama.

— Acum cere-ți scuze lui mami.

— Îmi pare rău, mami.

— Spune-i că o iubești.

— Te iubesc, mami.

— Acum ia du-te la ea și îmbrățișează-o.

Mama stă îmbufnată, cu maxilarele încleștate, uitându-o altă parte, în timp ce lacrimi mari i se rostogolesc pe obraji, brațele încrucișate, iar eu i le înconjur cu ale mele și

o strâng Tati îmi zice:

— Azi vii cu mine, puștoaico, să te luăm de pe capul lui **m**

Și mă trage în jos pe treptele acoperite cu mochetă de pluș, în timp ce mama vine pe urmele noastre.

i. – Ști, nu mai suport, Dan. Am nevoie și eu de ajutor pe lângă

Știi?

— Știu, Sandy, știu, zice tati și lasă ușa de plasă să se trântască li urma noastră.

Când ajungem la mașină, tata demarează în forță, azvârlind cu Iriș în gard și arzând iarba cu urmele de cauciuc. Mă țin bine să fiu trântită și apuc să o văd pe mama, cu fruntea lipită de cadrul li, degetele alunecându-i pe plasă în timp ce hohotește de plâns, ■șina țâșnește pe pavaj iar tata bagă brusc în viteză. Mergem ca iijgerul pe drum, iar el lovește volanul.

— Am reușit, Sissy, am scăpat pe ziua de azi!

Mă simt cuprinsă de extazul amețitor al libertății interzise și, de parcă scăpasem în trombă din Township chiar în imentul în care doctorul Phillips era pe cale să vină.

Dar pe când ne îndepărtăm, mă sprijin cu capul de fereastră și mi îmi alunecă din ochi. Nu pot scăpa de imaginea mamei, în capcană în casă, în spatele ușii grele cu

plasă de țânțari, timp ce noi scăpăm cu singura mașină. Tata e mai calm acum. Nde o mână spre mine și mă bate ușurel pe genunchi. *M*Nu-ți fă griji, Sissy, zice el, mami e prost-dispusă pentru că (fte un bebe în burtă.

dti și cu mine ne petrecem sâmbăta furată căscând gura prin izinul uriaș, ținându-ne de mâini. Loviturile de pe piele pe că mi-au dispărut din memorie. Până în acel moment nu petrecusem o zi întreagă cu tati. Ne strecurăm pe lângă bătrâni moțâie pe bănci, ne minunăm în fața palmierilor de interior în în mijlocul fântânilor arteziene curgând asurzitor, în timp varlim bănuți. Tati mă provoacă să mă întind și să iau câteva de pentru automatele de bomboane. Nici măcar nu îmi pasă Uicrgem la vreun magazin cu jucării: eu vreau doar să fiu Îți.

Undeva în spatele nostru izbucnește un vulcan de râsete se răspândește în ecouri prin cele patru etaje ale mall-ului, sare și se răsucesce în direcția sunetului, cu o expresie de te scâldându-i fața. Hohotul vine de la un grup de prieteni care în fața unui magazin, iar eu râd la rândul meu, pentru că în sigur e vorba de ceva amuzant, orice-ar fi. Tata se uită la i amenințător.

— Sissy, scumpo, știi de ce râd oamenii ăia de-acolo?

Eu dau din cap. Tata îmi cuprinde bărbia în palma sa i

ridicându-mi fața către a lui.

— Știu că o să te doară, scumpo, dar rîd din cauza părulu urât. Tu nu ești așa drăguță ca alte fete. Știu că nu ești sufle de isteță să înțelegi asta, dar eu sunt tatăl tău, o să te apăr. În oamenii o să încerce să te tragă pe sfoară cât ai zice pește! să nu-ți faci griji, fetițo, stai cu mine și eu o să am grijă de tiu

Privesc în spate la oamenii care-au rîs de mine și nici i nu se mai uită la mine acum, stau în cerc, uitându-se unii la i iar eu îmi dau seama cât de vicleni pot să fie să se întorcă^ rapid când știu că o să-i prinzi distrându-se pe seama ta. Pornește iarăși la plimbare, iar eu mă tot uit peste măr, încerc să îi prind în flagrant.

— Te iubesc, Sissy, zice tati strângându-mi mînuța| palma-i mare.

— Și eu te iubesc, tati.

/J ['Ju /vi /vI I

n ziua când s-a născut fratele meu am sărit în Autobuzul școlii strigând către șofer:

■ Tocmai am făcut un copil, tocmai am făcut un copil!
Duniel Joseph Gregory II – cu tot cu numeralul roman,
ca să nu aer regal – a avut o uluitoare greutate de zece
livre și a fost

I de sănătos că a trebuit tăiat direct din mami. Micuțul Danny arăta ca un curcan Butterbull și, spre deosebire de mine, s-a eut cu capul complet acoperit de păr și trăgând un țipăt sănătos. Dnnny nu fusese în plan – era o surpriză sau o greșeală, în ție de persoana cu care vorbeai, mami sau tati – dar era totuși Copil miracol, ținând cont că ultimii doi muriseră înainte de a ~i din spital.

Tata cântă „Joe, Joe, și-a rupt un deget / Călărind fără de get!” strălucind de fericire în fața băiatului al cărui nume e în Iccul pe care el îl îndrăgește.

Acum că Danny e alături de noi, trec pe-acasă tot soiul de cni pe care nici nu-i cunoaștem ca să vadă bebelușul. Rude – # două spiță ne trimit invitații la reuniuni de familie de a căror lulență habar n-aveam. Chiar și bunica Madge pomenește – un pelerinaj de la Phoenix ca să îl vadă pe micul Joe, cum a ceput tati să îi zică.

Mama gângurește deasupra leagănului și zice „Doamne-ajută!” de câte ori Danny face câte ceva – de la murdăritul scutecului până la țopăitul în hamul pentru bebeluși, zâmbind cu gingiile dezvelite.

Copiez cuvintele mamei, vocea și fericirea ei.

— Doamne-ajută, uuuuite, nu-i așa că-i adorabil?

Răspund la telefon în același stil Betty Homemaker pe care l-am prins din reclame și îmi modulez vocea să semene cu a mamei.

— Alo, aici casa Gregory, cu ce vă pot ajuta?

— Ăă, Sandy?

— O! (surpriză prefăcută) Nu, sunt Julie, fiica ei de șapte ai Dacă așteptați un moment, o să o chem la telefon. Pot să întrel cine o caută?

Mama ridică receptorul și eu mă ascund în spatele derivații din bucătărie.

— Asta-i micul meu ajutor, Dumnezeu s-o ajute!

Dumnezeu m-ajuta și mă iubea, la fel și mami. „Doamne-ajută!

era rezervat pentru Danny, dar „Dumnezeu s-o ajute!” îmi ei direct adresat mie.

Cu bebelușul nou-venit a venit un cortegiu de pericole care «nințau drumul fratelui meu din pruncie până să

meargă singur} picioare; vizite înnebunite la camera de urgență când mama îl gă învinețit în leagăn, o alergătură la pompieri din pricina ui mușcături de păianjen suspectat a fi veninos. Dar Danny era i mai drăgălașă și mai sănătoasă progenitură a familiei Gregor avea un real talent fără sfârșit de a evita bolile și accidentele. Td suferea de otrăvirea cu dioxină, mama avea septicemia, bunj| Madge era *țicnită*, Lee era *dus*, Chester era în moarte clinică! eu eram bolnăvicioasă. Dar exista și Danny: un boț de ea durdulie cu un zâmbet larg, angelic, cu o poftă de viață și un ap pentru joacă sau veselie care nu cunoșteau limite. Era contag După ce a venit Danny, toți ne simțeam mai bine, eu în speci

Migrenele îmi dispăruseră în mod miraculos. Nu mai trebuia să mi se pună pilule sub limbă și nici nu am mai făcut pipi în pat. Acum că nu mai eram bolnavă și nu mai lipseam tot timpul de la (feoală am început să iau numai 10 și să recit poezii de Shel Silverstein la serbările școlare. Eram printre primii din clasa a treia la citit – ba chiar citeam cot la cot cu cei din clasa a patra – și ti datoram totul lui Danny.

Danny a devenit telescopul prin care toți priveam în afara balonului nostru înnorat, iar ceea ce vedeam erau fragmente dintr-o Altă galaxie, una plină de lumină, râsete și speranță.

Într-o zi la școală, alergam pe terenul de joacă, am auzit fluierul și m-am împiedicat de adidasul cuiva încercând să mă aliniez. Mi-am simțit încheietura mâinii plesnind când am lovit cimentul. Nu am plâns; doar am ținut-o strâns la ept și am tras-o de fustă pe învățătoarea care se ocupa de noi în uze. Mi-a spus că trebuie să mergem la asistenta de la cabinetul Iar, iar asistenta a sunat-o pe mama și i-a spus că va trebui să ducă la doctor.

Îmi petrec toată după-amiaza într-unul din scaunele tapițate cu Ifea albastră din sufragerie, în timp ce mama se agită prin casă, lăud vase, fluierând în ritmul muzicii de la radio, schimbându-l Danny. Osul brațului îmi iese puțin prin piele. Pulsează de durere pe obraji îmi curg lacrimi fierbinți precum durerea ce îmi îndiază încheietura. Vreau să mergem la doctorul Phillips. U să mă facă bine. Dar mama zice că e doar o entorsă.

H prea devreme să ne dăm seama, scumpo. Să așteptăm să înțelegem scade umflătura. Mami e ocupată acum. Trebuie să mergem de cină înainte de a ajunge tati acasă. O să hotărâsc dacă oic să dau o fugă cu tine al doctor, aproape de ora cinci, mama sună la Township să întrebe dacă le ocupa

cineva de fleacul ăsta sau să mai aștepte o zi.

Doctorul Phillips îi arată mamei radiografia încheieturii în fracturate în trei locuri.

— Hm, ei ca să vezi... zice ea.

E bine că m-a adus atunci, susține el. Dacă mai stătea puțin îmi mai puteau pune la loc încheietura cum trebuie. Dacă se întâmplă așa ceva, nu mai aștepta, Sandy, adu-o imediat.

Când iese să ia gipsul, mama se întoarce către mine:

— Nu te mai uita așa la mine, putea să fie doar o entorsă.

Când am căzut iarăși în clasa a patra am știut că îmi rupses și cealaltă încheietură încă dinainte de a atinge cimentul. Dar în a zis că va trebui să aștept să vină tata acasă, că era vremea să miște și el fizicul și să mă ducă măcar o dată la doctor.

Când mi-am rupt eu brațul tata era la țară, căutând o nouă locu pentru noi. Nu-i plăceau ochii vecinilor curioși care ne urmă din spatele perdelelor trase, nici pastorii care conduceau încet e ajungeau în dreptul casei noastre, încercând să ne facă să nesim vinovați și să mergem la biserică în fiecare duminică. Tata voi ne ducă undeva departe de toți nebunii de-acolo și în special negrii care stăteau la colț de stradă și în parcările benzinărilor, sigur

că așteptau un moment propice să-l răpească pe vreunul di noi și să ne vândă unei bande care se ocupa cu pornografie infan

Atâta vreme cât eram acasă sau pe drumul direct de-acas centrul medical, eram în siguranță. Dar când conduceam s centrul orașului Columbus la întâlnirile tatii de la Asoci Veteranilor, mama și tata deveneau nervoși și priveau în jur ochi măriți de spaimă.

— O, Doamne, Dan, uită-te la ăla de la colț. Prinde verd hai prinde verdele.

Tata își întoarce iute fața spre mine în oglinda retrovizoare

— Julie, încuie-ți ușa. Închide geamul.

Îi aruncă o privire furișă negrului care așteaptă să traverse cu un pieptăn prins în claia de păr.

— Repede, ridică geamul, Julie! Sandy, încuie-ți portiera. Bagă-ți geanta sub scaun.

— La naiba, Dan, se face roșu. Nu te opri, Dan, nu te opri!

Mama încearcă frenetic să îndese sub scaun o poșetă de mărimea unei mingi de popice, iar eu răsucesc de zor mânerul ca fi ridic ferestrele din spate, în timp ce tata blochează încuietorile, Ipoi le deblochează și le blochează

din nou, mai puternic, să fie ilgur.

Omul merge lin până la curbă și apoi peste trecerea de pietoni, mersul lejer, fără nimic artificial aducându-l aproape de mașina noastră, de parcă ar fi un leu adevărat într-un safari. Și iată-ne în mijlocul intersecției, ținându-ne respirația, în timp ce omul trece. Ulfându-se la noi ca la nebuni.

Imediat ce trece, tata demarează în trombă și ne îndepărtăm în gefirțait de roți.

— Iisuse, a fost cât pe-acil! zice mama.

Capul masiv al tatii umple toată oglinda retrovizoare, cu ludoarea strălucindu-i pe sprâncene.

— Dacă unul din ăștia se apropie vreodată de voi, copii, nu mă Interesează unde sau cu cine sunteți, să începeți imediat să țipați

It vă ține gura. M-ați înțeles?

— Daaa, taaati!

În duminica Paștelui când am stat a doua oară așteptând în iunul albastru ergonomie, ținându-mă de încheietura ruptă. Mai tiu, în aceeași seară, tata a intrat pe ușă strigând:

— L-am găsit, locul perfect, izolat. Copii, scumpo, plecăm din sub 'a asta nenorocită și o să fim departe de nebuni.

Mergem la țară!

S

untem cu toții în rulota mare și încăpătoare a familiei. Eu, Danny, în vârstă de trei ani, cu mânuțele lofane agitându-se din scaunul pentru copii unde este legat, tata care conducea și mama privind de pe scaunul pasagerului 1 câmpiile care trec amețitor de repede pe lângă noi.

Aerul era fierbinte, chiar și la o viteză de cînzeci și cinci d mile pe oră4. E ca o pătură de căldură de cuptor, trecând pri ferestrele mașinii. Nu mai erau alte mașini să mai semnalize cu farurile, numai spații libere, drumuri șerpuitoare și păd izolate stînd pustii la marginea drumului, din cînd în cînd că un cimitir marcat de mormintele micuțe, albe, țâșnind din pămîl cu pietrele netezite de parcă erau bomboane cu mentă Life Save pe jumătate topite.

O albină intră pe fereastră și aterizează pe ghipsul încălzit soare, ceea ce iau drept un compliment. O las să se târască ghips, iar ea merge până în locul unde pielea care e văzută d soare se întâlnește cu cea care stă la umbră, și intră în spațiul lăs de brațul subțiat în capătul ghipsului. Îi simt antenele cutreierînd mi brațul umezit până cînd simt o

gâdilătură adânc în interior ghipsului, unde știu că nu pot ajunge. Ciocăn în ghips și o spe să iasă. Ultimul lucru de care am nevoie ar fi o înțepătură pe jumătatea ghipsului.

Intrăm pe un drum lateral îngust, acoperit cu pietriș, de-o parte șoselei pavate. Are doar o bandă și pătrunde mult, mult în adânc unui tunel de coroane luxuriante ale copacilor care se întrepătru dantelat deasupra noastră. Mașina tresaltă peste șanțurile lăsate d roți care ani de zile au trecut în viteză pe panta abruptă de parcă fi fost propriul drum forestier. La capăt, drumul se deschide într întindere largă care se îndreaptă și iese din păduri, trecând apoi p: câmpuri dese unde buruienile cresc până la nivelul geamului de mașină. Trecem de o mlaștină umbrită, în culori mohorâte, o cab forestieră dărăpănată și în sfârșit – după încă o curbă – ajungem! locul acoperit cu iarbă, mare cam cât o jumătate de teren de bas ball, care urmează să fie terenul viitoarei case.

Este pustiu. Simt că mi se strânge stomacul. Țipătul strident al Idei lăcuste răsună cum nu se poate mai nepotrivit în depărtare.

dar știu că e departe, nu glumă. Nu există copii prin vecini.
(gr școala cred că e la multe mile depărtare.

— Am ajuns. Mama pocnește un balon de gumă, punctând Icerea. O să o numesc „Refugiul de la fermă”.

I Mă întreb de ce o fi zis mama că ăsta o să fie un loc grozav (întru mine, dar imediat ce micul Danny este ridicat din scaunul |U din mașină, își dă jos pantalonii și se-așază pe vine să facă pipi Har acolo, în câmp deschis. Râdem. Apoi începe să alerge prin ea un cățeluș scăpat din lesă, nu-s nici negri să-l răpească, nici llți ni să-l calce, doar o mare de iarbă ca de smarald prin care să se fiinde. Dacă Danny e fericit, atunci și noi suntem. El e barometrul ne face să decidem ce e bine pentru familia noastră și ce nu.

Kama se îndreaptă către singura clădire rămasă în picioare, b marginea unui dâmb lângă drum. E propria noastră cabană ■ «litieră, parcă ar fi decupată de pe eticheta cu sirop pentru clătite, ■Hnoi că vopseaua albă este spoită neglijent peste bârnele din ■versele de cale ferată de parcă nu-i păsase cuiva cum arăta. Huna îmi zice că asta este ferma originală, și că atunci când prinul Bums s-a apucat să construiască aici prin anii '20, a adus Mrea pe care o făcuse jefuind bănci și a ascuns-o în străfundul Mlurilor. A botezat drumul cu numele lui, iar când a murit, ■menii au venit de la multe mile distanță, din jur, ca să sape după

■R|oară dar nu a fost găsită vreodată.

«Îmi croiesc drum prin spatele cabanei spre locul unde dealul se l^nfi brusc. Cât văd cu ochii sunt numai frigidere ruginite, plite ■rili, muchiile neregulate ale mașinilor de spălat și mormane de ■Ciucuri, căldura unduindu-se în valuri din cauciucul negru klm & dit sub soarele arzător.

Când coborâm iarăși pe drum, data următoare, o rulotă e parcată ■Burtea cealaltă a cabanei, cu fața spre dealul de jos. Nu prea am voie să detest noua noastră casă, dar nu seamănă niciun strop e acea căsuță albă, cu două etaje și mocheta bleu-bebe. Încerc s mă entuziasmez de planurile mamei de a clădi încă o verandă aici apoi una în spate, un dormitor nou, o întreagă dependență, dar (ce îi tot spune casă când de fapt e o cutie de tinichea care nîi măcar nu are ferestre adevărate, numai niște pătrate de plastic | care trebuie să le deschizi cu un mâner? E una cu lățime dubi zice ea, are aceleași dimensiuni ca ale unei case adevărate, nu nicio diferență, absolut niciuna. Numește locul ăsta o fermă, d nu e în realitate una pentru că nu avem animale. Până și eu știm o rulotă nu e o casă, iar o dărăpănătură nu e o fermă, dar ăsta Refugiul nostru și am ajuns aici la timp să ne bucurăm de vară

În momentul când ne-am mutat, tata a început să își construias un GTO, viziunea lui asupra mașinii retro de croazieră. A li numere din ziarul local *Times Comercial* și buletine informați *Pontiac* și a început să îngrămădească piese vechi în jurul rulol bare de protecție ușor îndoite, țevi de la tobele de eșapament ve «panouri de portiere luate la întâmplare și motoare pen ștergătoarele de parbriz, încrustate de rugină. Piesele stăteau jumătate înfășurate în ziarul în care fuseseră transportate (cele bune pe raftul din debaraua lui, iar cele mari strecurate sub rula până când să își poată construi el un garaj de partea cealafi cabanei. Dar mama avea alte planuri pentru el. Voia ca tata și dedice timpul liber construcției la casă. Voia să sape să ne fac heleșteu peste deal. Voia să u facă veranda din spate și o sufrag mai mare pentru cinele de vacanță și petrecerile cu rude și priel iar ochii îi străluceau la gândul planurilor de viitor. Iar tati găsea mereu în situația ciudată de a încerca să îi demonstrez el poartă pantalonii în acea familie.

Toată copilăria noastră mama ne spunea o poveste pe la spus tatii ori de câte ori se certau, iar ea voia ca noi să-i luăm pa încă nu știm dacă era măcar vreun strop de adevăr în ea, dar e eram copii ne agățam de fiecare cuvânt și înghițeam acest secret totunecat al familiei, odată cu

rușinea ce-l însoțea. Se părea că în anii '70 când eu eram abia un bebeluș tata a avut o aventură. Dar nu asta era partea cea mai neagră. Dacă te luai după povestea pe care mama o scuipa printre dinții încleștați, iubita tatii era de fapt Un iubit.

— Poponarul! Tatăl vostru nu-i nimic altceva decât un poponar leneș, bun de nimic.

Astfel că masculinitatea tatii a devenit o declarație exagerată pe care simțea nevoia să o facă, în egală măsură pentru liniștea lui îi ca să se apere. O declarație trâmbițată care dădea naștere la „ormane de reviste locale *Ohio Swinger*, cu colțurile unsuroase răsfoit, adunate sub bancul de lucru, și care îi dădea ghes să menteze asupra fiecărui atribut fizic mai bătător la ochi al oricărei inei care trecea prin preajmă. Că altfel, mama nu avea nevoie cât să-i lase să scape câteva cuvinte alese cu grijă.

Pentru ea, mama nu voia decât vreo câțiva cai și copiii ei să fie mbri în 4-I5, recitând jurământul grupului, cu mâna pe inimă:

Jur

Să fiu isteț și să gândesc limpede.

Uteț, inimos, ingenios, invincibil. Adaptat după numele original **Care** se referea la: *head* (cap, istețime), *heart* (inimă), *hands* (mâini), (Nîinătate). (n. trad.)

Să fiu inimos și cât mai devotat.

Sii fiu ingenios și s-aduc mari servicii.

Să fiu invincibil pentru un trai mai bun.

Pentru binele clubului, comunității, patriei și lumii.

Voia să ne bage în spectacole de călărie, voia să purtăm pălării e și fireturi argintii cusute de-a lungul pantalonilor ieftini de uter cumpărați la magazin, și să câștigăm premii așa cum își le ea când era copil. Și imediat ce mi-au dat ghipsul jos, în august, la spectacolul hipic de comedie al Uniunii Metc nădușeam în spatele camionetei pentru cai, trăgând jos ■ costumele de spectacol și înecându-ne în resentimente; ne îmbrăca de parcă eram păpușile ei cowboy.

Tot ce voiam eu și Danny era să lenevim toată vara jucăm în piscina de plastic pe care o cumpărasem la mânași la un anunț din ziar. Dar mama avea nevoie să se întindă ghimpată și fânul să fie strâns în baloturi pentru cei câți aproape morți de foame pe care îi cumpăra la târgurile – animale și care ar fi ajuns la abator dacă nu licita ea cu i dolari amărâți în plus.

Munceam ca niște sclavi, încercând să terminăm totul! stătea goală, cu excepția câtorva broscuțe verzi de iarbă sub 1 alunecoasă și a gândacilor de iunie naufragiați pe suț unduitoare a apei. Sârma ghimpată groasă se lupta cund

răsputeri și stătea agățată de bobină ca scaiul. Am întins-o cu *i* preț de câteva mile, sus pe dealuri și prin tufe de mărăcin prins-o de copaci aplecați și am agățat-o cu forța de uluci putreziți, întinzând-o până când îmi sângerau mâinile. Și în ce terminam un lucru, se găsea mereu altceva urgent ce neapărat făcut înainte de a ne relaxa sau a ne simți fericiți. Pe împlinescă patru ani, Danny putea balansa pe cap o foaie de uscat, în timp ce eu țineam capătul opus pentru tata, care-l fii bolțuri cu ciocanul. Până și Danny, care înainte zâmbea neînc începuse să circule prin zonă îngrijorat că mama avea să-l pe jucându-se și să pună mâna pe pliciul de muște.

Ziua nu avea ore suficiente ca să ne mai ocupăm și de trei neimportante cum ar fi spălatul pe dinți sau – de îndată ce șcc a început – temele. Uneori mama își trecea degetul pe dinții noș din față și se alegea cu niște pastă gălbuie sub unghie.

— Văd că vă crește un strat pe colți, zicea ea. Ați face bine treceți în baie să vă spălați.

cala, scăpăm frumos de straturile de pe dinți rozând boluri cereale cu zahăr, teancuri uriașe garnisite cu și mai mult

II pfină când deasupra se forma o crustă groasă. Noaptea,

frinți la somn, transpirați, ca niște gogoși glazurate, Ne. A doua zi, o luam iarăși de la capăt.

mama nu stătea pe capul tatii, ar fi lăsat baltă orice acel moment, imediat ce nu se mai vedea nimic la orizont fi prăbușit pe scaun.

d tata se așază la odihnă, domină televizorul și, prin urmare, Btneră învecinată cu sufrageria. Dacă te așezi și tu alături ■ prea să împărtășești porția zilnică de programe TV, te vei curând în situația de-a face câteva zeci de drumuri până la ic, după băuturi dietetice, tartine cu jeleu sau orice altă de care i se face poftă. De când ne-am mutat aici, burta ftntn proporții gigantice, chiar dacă bea șase cutii de Tab pe fi bateriile de la telecomandă sunt descărcate, te pune să te NUb consolă și să îi tot apeși pe butoane, pe post de teleco-

I vie. Odată înrădăcinat pe scaun, tata tușește și scuipă în apoi azvârle totul pe covor sau spre perete. Dar dacă știe prin preajmă, te pune să îi aduci hârtie igienică și să iei a să o arunci, ținând cu grijă între două degete marginile ale punguței umede, dezgustătoare. Dacă poți, cel mai bine |K te strecuri în propria cameră fără să prindă careva de veste, în camera mea sunt mormane de cărți – de la Crăciun, de la tecă, luate de prin sălile de așteptare. Le-am citit și răscitit, în vârful patului în zile

însorite de câte ori mă pot strecura să cund printre paginile căii mele de evadare favorite.

P

E măsură ce treceau anii, rulota noastră a devenit un adevărat labirint, cu dormitoare și băi și saloane, îți dependințe separate pentru veterani și copiii adoptivi pe mama îi aducea la fermă, toate sprijinite unele de altele și crescând din toate părțile. Eram înconjurați de un zid protector **d** păduri dese, luxuriante; un ecran de protecție care ne menține într-o lume ascunsă, un tărâm izolat pe fundul luminișului; proprii nostru ecosistem ce creștea ca pe o lamelă autoimpusă de cultus bacteriene.

Dar imediat ce ajungeam la capătul drumului, ne ridicam înălțimea așteptărilor: orașul. Toată lumea arăta prezentabil înain de a părăsi casa. Ceea ce însemna că eu purtam haine asortați Danny hăinuțe Garanimals și aveam amândoi lenjerie curată. Cei ce însemna că părul blond al lui Danny era pieptănat cu o căra laterală și dat cu fixativ, iar al meu era cârlionțat cu uscătorulperia ca să aibă volum, și apoi pieptănat fără greș cu pieptenul «marca Goody pe care mama mă puneă să îl port mereu în geali pentru retușuri finale. Ne puneam centurile de siguranță și 1 îndreptam spinările. Ieșeam de sub scutul miilor de copaci și radul

prindea viață, aparatul care până atunci nu avea semnal, ci nun paraziți, începea deodată să cânte. Uneori trebuia să așteptânjfl capătul drumului nepavat să treacă o altă mașină, dar când treca ne uitam ca din întâmplare pe ferestrele mașinii și *arătam exM ca ei!* Și atunci ne confundam cu peisajul. Pe șosea, spre civilizai pe lângă case adevărate cu vecini care se cunoșteau unii pe afl pe lângă suburbii ca aceea în care locuisem și noi, pe lângă maa zâne *Kmart* aglomerate și săli de așteptare ocupate, pline de oaml din toate categoriile sociale. 1

Pentru că, până la urmă, singurul lucru suficient de importa™ ne întrerupă lucrul sau să ne pună siguranța în pericol era să o lui de la capăt cu doctorul, ca să aflăm ce era în neregulă cu mine»

Când încep clasa a cincea la noua mea școală, mama facă aranjament cu directorul să mă poată lua de la ore dacă reușeș® obțină vreo programare de ultim moment la doctor. Când acfl anunță la stație: *Julie Gregory este rugată să se prezinte în bim directorului! Mama dvs. Vă așteaptă.* Știu că trebuie să-mjfl lucrurile și să gonesc pe scări să o întâlnesc pe mama pentru că nu o să mai revenim.

Doctorul Phillips ne prescrie mai multe medicamente pentru migrene și ne dă numele unor specialiști care mă pot

consulta pentru restul simptomelor. Dar doctorul Phillips îmbătrânește. Stă lângă birou și nici măcar nu mai notează ce-i spune mama. Începe să îi spună mamei doamna Gregory în loc de Sandy, cum obișnuia înainte, chiar dacă ea îl tot roagă să îi spună pe nume. Ne spune că trebuie să ne ■dresăm unui alt specialist în medicină generală, cuiva care să poată face față unui caz atât de complicat ca al meu. Iar apoi pleacă. Pur și simplu iese înainte ca mama să termine măcar lista pe care a adus-o.

— Nu-mi vine să cred. L-ai văzut, Julie? Pur și simplu ne-a htors spatele! Iisuse, dacă are de gând să mă trateze în halul ăsta...!

— Nu-ți fă griji, mami, o să găsim altul.

— Chiar așa, dacă are de gând să facă figurile astea, lasă-i fitfim noi, mergem în altă parte.

Și chiar așa am și făcut. Mergeam uneori cale de mai multe ațe să încercăm la alți doctori care ar fi dispuși să facă testele de e mama începea să citească în sălile de așteptare. Iar uneori ne nturam, până în Columbus, croindu-ne drum prin marea de în medicale anonime, cu două etaje, cu firmele promițătoare specialiștilor și autocolantele dătătoare de speranță ale urărilor. E în regulă atâta vreme cât trebuie să stăm la periferie (I evităm să

deblocăm portierele.

Mama turbează în spatele volanului.

— Cum îndrăznește? Să-mi zică el mie doamna Gregory! Să pună să mergem în altă parte! Și umblu peste tot din cauza ta!

nediat ce mama observă vreo firmă promițătoare, se răstește ne:

la scrie undeva numărul ăla să-i putem suna când ajun«casă.

I uit cu atenție pe străzi, cu pixul pregătit deasupra hârtiei, mta să descopăr numărul care ar calma-o pe mama.

— Țștia par să fie buni, o să le scriu numărul. Da? Mami?

— Iisuse, Julie, nu e nevoie să mă întreb. Tu de ce nu ai inițiativ să mă ajuți și pe mine măcar o dată? Trebuie să le fac eu pe toate

Noaptea, tata tronează în sufragerie până când se termină știrii de la ora 11, apoi mama ia camera în stăpânire, cuibărimdu-se l celălalt capăt al canapelei de velur, sub veioza înaltă, cu picio care-i proiectează un nimb în jurul capului. Stă complet nemișcat cufundată în carte, cu ochelarii pe care îi folosește să citească băcănie alunecați pe vârful nasului.

În toiul nopții lipăi încet spre bucătărie să-mi iau apă, iar în – e încă trează, umezindu-și degetele și răsfoind paginile volu noasei *Agende Medicale pentru Familie*.

— Ce faci acolo, mami?

— A, zice ea, neatentă, caut, Sis.

— Ce cauți?

— Păi iarăși ești bolnavă, scumpo, iar cartea asta o ajută mami să își dea seama ce e în neregulă cu tine.

— Și e ceva grav?

— Ai o grămadă din simptomele de aici, puiule, dar există **t** soiul de analize care o să ne ajute să eliminăm unele dintre **bo**” mai grave. Avem o întreagă listă de doctori așa că suntem pe ni bune, da, Sissy?

— Mda. Noapte bună, mami.

— Noapte bună, dulceață.

Tata stătea aplecat înainte, ținându-și răsuflarea, cu mâinile încheștate de spătarul unui scaun galben de bucătărie, cu brațele acoperite de fragmente de iarbă de la peluză, cu părul de pe picioare înverzit de la suc de buruieni prin care trecuse atunci când alergase pe alei și pe la marginile rulotei, încercând să împrășteie crbucid peste tot înainte de a se lăsa întunericul.

Mama schimba farfuriile de pe masă.

— Dan. Vorbesc serios, am face bine să mai construim ceva. Avem nevoie să terminăm dormitorul din spate și veranda înainte de a veni iarna.

Mama se străduia să obțină o autorizație pentru îngrijirea veteranilor din al doilea război mondial pentru că se zvonea că baza militară avea să se închidă anul următor. Iar mama tot nu putea să se angajeze undeva. Migrenele îmi reveniseră și se pare cât eram mereu obosită și sufeream de rău de mașină. Iar mama auzise un soi de sughiț în pieptul lui Danny și începuse să caute noaptea și simptomele lui, împreună cu ale mele.

— Uite care-i treaba, Dan, am doi copii bolnavi pe cap și nu **am** cum să am măcar un loc de muncă plătit cu salariul minim atâta timp cât tu stai pe fund și te uiți la *M*A*S*H* toată ziua.

Dacă am îngriji veterani, argumenta mama, ar fi singura cale **de** a ne dubla venitul pentru a ne pregăti pentru momentul când tata avea să fie concediat, de a continua să construim, iar ea avea fi fie în continuare doar mama.

— Pe deasupra, Chester a fost un surogat nenorocit de bunic, o ■fi fie frumos să avem în preajmă o grămadă de bunici de treabă. Nu v-ar plăcea, copii?

< — Daaaaaa, mamă, am mormăit noi.

< — Și atunci de ce nu-i ziceți așa tatii?

— — Sandy, zise tata de lângă noi, nu cred că puștii ăștia ar trebui îl stea prin preajma unor oameni în vârstă așa. Nu știi ce s-ar ȘUtca întâmpla, nu cred că face banii.

i — Dar Dan, dacă nu...

Julie Gregory

— La dracu, femeie, ajunge! Nu mai vreau să vorbim de asta. Acum hai să mâncăm odată!

Și ne-am așezat cu toții la masă, ținându-ne cu grijă de mâini| pe sub masă, în timp ce tata și-a plecat capul ca să spună rugăciunea

Am mâncat în tăcere. Eu și Danny ne-am văzut de farfurii și ne-am așezat paharele de plastic pe masă fără să scoatem nici cel mă slab sunet, în timp ce mama și tata păreau că se duc lează fără vorb cu fiecare zăngănit de tacâmuri inox

luate de la supermarket.

Mama s-a întors către mine, cu o voce ascutită, de parcă ar i avut un tril de pasăre în gâtleej.

— Ai terminat? Doar atât mănânci? Atunci eu de ce dracu mai chinui să gătesc pe-aici dacă voi nu mâncați?

— Dan?

— Mm? zise tata cu gura plină.

— Dan, tu mă ascuți măcar? Am zis să te uiți și tu la mănâncă fata asta. Ai de gând să te implici și tu și să fii bărbat; trebuie să le fac eu pe toate? *Iisuse Christoase!*

— Julie, mănâncă și tu carnea aia, de dragul mamei.

— A, da, atâta tot?! *Scumpico, mănâncă și tu cămifa de draț lu mami.* Da, asta da spus bărbătește. Poponar nenorocit, pu cățea bun de nimic ce ești!

Tata își trânteste cuțitul pe masă.

— La dracu, Julie, mănâncă nenorocita aia de carne. Mână până nu ți-o bag eu pe gât.

— Tată, e numai grăsime. O tot învârteam prin farfij încercând să o ascund sub piure.

— Dan, mie una mi-a ajuns cu tine. Nici măcar nu poți să-i o fetiță să te asculte. Nici măcar nu poți face o fetiță bolnăvici<j> să te respecte. De ce crezi că e bolnavă tot timpul? De ce ere nu poate să țină pasul cu treaba pe lângă

casă? *Ai?*! Pent nimeni nu are nici pic de autoritate să-o facă să mănânce. Și | faci altceva decât să stai acolo exact ca Chester, zise ea răsuc degetele morișcă, și să zici: „Bine, ăă, acum, ăă, ce-ar fi să mă carnea, scumpo?” Mă faci să vărs. Ești un tată lamentabil. Cam cum crezi tu că o să fii vreodată un bărbat adevărat dacă nici nu ești în stare să-ți ții familia sau s-o faci pe fata asta să te-asculte?

Tata trânteste un pumn, iar tacâmurile de inox sar de pe masă.

— La dracu, Julie, e doar grăsime, o să pui și tu niște carne pe oase-acolo.

Sare de pe scaun.

— Am zis s-o mănânci!

Înainte de a-mi da seama, a și ajuns în spatele meu. Capul îmi e smucit spre ceafă și-i aterizează în palma uriașă, în timp ce el îmi îndeasă bucata unsuroasă în gură.

— Am zis s-o mănânci, fato!

Mama ne privește, cu furculița suspendată în aer, o bucată de friptură bălângănindu-se din ea. Danny se uită fix la friptura lui, CU răsufierea tăiată și lacrimi tăcute.

— Eu ți-am zis să-l ascuți pe taică-tu, dar tu nuuuu, nu crezi Că-i bărbat, nu-i așa? Crezi că-i doar un pămpălău peste care poți ce, hm? Da, asta crezi că e, nimic mai mult

decât un nenorocit ponar demn de milă.

Degetele tatii mi se mișcă prin gură, mâinile uriașe îmi îndeasă bucată de jumară până în fundul gâtului, de parcă ar fi Jolly cu Giant încercând să vâre o ață printr-un ac de carne. Ochii lăcrimează; îmi vine să vărs. Până să ajungă el înapoi pe scaun, vărsat bucata de grăsime și încă altele pe lângă ea.

— Ei bine, cel puțin a mâncat-o, Sandy. Niciun copil de-al nu o să fie obraznic atâta timp cât trăiește sub acoperișul, îl clatină furculița către mine.

Ai înțeles, domnișorico? Io sunt Regele în casa asta.

M

ama avea cea mai frumoasă voce. Stăteam în mașină în drum spre doctor și mama începea să cânte:

Colb pe Biblie, colb pe Sfânta Scriptură.

Pe vorbele profeților și-ale mântuitorilor Domnului.

*Când toate cărțile-orsă dispară, niciuna nu te va păzi de un
Șterge colbul de pe Biblie și găsește mântuirea sufletului.⁶*

Obișnuia să cânte despre un indian bătrân numit Kawlinga, i inima din pin noduros, care s-a îndrăgostit de

⁶ Adaptate după versurile originale ale cântecului aparținând lui Kitty Wq *Dust on the Bible*, de pe albumul cu același nume: *Dust on the Bible t on the holy word /The words of all the prophets and the sayings of j Lord, / Of all the other books you 'llfind there 's none salvation holds, t that dust offthe Bible and redeem your poor soul.*(n. trad.)

statuia indiencei de i magazinul de trabucuri. Avea părul împletit cu mărgele și spera < odată și-odată el să-i vorbească. Dar a venit într-o zi un colection bogat, a luat-o pe sus și a ascuns-o și nimeni n-a mai văzul vreodată. Chiar și atunci, știam că mama era de fapt indianca.

Bietul Kawlinga, n-a furat un sărut.

Bietul moșneag Kawlinga nu știe ce-a pierdut.

Te miri atunci că-i roșu tot la chip, nedemn.

Bietul Kawlinga, cu căpățâna lui de lemn?

Mai erau și Boxcar Willie și cântecul pe care mama îl cântă mereu pe drumul de o oră către centrul medical. H

Auzi pasărea cântând singuratică? E-atât de tristă și poate zbura.

Se-ntoarce trenul de la miezul nopții, sunt atât de singur < muri de-aș putea.

Mama plânge uneori atunci când cântă. Vocea nu îi trer nicio clipă dar obrajii i se umplu de șiroaie strălucitoare de lacrij. Îi spun că are o voce așa frumoasă că ar trebuie să fie la rădic

— Ei, Sis, cine crezi tu că ar plăti vreodată să asculte vocea fliou găjăită?

— Eu, mami! Aș plăti un milion de dolari să cânti pentru mine. Pnrcă ai fi Patsy Cline la radio.

Când conduce tata, dă volumul la maxim sau zice:

— Iisuse, Sandy, cântă numai pentru tine, încerc și io să fandesc aici!

Dar când suntem noi singure, mama își scutură spatele să stea (î)feoptă, își pune mâna pe volan, saltă capul și deschide gura să fante atât de puternic încât vocea îi umple mașina. Iar eu cânt 'Bturi de ea, cântece de pe vremea când era cu Smokey și melodii apel de la petrecerile country la care mergem uneori. Mama utc să și cânte în falset de pe vremea când călătorea cu spectralul Grand Ole Opry, iar atunci când se pornește, e ca și cum ar Veu o jucărie yo-yo zbârnâind ca un motoraș în gât. Încerc sănt și eu cu ea dar nu reușesc mai mult decât cântecelul cu tlicrele elvețiene, însă iată-ne oricum, împletindu-ne cântecele, privind în jos spre mine și zâmbind, iar eu – hrănindu-mă cu ttgostea ei – îmi înalț vocea către ceruri.

AMA nu suporta să vadă nicio creatură înfometată.

— A, scumpo, nu pot să suport să văd mânzul ăla murind așa foame. Bietul animal e prins acolo, nu poate să plece nicăieri. De câte ori mergeam în oraș treceam pe lângă același mânz un îi ieșeau coastele prin piele de slab ce era.

— Julie, ia o găleată și pune doi pumni de ovăz în ea și niște însă, ca să-l hrănim când ne întoarcem.

Mama era mereu vigilentă să descopere dacă nu cumva înalele erau maltratate. Când treceam pe autostradă și vedeam un sac negru de plastic umflat și legat la gât, plin de gunoi neat de cineva pe fereastră, mama trăgea pe dreapta și mă itea să verific să nu fie cumva plin de pui de pisică.

Până în

- de azi, încă sunt atentă la sacii de pe marginea drumului, fiu sigură că nu cumva se mișcă pui de animale prinși înăuntru.

Am crescut înconjurați de câini. Plini de râie, cu tot cu perect lor, înfometați, azvârliți cât colo – toți își găseau drumul până \ noi și apoi până la fermă.

Pe Ebony7 l-am avut încă de când ne-am mutat, un câine de 1 negru, lățos, cum mai toate casele rurale au cel puțin câte unul bânt prin preajmă. Iar mama a început să crească și câini de rasă pe ea cumpărase luând anunțurile din ziar, asta ca să scoată un ban în pM| așa că avem mereu pechinezi și câini Shih Tzu în cuști afară, lă cabană. Am reușit să o conving pe mama să mă lase să o țin în casă| P. J., cățelușa mea Shih Tzu favorită. Când face pui, îi ținem incu în spălătorie, iar mama îi vinde cât de repede poate. P. J. Urlă scheaună zile în șir după ce mama îi ia puii,

mergând de colo| colo, încercând să zgârie porțița cu ghearele să ajungă la ei. Atunci iau pe sus și o bag sub cuverturi cu mine, strângând-o în brațe s-o i să uite. O țin în cameră săptămâni în șir, sperând că mama nu i prindă de veste, strecurând-o afară de două ori pe zi și dându-ij mâncare din conservă sub pat.

Ultima achiziție a fost un cățeluș pe care l-am luat de autostradă pe când încerca să mănânce ceva ce fusese zdrobi| drum. Puteai să-i numeri până și cartilajele din coadă, așa ei slab. Am sărit din mașină și l-am luat pe sus de ceafa. A prij poșeta mamei și a înghițit o cutie întreagă de bomboane Vela

— A, ce cățel împuțit! a exclamat mama.

Și-așa i-a rămas numele, Stink Pup.

Cei doi câini de curte m-au însoțit mereu în drumurile mei groază noaptea ca să sting luminile în garaj când mă trimitea sau când mă trimitea mama pe arșiță să verific kilometri între garduri. Ebony era de treabă și părea să fie mereu acoperii scaieți culeși în timp ce cutreiera pădurile. Stink Pup era nerv| ținea la mâncarea lui cum țineam și noi la intimitatea noastră, un ochi de șoim și profita de orice ocazie de a pune laba pe de halit. Odată am pus șuncă pe

post de momeală în cârligele de Undiță pentru că mă strecurasem eu la găleata cu râme și le – liberasem. Nu suportam pescuitul: să o văd pe mama cum înfigea fâma în cârlig și o lăsa în apă să fie mâncată de vie mă făcea să plâng chiar acolo, pe marginea heleșteului. Așa că, ori de câte ori puteam, răsturnam găleata și dădeam vina pe vreun raton. Numai || în noaptea cu pricina șunca pe care am folosit-o în locul momelii 11 n-a dat rezultate. Nu am prins nicio fătă. Am sprijinit undițele

— Șopron, iar când am revenit a doua zi dimineață, Stink Pup âgca după el o undiță prin toată curtea, cu un cârlig prins pe buza Dilată și grăsimea cusută de bot.

Mama a izbucnit în râs când l-a văzut:

— Du-te să iei penseta, Sis. Stink Pup a mușcat momeala și-a Kt prins cu tot cu undiță.

I când a început clasa a șasea am lipsit atât de multe zile de școală încât am primit o scrisoare de avertizare că va fi nevoie repet anul dacă nu mă fac bine.

Dar zilele când mergem la doctor sunt cele când ne facem și le cumpărăturile. Pentru că altfel ar însemna să mai facă încă drum separat până în oraș, iar mamei nu îi place să conducă de lingură. Așa că dacă tot e o zi pierdută, nu-i niciun bai să ne în și la noul magazin cu reduceri la haine

care tocmai s-a his. Asta ca să prindem doi iepuri dintr-un foc.

Și cu și mama punem mâna pe câte un cărucior de cumpărături mim ca niște săgeți prin magazin, îngrămădind orice ni se că merită probat.

Ce zici de ăsta, Sis? Pentru plajă? Mama îmi arată un costum uzieră cu lame auriu.

Cred că ar arăta grozav pe tine, mami! trecem ore în șir în cabinele de probă, adunând brațe întregi ne în fața oglinzilor triple. Mama stă în fața ușii de la cabina ți mă întreabă:

— Ei, cum merge, Sis? Să-mi arăți după ce te îmbraci.

Sunt grozav de mândră de mine că încă port numărul 6 1 îmbrăcămintea pentru copii.

Deschid ușa, iar ea îmi îndreaptă pantalonii, îmi netezeș cămașa și îmi spune da sau nu. Azvârl hainele respinse peste u de la cabină, iar mama le pune la loc pe umerase în locul me Apoi fac și eu la fel atunci când e rândul ei să încerce hainele d căruciorul plin ochi. Pentru că nu te lasă decât cu 10 haine deoda la cabină, alerg mereu până la cărucior și-napoi să înlocui hainele refuzate.

Cumpărăm haine diferite pentru diversele activități pe care facem: haine pentru școală, haine pentru mersul la doctor, h": pentru biserică, haine pentru momentul când

casa va fi gata și o putem să ne invităm prietenii pe la noi. Apoi încărcăm mașina saci de cincizeci de livre de mâncare pentru cai, 25 de livre mâncare pentru câini și pungi cu alimente – ca să nu mai pome de alte noi animale din beton de la Farm and Fleet pentru curte câini și pisici din ceramică, de talie reală, acoperiți cu țesătur dați cu șerlac până strălucesc, pentru a-i pune în rulotă.

Stau pe scaunul de lângă ofer și îngrămădesc pe podea! picioare, plasele pline după furia cumpărăturilor. Ne întoar acasă cu alte identități; luate de la Penney s Outlet, Sears, V City și Kmart. Lăsând în urmă strălucirea orașului, scotocesc sacoșe, atingând pânza din care-i făcută noua mea viață, *care înceapă chiar de mâine*, imaginându-mi cât de bine o să arăt și de mult o să mă placă acum copiii de la școală. În moment care ajungem la magazine sunt atât de entuziasmată de ce o s cumpăr încât nici măcar nu-mi amintesc dacă am fost la școal acea dimineață. Iar cele două ore petrecute în cabinetul docto îmi dispar cu desăvârșire din minte. Fiecare magazin la mergem îmi taie câte o bucățică din memorie până când pagiri evenimentele anterioare este complet ruptă. Tot ce mai con* acum este plasa cu haine de la picioarele mele, mama căra’

mulțumită lângă mine și sentimentul extraordinar că totul va fi mai bine de-acum încolo.

Imediat ce luăm curba să intrăm pe Bums Road, mama îmi spune că dacă nu am timp să îmi fac temele deseară pot să le fac Rlaine dimineață în autobuz, pentru că până termin de dat jos toți Iacii cu grăunțe, mâncare pentru câini și pungile cu alimente, până || hrănesc toți caii și să spăl vasele după cină, o să fie trecut cu Mult de ora mea de culcare.

Trebuie să fac pipi în paharul Țsta. Numai că nu pot. Nu pot spune nimănui că am uitat și am fost Ijn la toaletă în timp ce mama aștepta la recepție.

Iau oricum paharul și stau la baie cu șervețelul rece împachetat, – degeaba. Mă ating cu paharul dar nif pot stoarce nici măcar o Bltură cât de mică. Mama o să fie furioasă. Dacă nu pot să face în ce trebuie pentru doctor, s-a putea să nu vrea să mă consulte. Bbuie să fac ceva să intrăm în cabinet. Am bătut tot drumul DU aici. Am lipsit de la școală să mergem la un nou specialist, ibuie să reușesc. Apăs paharul până când lasă o urmă rotundă (piele. Apoi dau drumul la apă rece la chiuvetă și îmi pun mâna I fuvoi, sprijinindu-mi fruntea de porțelanul alb, rece. Nimic. Hiat aici cincisprezece minute și nici măcar o picătură. Las rul pe

chiuветă și mă strecor înapoi în sala de așteptare. |M» >na își dă seama. Mă așez lângă ea, iar ea-și înfige unghiile» psa mea. Se apleacă puțin de parcă mi-ar spune un secret,) EXpresie relaxată. Îmi răsucește o bucată de carne de pe picior I respiră răutăcios în ureche. Mă ia de cot, ținându-mă numai I degetul mare și arătător și mă duce până la recepție.

- Mă scuzați. Doamnă? lor se întoarce spre mine.

- Spune-i ce-ai făcut.

- îmi pare rău, știți, nu am putut să... fac.

— E în regulă, scumpo, o să te reprogramăm altă...

— Uitați cum stă treaba, e sigur ceva în neregulă cu copil ăsta, de nu poate să facă nici măcar o analiză simplă. Nu s-a în întâmplat până acum; în mod sigur se întâmplă ceva grav cu € Nu poate să o consulte doctorul, vă rog?]

— E normal, doamnă Gregory. Copiilor Îi se întâmplă | timpul.

— Ei bine, acestui copil nu i s-a mai întâmplat până acum!

— Îmi pare rău dar prelevarea unei mostre de urină es obligatorie pentru toți pacienții noi.

Asistenta ne reprogramează, iar eu mă întorc în vâr picioarelor la scaunele tapițate cu țesătură moale ca lâna

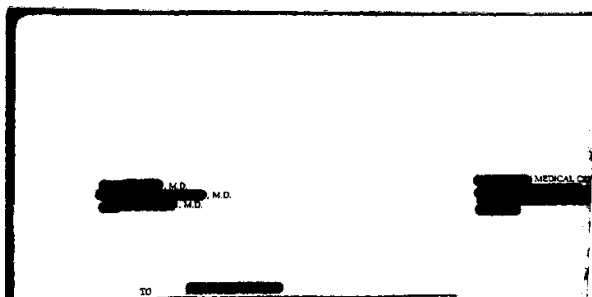
din s de aşteptare. Sunt atât de late încât ar putea încăpea trei că mi unul lângă altul, iar picioarele îmi atârnă, legănându-se deasupra podelei. Mă cuibăresc spre capătul pus al scaunului şi-mi ai încheietura slăbănoagă pe braţul rece de metal. E la fel de sub precum braţul metalic, şi mai subţire chiar! Sunt mândră de faţă că ocup atât de puţin spaţiu. O să mă micşorez, şi-o să mă; micşorez până când o să ajung ca o frunză uscată de toamnă* tot cu o coloană vertebrală translucidă şi vene ca din sticlă, sul de un vânt puternic în sus, sus, sus spre un cer albastru, senin îmi imaginez că ajung la fel de subţire ca o coală de hâi Mama mă îngrijeşte cu dragoste şi face absolut totul pentru ci sunt un copil fragil dar zâmbitor, măcinat de un cancer pe care;

1 poţi vedea. Îmi imaginez ce cap frumos, chel aş avea, că grozavă ar arăta eşarfa de mătase de pe cap, înnodată la ceafa gâtul palid, cu capetele atârând pe spate. Sunt de neatins. Nin nu-şi bate joc vreodată de o fetiţă care are cancer. Şi toţi i drăguţi cu ea pentru că nu se ştie niciodată când poate să mo

În acea noapte am avut un vis care m-a urmărit toată viaţa face că merg, cu picioarele alunecând pe pietrele din pârau; mocirloasă înconjurându-mi gleznele în vârtejuri, după o pl

torențială. Mama m-a avertizat mereu să nu merg prin pârâu după

o furtună; e suficient să alunece un bolovan de ardezie de sub tine | i poți pica într-o peșteră subpământeană, unde vei rămâne închisă pe vecie. Mă gândesc la vorbele ei în timp ce înaintez, centimetru cu centimetru, încheștându-mă de crengi și chircindu-mi degetele de la picioare. Călcâiul îmi alunecă pe mușchi, iar când încerc să rl & prind de ceva, bolovanul să mi fărâmițează sub tălpi de parcă | T fi o foaie de plăcintă. Sunt luată pe sus și intru într-un tunel tubteran, înclinat ca un tobogan cu apă. Pereții sunt din argilă HEdedă, umedă și alunec din ce în ce mai repede, zburând spre (Diezul pământului pe un pat de apă involburată. Cu cât alunec ploi repede, cu atât tunelul se îngustează, devine mai abrupt și mai leat, până când ajung să zbor ca o săgeată printr-o lance care se linge în jurul meu, țintuindu^mi brațele de trup. Nu sunt speriată, cept căderea. Cad și cad și știu, în vis, că nu voi putea niciodată mă târăsc înapoi și să ajung din nou la lumină.

PATIENT iulie Gregory #1798>18

CE

KXs See attached form.

This patient has had documented constipation in August, September, and two perslataac troubles in December*. There are *in* & *no* other symptoms the mother relates, none of which are probably totally unrelated to this. I would appreciate your evaluation of the throat problem*. She did have a normal upper GI in March of this year.

Other Problems

Physical Findings:

Lab:

I would appreciate knowing the results of your evaluation. Please inform me prior to any further referral or hospitalization.

DATE December 20, 1978

SIGNED [Redacted]

Dr. Centrul Medical

Către:

Pacient: Julie Gregory#1798.18 *

Copie indigo:

HX: A se vedea formularul atașat.

Pacienta a avut amigdalită, dovedită de fișa medicală, în august, ptembrie și acum probleme persistente în decembrie. Există și alte mptome relatate de mamă, unele dintre ele fără să aibă probabil relevanță această problemă. Aș aprecia o evaluare din partea dvs. Legată de blema gâtului. I s-a făcut o investigație generală normală a căilor piratorii superioare în luna martie, a.e.

Alte probleme:

Rezultate ale examenului fizic:

Laborator:

aprecia dacă aş putea fi informat în privinţa rezultatelor evaluării.

o să mă anunţaţi înainte de a face orice recomandare sau anterior llirii.

jr-vți._4

rimul veteran de război care și-a târșăit picio pe aleea noastră cu pietriș până la rulotă a dl. John Beck. Domnul Beck era o fosilă din al doilea că mondial. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții într-un s_ pentru veterani. Nu se căsătorise niciodată, iar pensia și aloc pentru persoane cu handicap se adunau într-un cont la care nu autorizat să aibă acces de unul singur. Dacă avea nevoie de b trebuia să îi ceară persoanei care îl avea în grijă, iar ei aveți vadă ce se putea face.

Domnul Beck venea ușurel, târându-și picioarele pe alunecând pe covor cu tălpile de plastic ale papucilor luați Kmart. Își întindea brațele groase, acoperite de vânătași, să ai la spătarul scaunelor și la rafturi, la muchia unui acvariu, un acrobat forțat să stea la sol, care încearcă să ajungă la toaletă.

Beck, așa cum îi zicea mama, avea diabet. Își făcea inje insulină; sau, mai degrabă, ea îi făcea lui injecții cu insuli două ori pe zi, uneori dublându-i dozele dacă nu reușea să injecția la timp.

Beck arăta ca o vânăta zbârcită, de pe rafturile cu prod cale să expire. Țesutul vinețiu închis de sub piele era la fel precum mușchiul, numai că decolorat și întins, de parcă

deja se instalase acolo, împietrind totul din interior. După ce stătea o veșnicie la baie, făcea cale-ntoarsă în dormitor și se lăsa să pice, țeapăn – picioarele, umflate ca niște trunchiuri de copaci, nu se mai îndoiau – în balansoarul din fața televizorului micuț, alb-negru. Prindea un singur program: neclar.

În fiecare zi, dl. Beck stătea pe scaun, se strecura până la toaletă fi își târșea apoi picioarele în bucătărie când îl chema mama. Mânca înaintea noastră pentru că mama nu suporta să-l vadă mestecând cu gura deschisă, ca o gaură întunecată, fără dinți, în timp ce fragmente de mâncare i se scurgeau pe față.

Când bătrânii își făceau prima dată apariția, mama pregătea o fină frumoasă și decoram cu frunze masa din imitație de lemn, ftiunam câteva scaune mai acătării și încercam să luăm masa în milie. Mama își înclina capul într-o parte și încerca să îi atragă conversație, punându-le întrebări despre familii sau despre ce useră în război, dar majoritatea ori nu auzeau, ori erau prea ețiți de medicamentele prescrise pe rețete subvenționate că nu au altceva decât să dea din cap, cu bărbiile la câțiva centimetri upra farfuriilor. Iar unii dintre ei puteau auzi, însă îi durea în gfi discute cu vreunul dintre noi. Știau că suntem amabili

cu ei ai pentru că ne venea câte un cec la sfârșitul fiecărei luni, așa AU aveau de gând să schimbe amabilități; noi lucram pentru ei. Icurtă vreme, mama a încetat să îi mai lase să ia masa cu noi și mă la masă pe la mijlocul după-amiezii. În curând, a încetat mai gătească mâncăruri separate și a început să le dea lături lurile noastre pe mai multe zile – amestecate toate și încălzite nu din tigăile vechi de pe care se lua stratul de teflon, susținând cum nu mai aveau simțul gustului.

În tot acest du-te-vino de bătrâni, cei mai rezistenți plecau, bi alunecau ușor în bârlogul nostru, singurul de neclintit a Beck, în cămașa lui de flanel și pantalonii în carouri, prea, din poliester. Cu șosetele trei sferturi cu elasticul slăbit llunecau în jurul gleznelor, cu picioarele ca niște butuci de lemn, pielea ca de vânăță și fața de piele tăbăcită, ca < broască țestoasă.

A locuit cu noi ani în șir, cel mai bun veteran dintre t «s mergând cu noi în excursia la Disney World pe care mama a plăti o din contul lui, stând în tăcere ore în șir, transpirând de zori mașina parcată, cu ferestrele ridicate și portierele încuiate, în tiq ce noi ne plimbam prin parcul de distracții. Iar în zilele când mai era plecată până pe înserat, să mă ducă la doctor, îi încuia ușa d lipea un sac din plastic negru

pe scaunul balansoar. |

Privită din exterior, mama era întruchiparea normalității. În contrast cu zilele ei alături de Smokey, în haine din piele cu franji costume extravagante de cowboy, zâmbete de artist și catar» de curea turcoaz de mărimea unei tăvi, viața alături de tata lipsită de agitație, până la anost. Se așezase cu grijă într-o paraf perfectă a normalității. Culori pastel, peruci blonde, simple, o vioaie, nerăbdătoare să te asculte, care se înclina ușor într-o *p* când vorbea cu cineva din afara familiei. Folosea exclamații ați de genul „hm” și „înțeleg” împrăștiate cu precizie într-o con* sație. De parcă fiecare celulă din trupul ei ar fi suferit o mutație s-ar fi divizat, cu ochi de vultur, unindu-se pentru a lucra în *f* străduindu-se din greu să o ajute să se înțeleagă cu persoana care voia să o impresioneze. 1

Capul i se apleca în față, ca pentru a demonstra intein nețărâmurit pentru orice se spunea, fie că era vorba de prețu *t* de porc sau de ultimele știri din politică de care n-avea *h*. Dădea din cap aprobator, cu ochii fixați asupra subiectului în față ei, cu mâna așezată în acea poziție de *L* – degetul man bărbie și două alte degete așezate de-o parte a feței. Mama putut servi drept model pentru pregătirea stewardeselor. Ani ei erau atât de fin reglate încât o tresărire a gurii unui medi

modul în care se răsucea pe scaun la masa de consnitații îi
p «| spune că era pe cale să-mi respingă boala, iar ea avea
să fie ne să îl convingă de necesitatea imperioasă a încă
unui test, doar ca sit se asigure că nu el deținea cheia care
ar fi dezlegat misterele. Putea să depisteze orice dram de
indiferență plutind în aer.

Și acum că îl aveam pe Beck, iar tata încă avea un loc de
muncă

— Ca să nu mai pomenesc de banii în plus pe care îi
făceam vânzând cfițeluși – mama avea peste o sută de
perechi de pantofi în debaraua din dormitor. Erau aliniați
ordonat pe culori în așteptarea întâlnirilor, cinelor și
evenimentelor în doi unde tatăl meu avea să

0ducă într-o bună zi. Obișnuiam să mă așez pe vine și să îi
număr. **Sra** ca un muzeu al încălțăminteii. Umpleau
debaraua dublă care |e întindea pe toată lungimea
dormitorului principal, iar când tata

1 terminat dormitorul nou care îi dubla lungimea, i-a înșirat
peste caua mai joasă prin noua cameră până la capătul
acesteia, uăzeci de picioare8 în lungime, așezați pe trei
șiruri: sandale cu rete între degete, cizme de cowboy de
toate culorile – unele între ele cu toc înalt pentru dansul în

grup –, balerini clasici fără

sandale din plastic pentru plajă, espadrile cu talpă din sfoară toți aliniați ca minele personale, gata să detoneze de fiecare dată **d**. Se pierdea prin debaraua de îmbrăcăminte încercând haine și **d** își dădea seama că tinerețea îi putrezea în gaura asta uitată lume, alături de un soț absent, cu niște copii nerecunoscători țați de gât.

micuț din imitație de piatră de la intrare și strigă **t**: „Sisssssy, Dannnnny!”, iar noi năvălim în hol ca niște fi. Mă azvârl în brațele-i puternice, iar Danny încearcă să îi ndă cu brațele micuțe mijlocul gargantuesc tare ca piatra sau Ulțumește uneori cu un singur picior. În ciuda burdihanului! încă picioare subțiri cu pulpe suple și, în ciuda brațelor musculoase de Popeye, are încheieturi zvelte, solide, înconjurat de mușchi puternici.

După ce ne îmbrățișează, tata se lasă greu în balansoar, înșfac mânerul lateral ca să regleze ușor în oricare din cele trei pozi” deschide televizorul la $M^*A^*S^*H^*$ și zice:

— Adu-mi și mie un suc dietetic, Sissy.

Mama așteaptă în bucătărie să fie găsită și să i se dea un săr ceea ce de obicei nu se întâmplă, apoi azvârle către camera de lungindu-i numele:

— Nu o pune să slugărească pentru tine, Daaaaaan!

Iar tata strigă din scaun drept răspuns:

— Îi place, nu, Sissy?

La care eu dau mereu aprobator din cap pentru că tatii îi p] de mine cel mai mult atunci când îi aduc diverse lucruri.

Mâncarea pe care tata o îngurgita se aduna în jurul tronul-” un altar în cinstea fast-foodurilor 7-Eleven: pungi de grisin rămășițe de sare la fund și câteva fragmente rupte, un morm: coji de fistic de culoare roz pal, pahare vechi de Tab necarbogbucățele de mucozități de care tata se ștergea pe părțile late ale scaunului. În fiecare săptămână scoteam aspiratorul porta* aspiram toate mucilagiile din adâncurile mobilei, cu tot cu rest lăsate de Beck să-i cadă în jurul scaunului de lângă masă.

Dar uneori, după ce stătea mai mult în debaraua cu hai pantofi, mama ținea morțiș să-i vorbească tatii chiar în cli care intra pe ușă. Ba chiar îl suna la serviciu și-i spunea să bine să vină direct acasă și să facă ceva în privința copiilor”.

Au scăpat de sub control. Stă cu urechile ciulite să îi

audă în intrând la capătul drumului și se grăbește în camera de zi aștepte la ușă.

Se repede asupra lui imediat ce intră.

— Dan, trebuie să faci ceva cu copii ăștia. Mă înnebun

Tata stă în antreu, cu pachetul de mâncare în mână, clipi pricina soarelui ca să se obișnuiască ușor cu penumbra din

Mama începe să-i toarne tot ce făcusem în acea zi, lucruri pe care nu le-am putea face niciodată. Eram copii care știau „Tatăl Nostru” pe de rost și făceam cruci din chibriturile arse în taberele religioase de vară. Știam toate povestirile de la școala de duminică și credeam că iadul este locul în care vei arde pe veci dacă nu-ți termini de mâncat friptura. Ba chiar împărtășeam și copiilor de la școală cuvântul Evangheliei și faptul că Domnul era Mântuitorul *nostru*. Gurile noastre nu aveau habar cum să pronunțe cuvintele „cățea”» au „pi... a”, iar mințile cu siguranță nu puteau concepe ce înseamnă. Dar așa susținea mama că o făceam noi.

Tata stă împietrit acolo, încă încălțat cu ghetete țintuite, pline de noroi.

— Ce-ai de gând să faci în privința asta, mm? Copii ăștia au ficvoie de un tată care să-i învețe ce-i disciplina, au nevoie să fie puși la punct.

— Și ce vrei să le fac, Sandy, să-i bat? Zice el obosit. Uită-te la îl – doi copii frumoși care s-au comportat azi ca niște copii. Vrei

! – i bat pentru atâta lucru?

Respirăm ușurați. Mama se ambalează, stropul de salivă începe ti tresalte între buze, se apleacă înspre el, cu mâna în sold.

— Bine, se plesnește peste picior. Nu-mi dai de ales. Nu aveam gînd să îți spun dar trebuie să știi cât de mult au scăpat de sub Irol copiii ăștia.

Eu și cu Danny stăm țepeni lângă canapeaua din velur, scâncind, le uită urât la noi.

— Vezi ce vreau să spun, Daaaan? Nici măcar nu-și respectă cînt mama să o lase să vorbească. Iar tu stai acolo și-i lași să ctice în picioare.

Copii, lăsați-o pe mama să vorbească, lăineee, Daaan, ia să-ți spun eu ce-au făcut nemernici ăștia, i o să vrei sigur să-ți scoți cureaua și să-i bați până fac pe ei. Țluc o bucată din velurul canapelei, iar Danny își schimbă – tea de pe un picior pe altul.

— Au fost în garaj azi, da? Tata devine atent. Da? Repetă ea, să vadă dînd din cap. Și când am intrat eu se jucau cu trusa ta de scul

Tata își saltă bărbia. Trusa lui de scule. Mama câștigă.

— Eu le-am zis: copii, știți ce zice tata când e vorba să vă juca cu uneltele lui, așa că ieșiți de-aici. Și știi ce mi-au răspuns, Dan

Vrea să știe, ce ziceau copiii ăștia nenorociți când se jucau uneltele lui deși știu că n-au voie să-și bage nasul în ele?

— Mi-au zis, și pe cuvânt că nu te mint, mi-au zis (gura i schimonosește): „Dă-l draculuuuuui, dă-l în mă-sa!”

Tata își desface deja cureaua.

— Și-apoi au mai zis: „E nebun, e prea prost să-și dea seam iar apoi știi ce-a făcut? Ți-au luat clichetul nou și l-au azvârlit heleşteu, în timp ce eu țipam după ei, rugându-mă să încetez

Ne agățăm de fiecare cuvânt cu ochii măriți cât farfuriile. G ajunge la clichet, amândoi scâncim proteste.

— Vreți să ziceți că maică-ta minte? Da? Răspundeți-m dracu'! încercați să-mi spuneți că mama voastră stă chiar aco născocoște, mă minte în față? Sunt tatăl vostru, cât de pro! credeți? Dă-ți jos pantalonii, băiete.

Danny n-a mai mâncat niciodată bătaie cu o curea până a Țipetele îi sfâșie aerul și înăbușă țipetele îngrijorate. Tata sus brațul să lovească și pe pielea moale, de copilaș, al lui I

apar vânătaii care se umflă ca pișcoturile în cuptor. În cazul va fi cu totul altfel. Sunt mai mare și știu mai multe. Îmi pantalonii dar sunt prea mare să mă mai pot apleca peste e cu fundul în sus ca tata să mă poată lovi. Îmi înfig dege brațul gros al canapelei dar nu reușesc să îmi așez partea **d** corpului astfel încât să fie sub cureaua de piele pe care plesnește. Vocea-i tună acoperind-o pe-a mea, subțire, precipitată, încercând să explice.

— Număr până la trei, fetițo. Unu, DOI...

Întinde mâna să-mi înșface brațul iar eu scap, țășnind cu plasă, sărind peste prag, alergând în jurul heleșteului.

după mine și-mi prinde încheietura subțire. Eu sar înapoi din elan și mă azvârle în iarbă, lovindu-mă peste brațe, picioare, cap, față. Sunt marcată de cureaua favorită a tatălui meu, cu muchiile ascuțite de piele care-mi lasă fulgere rubinii pe carne. Mama se strecoară pe ușă și se furișează în garaj. Trebuie să scoată unealta cu pricina din trusă, asta în cazul în care tata ar verifica.

Dar în zilele bune, după cină, când mama s-a îmbrăcat în culori pastelate de dimineața, când și-a ondulat părul cu fierul timp de o oră și l-a dat cu spray din belșug dintr-o doză uriașă roz, metalică, de Aqua Net, după ce și-a ales exact ce pereche de pantofi să poarte la consultația mea cu medicul din acea zi, după ce m-a pus la o privesc pregătindu-se și să îi spun cât de bine arată, după ce» i-a zis să stau pe marginea căzii și să mă uit cu atenție la ceafa ei mă asigur că buclele se unesc perfect la centru, după ce am Utjit să avansăm puțin cu descifrarea misterului medical al bolii Ic, după ce tata și-a amintit să meargă la ea în bucătărie i să îi un sărut după ce vine de la serviciu, când totul e *numai bine*, noi tata râgâie ca o tornadă și se prăbușește în scaun, își desface moarul la pantaloni și-și cuibărește palma înăuntru.

grozave, suficiente cât să mă convingă că mama și U dreptate când spun că am o copilărie fericită, pe când copiii frica mor ca muștele. Acele zile când orice convenționalitate Mvârlită cât colo pe fereastră și zicem „ducă-se dracului de Ziua Recunoștinței, hai să gătim creveți în schimb!”, în toți de libertatea noastră ciudată. Suntem liberi – fără Vecini, prieteni. Nimeni nu ne spune ce să facem. Puteam H & punem o cutie de ulei Crisco⁹ în oală la bain-marie și să prăjim cubulețe de brânză și ciuperci în stil „tempura¹⁰” pentru cina de Crăciun. Cine zice că trebuie să jucăm după reguli?!

Tata e un bucătar cu inspirații ocazionale. În majoritatea week-end-urilor se uită la televizor sau bricolează în garaj, dar din când în când se trezește devreme, se duce să verse dioxina, scoate oală sub presiune și termometrul pentru bomboane și facem zahă candel.

Trebuie să punem la cale un adevărat complot să luăm aromeț pentru că mama crede că sunt o pierdere de bani,

n semințe presate de bumbac (n. trad.).

¹⁰ Mâncare tradițională japoneză din fructe de mare și legume < aluat special și

așa că atur când suntem în oraș, eu și tata ne strecurăm în spatele tejghelei < la farmacie în timp ce mama cumpără alimente și ne purtăm < parcă am fi spioni, cerând în șoaptă să vedem aromele „pe mână”. Farmacistul intră în joc, privește în jur să verifice dacă-.] se uită cineva, apoi deschide în secret un dulăpior unde se < sute de fiole de esențe aromatice: zahăr ars, tuțți-frutti, căpșt) pepene verde, unguraș.

În timp ce tata toarnă o sticlă întreagă de sirop Kyro în tig eu aleg aromele din colecția din ce în ce mai bogată. Conținj de zahăr candel din tigaie este răsturnat pe hârtia ceruită în| teatral, iar tata – care poartă mitene pufoase lungi până la < momentul și temperatura exacte – țipă: „Sissy, păzea!” Păze țâșnește prin bucătărie să răstoarne amestecul pe hârtie înaii a se întări. Eu zbor din calea tatii și presar zahăr pudră caramelul care se răcește. Apoi iau cu tata fâșiile lungi și le 1 de muchea mesei ca să le rupem în bucăți, apoi e rândul me fărâmițez în bucățele folosind ciocanul cu care batem cuie în j

Iar restul clipelor fericite au fost surprinse de aparatul] drept dovadă tangibilă pentru toată lumea că eram, în toate sen cuvântului, normali. Vârâte în felicitări de Crăciun și

semn numele fiecăruia, cu scrisul cursiv al mamei, aceste fotografii – cu noi stând la marginea Deșertului pictat, îngrămădiți în gura unui rechin tăiat din carton, la parcul de distracții Sea World, rânjind lângă cai, ținând panglicile pentru câștigătorii locului doi

— Acestea erau adevărate mesaje în sticlă azvârlite rudelor îndepărtate și prietenilor de mult uitați în fața cărora mama voia cu disperare să facă o figură bună.

Dar adevărul poate fi depistat uitându-te puțin mai atent la teancul mic de fotografii care au supraviețuit incendiului. Într-o fotografie Polaroid, eu, mama și Danny tronăm în mijlocul unui talmeș-balmeș de hârtie de cadouri ruptă, sub pomul de Crăciun – încărcat cu ornamente și țurțuri artificiali – toți trei înconjurați de o adevărată tranșee de cadouri: Stretch Armstrong, cutie de bijuterii cu balerină, trenuleț electric cu șină Hot Wheels, cub mozaic Rubik, Spirograph, capcană pentru șoricei, set de pescuit pentru copii, | et de colecție cu *Black Beauty* și alți clasici – toate dovezi ale | Unui Crăciun fericit. Danny afișează un chip amuzant de clown, Duma își înclină capul, cu un zâmbet forțat. Iar în spatele ochilor |) oi umflați stă ascunsă o imagine minusculă a ceea ce se Jtâmplase în realitate în acea dimineață: mama alergase ținând 'În rulotă,

amenințând că se sinucide.

D

anny aproape terminase grădinița când mama a observat că se aude un șuierat din piept. Știusese dintotdeauna că la un moment dat va avea nevoie să i se însereze tuburi lehi și să i se scoată amigdalele, cum s-a întâmplat și în cazul pi dar mama susține acum că trebuie să i se cumpere un inhalaintru că are dificultăți serioase la respirație.

■ Te simți bine, Danny, ești sigur că poți respira, scumpule? na stă în spatele frățiorului meu cu mâna așezată ușor pe i timp ce el respiră sacadat, improșcând salivă, și gâfâie. >Nu prea pare să poată să respire când e acasă.

Mama îi cuprinde între degete o buclă blondă și o dă ușor
U

o parte de pe față, ca doctorul să îl poată vedea. Danny stă în cabinetul de consultații cu umerii lăsați, căscând din când în când gura ca un pește scos din acvariu. Eu stau în celălalt scaun pentru că mama trebuie să mă țină și pe mine acasă. Pentru că altfel până termină cumpărăturile, nu ar mai avea timp să mă conducă la autobuzul școlii. 1

— E ciudat, dar la școală pare să respire bine. Probabil că s-a crizele astea de astmă de la polenul care e suflat de vânt din spi câmpuri. Suntem înconjurați de trifoi și rugină, domnule doctor

Mama a făcut cercetări despre suflul greu al lui Danny în cărții de medicină pe care le-a colecționat. A făcut abonament și la seiful *Time-Life*. Nicio obligație, puteți anula comanda oricând. Cărții se adună ca o scară interioară spiralată în miniatură, lângă canapla *Enciclopedia Bolilor*, *Organele interne și fiziologia acestora*, *Agenda medicamentelor*. Citește până noaptea târziu, mult timp după ce toți ne-am dus la culcare, urmărind cu un ochi de vultur simptomele astfel încât să-i poată sugera doctorului testele* medicația potrivite.

Danny umblă prin casă cu inhalatorul din plastic alb

înfîpt în gtsfl

Mama vine în urma lui. *M*

— Te simți bine, Danny? Începi să respiri greu, scumpul
Stai să îți pun mâna pe piept să îmi dau seama ce se
întâmplăil îl ține prins între cele două mâini ca într-un
sandviș, una pe pe spate, cealaltă ridicându-se și lăsându-
se în ritmul respir» gâjâite a lui Danny. Li în ziua următoare,
Danny stă întins pe canapea, sugjfl inhalatorul de parcă ar
fi suzetă. Tata se uită la el în tiiflW reclamelor: ifl

— Fiule, ce dracu ai acolo în gură? 9

Mama sare ca un clown pe arcuri din cutie, din spatele
zidțfl ce desparte bucătăria de cameră.

— Dan, e ceva despre care am tot vrut să discut cu tine. 9
Merge să se așeze în fața televizorului.

— Asta când închizi televizorul.

— Dan. Face o pauză, își umezește buzele. Fiul tău are
astmă fi trebuie să îi cunoști și tu starea de sănătate. Pot să
îți spun de pe icum că lucrurile nu stau deloc bine.

Tata clipește și dă din cap afirmativ, apoi încearcă să o
dea la o Ș «rte din fața televizorului prin câteva mișcări vagi
ale mâinii.

— O să vorbim de asta în pauza publicitară.

Mama dă ochii peste cap și pleacă spre bucătărie

cătrănită. În impulsul pauzei publicitare următoare, tata își rabatează scaunul cu omot și sare din el. Eu așez masa în timp ce rulota se zguduie, ghicesc siluetele prin spațiul dintre dulapuri și masă. Tata șfacă mâna mamei și o țintuiește de tăblia dulapului. Se apleacă aape de ea, iar ea se îndepărtează, aplecându-se peste chiuvetă.

— Hai să lămurim un lucru, Sandy, mârâie cu o voce joasă, – acum încolo o să îl lași în pace pe Daniel Joseph Gregory II. N-i băiatul meu – și-i zdrobește încheietura de tăblie de parcă ar inhăra candel, iar țipătul ei îmi întoarce stomacul pe dos – și ătu meu e sănătos tun.

M

ama și tata s-au opus vehement fumatului. Alcoolul nu avea ce căuta sub acoperișul nostru, a și tata nu se-atingeau de nicio picătură. Iar în fiecare toamnă

1 Danny eram așezați în sufragerie și obligați să ne uităm la *de ingeri*, emisiunea anuală a campaniei antidroguri, unde ști drogat cu LSD crede că poate zbura și sare de la balcon o piscină golită. Și asta cu încetinitorul. Până și tata renunță Unfivoie la reluările serialului ca să fie sigur că ne uităm la *de ingeri*.

fiecare dată după un weekend de bătaie când numele țiului

era luat în deșert, reluam mersul la biserică de parcă nu s-ar fi întâmplat. Dar în ciuda vieții drepte și pioase, trăite cu frica lui Dumnezeu, autoritatea rămânea un concept ni-l puteam asuma singuri, împreună cu dreptul de a purta

Asta pentru că de îndată ce ne-am mutat în Bums Road, în și tata au început să adune arme. Nu mai aveam de ce să ne fa griji în privința răpitorilor negri, dar mama citise despre pușcăriaș care se urcase într-un autobuz Greyhound la țară măcelărit o familie în timp ce hoinărea pe lângă ferma lor izo Drumul nostru era atât de izolat, raționa mama, încât dacă ar ai aici un evadat, nu ar avea ce să îl împiedice să ne ucidă, să neț bucățele și să ne bage în frigiderul de vreo patru metri cu* jumătate din garaj. Cine și-ar da seama? Cât timp ar trece pe prindă careva de veste că am dispărut?

Ca să ne scape de amenințarea frigiderului, fuseseră ase arme prin toată casa: una pe frigider (să nu stea în calea micu Danny), una în dulăpiorul de la baie în spatele cataloagelor ase de la Friederick s, câte una sub pernele mamei și tatii, a torpedou și alta ascunsă sub scaunul din față de la mașini puteai să știi niciodată când aveai nevoie de o armă încărca'

Zona era ciudat de tăcută, așa că de câte ori o mașină ai

la capătul drumului nostru cu pietriș, auzeam imediat uruitul al roților care ne anunțau că venea careva. După viteza cu mergeau ne dădeam seama dacă știau curbele strânse ale dru sau era prima dată când veneau pe-acolo. Dacă nu păreau a din cele două familii care stăteau mai departe de noi, mi vâra o armă în buzunarul din spate și se uita prin fier dormitorului din spate când mașina trecea pe lângă noi, numărul de pe plăcuța de înmatriculare și suna la biroul se să îl pună să îl verifice. Suna pe la diverse birouri din mai ținuturi și fiecare verifica numărul de înmatriculare al vehic suspect care ne dădea târcoale – care trecea încet pe lângă le noastră sau întorcea pe alee.

Ajunsese până într-acolo încât mamei îi era mai ușor să mereu o armă în buzunarul în spate al jeanșilor; așa, nu nevoie să dea o fugă să ia una dacă auzea zgomot de mașină străină. Mama și-a scos arma la singurul comis voiajor care a aterizat la ușa noastră vânzând reviste. Iar când doi adolescenți trecuseră pe nleea noastră într-o excursie, i-a trimis pe Stink Pup și Ebony să îi blocheze cu spatele la copaci și i-a ținut sub amenințarea pistolului tot timpul cât i-a interogat pe îndelete ea însăși.

Iând aveam doisprezece ani și eram slăbănoagă ca 'un copil-insectă, am învățat să trag cu pistolul [fealibrul 45 la

ținta imaginară a unei inimi omenești pe care tata o pehița în aer, asta în cazul în care vedeam vreun străin pe proprietatea noastră. Tata mi-a încleștat mâinile pe mânerul Ucrustrat cu sidef al armei și mi-a ținut fix încheieturile, țintind pava spre pieptul omului imaginar.

Apoi mi-a dat drumul și mi-a zis să apăs. Încheieturile îmi tmurau de la rezistența trăgaciului până când, într-un final, cu nerii încovoiați, genunchii îndoți drept contragreutate și cu pul dat într-o parte, arma, și ea înclinată deja, a explodat într-un rișor de praf metalic ridicat în nasul meu, ca praful de piper, icului aproape că m-a răsturnat.

târziu. Mama stă iarăși în fața televizorului. De data

I ti acoperă serialul *M*A*S*H**, un adevărat sacrilegiu în casa latră.

Sandy, Îiisuse, tata clipește de parcă ar fi Archie Bunker.
| poți să aștepți până la nenorocitele alea de reclame, nu vezi că

1 în plin serial?

Iu și Danny ne clătinam la marginea camerei de zi, întinzându-

ivurfuri peste canapeaua de velur în stil colonial.

Mami, te rugăm lasă-l, te rugăm nu face așa ceva! Hai, 1.
Zău, vino-ncoace!

Julie Gregory

Dar ea rămâne plantată locului, cu mâinile înfipite în solduri < niște banane, cu trunchiul înclinat în față și stropul alb de săliij dintre buze mișcându-i-se din ce în ce mai repede.

— Dacă ai fi un bărbat adevărat, poponar cu fundu mare, de cătea leneș, bun de nimic... – și plesnește din degete cu un! superior.

Tata țâșnește mugind din scaunul La-Z-Boy ca un rinocer turt și aleargă după ea, înșfăcând din mers în palma-i uriașă unul i animalele de beton pe care mama le-a înșirat prin rulotă. Mă aleargă pe hol țipând. Noi țâșnim din calea lor și stăm neajuto® în bucătărie, în pragul holului întunecat, încercând să leză umbrele. O prinde de gât și o ridică în aer lipită de zid la cap și holului; ea atârnă tușind, ca o lăcustă călugăriță, slabă. El lov| repetat în tapetul din catifea portocalie cu pisica zâmbitq îmbrăcată în stambă, în timp ce ea-și ferește capul, țipând:

— Mă omoară, mă omoară!

Înșfac pistolul de pe frigider, încleștându-mi degetelej mânerul de sidef. Împreună cu micuțul Danny alerg pe hol < în ochiul furtunii. Picioarele mamei se leagănă deasupra | capul se clatină în mișcări din ce în ce mai mici, în tip ce

mărește strânsoarea pe gât. O să-i zdrobească până la urmă

Sunt ca o gazelă surprinsă cu încetinitorul, sărind pe hol dep peste timp și spațiu. Mă năpustesc asupra lor și țipetele mame inundă capul. Danny se azvârle asupra picioarelor tatii, cu i apăsată sub pânțele să-și țină echilibrul, iar pumnișorii i se asupra burții tatii. Eu trag siguranța și îi dau părul tatii la o] cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi apăs arma în gropița 4 tâmplă.

— Haide, trage, căteaua dracului, apasă pe rahatu ăla de tră zboară-mi creierii pe zidu asta nenorocit! împușcă-măăăă S

Lovește orbește cu pisica din beton în zid, ca un robot în fafi Apar găuri în lambriu care înghit fâșii din tapetul de ea portocalie.

— Dă-i drumuuuuuu'!

— Lasă-l să mă omoare, Juiie, lasă-l să mă scape de suferință și să mă omoare!

— Nuuu, mamiiii! Nu pleca, mamiiii! Nu-l ucide pe tati, Sis!

Mama țipă. Tata țipă. Danny țipă. Eu țip.

Și iată-ne, azvârliți într-un colț al holului devastat, lipiți unul de altul, cu gâturile arse de violența cuvintelor menite să ne salveze, toți patru ca un arc puternic gata să

țâșnească sau să se comprime în tandem. Când ajungem la un punct culminant, parcă plutim în afara timpului; vibrând în țișetele ascuțite, care-ar sparge ferestrele, Ce ne țâșnesc din piepturi, pentru ca apoi, la unison, tensiunea să leadă. Umerii tatii se lasă, mâna i se descleștază de pe gâtul mamei, picioarele-i plutesc spre podea ca prin vis, pistolul îi llunecă de pe tâmplă lăsând urma perfect rotundă a țevii. Danny **le** desface de tata și iată-ne pe toți, amețiți, cu ochii sticloși de Idrenalină.

E ca și cum am fi niște oale care odată ce-au dat în foc, reîncep fiarbă la foc mic.

Mama se strecoară în camera ei, tata revine clătinându-se în televizorului, iar eu și Danny ne întoarcem unul altuia spatele mergem împiedicat fiecare în camera lui, așezate în diagonală A față de cealaltă. Suntem în vacanță doar de câteva zile. Mai în o săptămână întreagă în care trebuie să menținem pacea fi când se termină vacanța de Crăciun.

prjp_J [

i AR AMINTIRILE CELE MAI APĂSĂTOARE sunt Cel 1

ușor de revocat. Păstrează în cutele lor capaciti de a schimba viața cuiva, organic, pentru totdeauna. Chiar i scapi de ele, vor fi lăsat deja riduri permanente în țesutul sufletu

E seară, într-o zi de școală și m-am băgat deja în pat. Îmi
* seama că mama iarăși stă în fața televizorului pentru că
tata!

— Vorbesc serios, femeie, ai face bine să mi te dai la o]
din drum până când se termină reclama asta. Unuuu.
Dooooi... |

Mi-e greu să-mi dau seama despre ce vrea mama să disd
Despre facturi, despre noi, copiii, despre problemele
medicale. Dar în orice caz nu e un motiv pentru care tata să
înc televizorul. Sau, dacă o face, atunci e într-una din
tentativele! de a fi un tată, un soț și un om mai bun, și
atunci apasă pe buti îl închide, suspină și zice:

— Bine, Sandy. Uite-acum, am închis televizorul. Ce e afe
important de vrei să discuți?

Dar în seara asta urlă în timpul reclamelor, or asta e un:
bun. Cel puțin *comunică* într-un fel. Țin sub cuvertură
catalog de la Fingerhut și Swiss Colony și le citesc la lumina
lante fiind atentă la pagină dar și ascultând cu o ureche
deprinsă la sunetele din rulotă, alegând toate lucrurile pe
care i le voi cur mamei imediat ce voi fi suficient de mare ca
să am un le muncă. Fac liste. Apoi diagrame pentru liste, cu
o coloană pentru plățile săptămânale și una cu plățile
minime în comparație cu dobânda, înșirând lucrurile pe

care le voi lua în rate, pentru că am citit cu atenție pagina cu politica firmei de la mijlocul catalogului și au și plăți în rate, să știți.

În fiecare săptămână, mama avea să primească o surpriză prin poștă: coșul cu fructe și cu de toate de o sută de dolari sau pernuța de baie gonflabilă roz, din prosop ori bombonelele ambalate, de clipsune de la Swiss Colony. Întotdeauna se va aștepta la ceva frumos. De-abia aștept să îmi fac mama fericită.

Lista mea cuprinde acum trei pagini. Îmi imaginez chipul mamei când îmi deschide cadourile, cât de fericită e și cum fiecare cadou ajunge la fix înaintea unei cerți sau a unei crize de plâns ori înaintea Unei consultații la doctor care nu duce nicăieri, și-așa nimic nu mai tentează pentru că ea de-abia ar aștepta următorul dar de la mine. Le face liniște în rulotă. Alunec la vale ca într-un lift, scufundându-mă în somn, cu mâna încolăcită pe formularele de comandă. Înna de plastic de la ușă se lasă ușor și ușa se deschide cu un firțâit. Silueta mamei se vede în cadrul ușii ca o hologramă „tomatică, lumina de pe hol strălucind în spate, iar fața scufundată întuneric. Vine în vârful picioarelor până la marginea patului și întoarce să se așeze. Atunci îi observ pistolul din gură, buzele e încolăcite în jurul țevii pistolului

de calibrul 45 luat de pe Ider.

Se uită la mine cu fața tumefiată, brăzdată de lacrimi. Mă lui este cu privirile, înspăimântată ca un animal prins în luminărilor, și-și ridică mâna să apese pe trăgaci. Încheietura îi uliră, ca și a mea.

— Mami, mami, mami! strig de sub cuvertură și încep să plâng mandă. Prefă-te și potrivește-ți reacția. Dacă îi răspund cu 'a potrivită, se va uita la ea ca într-o oglindă și o să i se distragă țiu de la armă, chiar și timp de o secundă. I deschide buzele, cu metalul țevii încă apăsându-i limba.

— Nu vrei să mă omor?

Își scoate arma din gură.

— Voi copii vreți să mă omor, nu-i așa?

Încep să plâng mai tare.

— Adică mă urâți. Sunt o cățea, o scorpie cicălitoare, cum zi și tatăl vostru și voi, copii, mă urâți, așa zice el.

De-această dată lacrimile-mi curg de-adevăratelea. Plâng pen ea, îi spun că nu, nu te urâm, mami, te iubim și nu vrem să omori pentru că dac-ai face-o, nu am mai avea mamă.

Arma îi scapă în poală, bărbia îi alunecă în piept. Mă agăț ea ca o maimuțică. Pe măsură ce ea se înmoaie, eu devin puternică.

— Mami, dacă tu nu trăiești, atunci nici eu nu pot t Da? Da?

Caut să obțin de la ea aceeași clătinare aprobatoare a capii pe care i-o cere ea tatii.

— Cine-ar mai avea grijă de mine când sunt bolnavă, e m-ar mai duce la doctor?

Vocea mi se umple cu dezgust și zvâcnesc din deget e balansoarul La-Z-Boy.

— Crezi că *el o să o facă*?

Mama tremură și plânge cu suspine.

— Ai fost molestată vreodată, Julie?

Habar n-am ce înseamnă să fii molestat, nu scap din ochi gândindu-mă cum o să mă pot repezi să o iau.

Mama sughiță de plâns.

— Lee, Lee a fost împreună cu băiatul vecinilor. M-au lei bancul de lucru, au blocat pragul ușii... țipă prelung.

Mi se întoarce stomacul pe dos dar nu reușesc să disting ț spuselor. Mă agăț de ea, luându-i arma atât de ușor din poală nu observă, și o strecor sub pături.

— E în regulă, e în regulă, mami.

— Mi-au prins clamele de... *O, Doamne!* suspină ea. Îmi amintesc cum am strigat după mama. A închis ușa de la subsol. Știa, Julie, știa ce se întâmplă.

Lacrimile îmi sunt reale, curgând și căzând pentru mama, pentru mine, pentru tot ce i s-a întâmplat, pentru toate acele lucruri pe care, zice ea, bărbații mi le pot face și mie; bărbați pe care îi cunosc, bărbați care ar putea fi un frate care puțin, știți cum, și aici se clipește din ochi cu înțeles, care ar putea fi tatăl meu sau un vecin. Și spun nu muri, nu muri, mami, și-mi fac o promisiune tăcută că nimeni nu mă va atinge – *vreodată* – acolo, și cu cât plâng eu mai tare, cu atât mai mult se potolește Mama mea cea frumoasă și fără de care nu aș putea trăi o secundă. Iar apoi încetează cu totul. Se îndreaptă pe pat și-și suflă nasul de bluza de flanelă. Ochii-i sunt atât de umflați că abia mai stau deschiși. Mă strânge ușor de genunchi și-mi zice:

— Ei, mersi că m-ai ascultat, Sis.

Se ridică de pe pat.

— Acum ai face bine să mergi la culcare, scumpo.

Și mă lasă pe marginea saltelei, cu o armă încărcată sub pături | 1 o față la fel de marcată de propria-i viața ca și a ei.

Se întoarce în prag.

— Nu-i așa că taică-tău e un pui de cățea nemernic pentru că **VI** întoarce pe voi, copii, împotriva mea?

— Știu, mami, știu.

C

HIAR DACĂ SUNTEM LA ALT CENTRU MEDICAL, mama știe ce-are de făcut. Mă așază în sala de așteptare și îndreaptă către birou. Șoptește prin fereastra ghișeului de la epție că mi-e jenă să vorbesc despre simptomele mele și că ar fera să discute cu doctorul în particular.

Stau pe masa de consultații din cabinet, cu un halat de spital mare pe mine, legănându-mi picioarele pe lateralele din metal.

Aștept. Mi se pare ciudat că a trebuit să îmi dau chiloțzii jos. Nu trebuit să fac asta niciodată la Township. Mama e undeva afai cu medicul. Și

O asistentă bate ușor la ușă și își vâără capul înăuntru.

— Bine, domnișoară Gregory. Poți veni cu mine acu| scumpo? Mergem într-o altă cameră, pe hol.

E un cabinet de consultații mai mare, în penumbră. Masa centru, iar lângă ea e o altă asistentă cu o tavă de metal. Mă ai pe masă, iar asistenta de lângă mine mă apucă de umeri și i împinge până stau întinsă pe spate. *Asta-i chiar ciudat.* În timp mă așez confortabil pe hârtie, încercând să nu o șifonez, asiste; care a venit să mă ia își aduce taburetul până la capătul mesei și pune degetele reci ca gheața în jurul gleznelor mele, întinzândii în lateral, departe de corp!

— Acum trebuie să îți pun picioarele pe scări. S-ar putea să cam reci.

Iar eu mă gândesc: scări? Cum pot avea scări ca pentru șa ai< în timp ce asistenta îmi vâă călcâiele goale în ceea ce pare a fi calapod de măsurare din magazinele bune.

— Ce faceți? Ce aveți de gând să-mi faceți astăzi?

Îmi spun întotdeauna ce sunt pe cale să facă. Fără să scoată cuvânt, asistenta de lângă mine îmi leagă brațul cu un furtun tra parent. Îmi dă cu vată și alcool pe pielea subțire de la încheie® cotului și palpează să găsească o venă.

Asistenta de la picioare îmi zice:

— Asta s-ar putea să te înțepe puțin, Julie. Trebuie să îți băg tubul acesta de plastic pe uretră pentru că mami spune că nu jffl să faci pipi. *M*

Inima îmi bubuie: ce e aia uretră? Ce-mi fac acolo jos? Desd| gura să întreb dar îmi scapă în schimb un țipăt înspăimântat. 1

— Acum Julie, nu pot face asta dacă pu stai nemișcată. 1

Mă împunge cu un pai dur de plastic.

Membrele mi se strâng ca ale unui păianjen, cuibărindu-se ca ift-și protejeze abdomenul moale, ca să nu i se frângă piciorușele lubțiri. Asistenta tăcută de lângă mine îmi

întinde încheietura, să facă umflătura venei să se ridice ușor ca să o poată împunge acul. Apasă pe piston. Sângele îmi fierbe cu un lichid arzător, care mă ptttrunde ca un incendiu.

— Julie, încetează! îmi comandă asistenta de la picioare. Știu Cil e un șoc pentru tine, dar fii fetiță cuminte și hai să terminăm Odată. Stai nemișcată, acum.

Îmi încolăcesc brațul pe față, îl mușc, sug, rod. Tremur incontrollabil ca un bebeluș speriat. Capul mi se zbate dintr-o parte în alta. Asistenta de la picioare mormăie ceva despre o injecție cu iod care mi-ar colora urina ca să o vadă cum curge. Salivă, muci și lacrimi îmi mânjesc încheietura brațului, în timp ce teaca de plastic îmi eliberează celălalt braț, redându-mi-l, lipsit de viață, folosit.

Asistenta de la picioarele mesei scoate tubul ușor în icclăși timp.

— Gata, am reușit. Ai văzut? N-a fost chiar așa de rău, nu?

Ochii îmi sunt strâns închiși, ca sigilați cu lacrimi lipicioase. Îi desfac și privesc în lumini care mă ard. Plutesc, ușor, înapoi în up. Unde mă aflu? Un dâmb îmi răsare pe față și îl ating, apoi pare un braț, altul e pe față. Mă mănâncă de parcă aş avea o filmadă de albine roșii,

pulsând, care mi se târăsc pe față, gât, oțe și coapse. Asistenta o conduce pe mama în cameră. E blândă zâmbitoare și o întreabă dacă am fost cuminte. Pe mine mă «ură totul nebunește, mă sfâșie umflăturile, mi se umflă limba **t n** unei vaci.

— Hm, bombăne ca pentru sine asistenta-șefă, cred că are rgie la colorantul din iod. Îmi înseamnă pe fișa medicală și

i iese.

Mama frunzărește o revistă, pocnind baloane din gumă.

— Îmbracă-te, scumpo. Asistenta zice că ai fost cuminte. Sunt ndră de tine, Sis.

Nu pot vorbi. De parcă în creier circuitele îmi sunt negre arse. Nu îmi pot găsi cuvintele deși mâinile îmi pipăie disperat întuneric, încercând să găsească exact ce-ai pierdut. Puțină sali mi se adună în gura făcută pungă, întredeschisă. Legăturile degetele mi-au fost tăiate, cu acele bețigașe acoperite de piele e se îndoaie și băjbâie tremurând la nasturii de la pantalonii Wr gler, țepeni.

Mama se oprește la recepție să își ia rămas-bun. Le mulțum din inimă tuturor pentru această consultație făcută așa, pe ne7 masă, iar apoi ne urcăm în mașină ca să facem drumul lung în către casă. Îmi las capul într-o parte, pe

geamul mașinii. M-am uită la mine, încruntă o sprânceană, îmi pipăie fruntea.

— Te simți bine, scumpo? Pari puțin cam bolnavă.

— Am... am o durere de cap, șoptesc atât de ușor încât cuvir abia plutesc spre ea.

— Bine, atunci stai să-ți dau una din chestiile alea pe migrene.

Pipăie podeaua să găsească poșeta, caută prin ea și se capacul de pe flaconul cu medicamentele date pe rețetă.

— Ia, scumpo, mai bine îți dăm o doză dublă, mi se pare mai urâtă durere de cap pe care am văzut-o la tine până acui

Zâmbește strălucitor, ochii îi scânteiază privind în ai mei par opaci. E încântată să fie acolo, la locul și timpul potrive îmi anticipeze și să-mi trateze boala cu medicamentele potri

— Sunt așa de bucuroasă că sunt lângă tine să văd asta, J Acum pot să le povestesc exact ce se întâmplă când înce migrenă din aia urâtă.

Privesc pe fereastră, iar aerul dintre noi pare că dispar câmpurile prind viteză și încep să zboare ca niște năluci pe 1 noi. Sunt ca într-o tiribombă în viața mea monotonă. M conduce senină și calmă, cu capul zâmbitor înclinat ușor! parte, gândindu-se la o glumă de-a ei și a asistentei. Se

strălucește pe partea mea și, fără să pătrundă aerul reciproc primăvară, îmi încălzește capul de parcă un înger mi-ar sufla văpaie în creștet. Adorm în lumina respirației sale și alunec în jos pe fereastră.

C

red că Julie are nevoie de copii cu care să se joace, Dan. Tata e pe canapea, iar televizorul e închis. Trece printr-una din pazele lui de genul „am de gând să fiu un tată

/ Noț / om mai bun”, care îl țin cam patruzeci și opt de ore, iar mama îi spune că din pricina lipsitului de la școală și a incertitudinii bolii mele, dacă nu o să am prin preajmă copii de vârsta mea cu Oare să mă joc, nu o să îmi dezvolt nicio abilitate socială care să

mi permită să interacționez normal cu alții în lumea reală.

ora opt dimineața, iar asistenta socială o să fie aici din clipă în clipă. Mama aleargă prin casă.

— Cum arată? Julie, la dracu, fă ordine în baia asta!

Tata stă în apropiere de cufărul din antreu, îmbrăcat în costumul bunstru deschis și purtând mocasini albi noi. Așteaptă ordinele, vreo indicație să-l facă să se simtă util. Își încrucișează cheieturile, de parcă legându-le le-ar putea împiedica să njească mobila proaspăt dată cu ceară cu

aromă de lămâie.

O mașină intră la capătul aleii. Toată lumea stă nemișcată, cum iepurii, cu urechile ciulite, încercând să recunoască nlitatea cauciucurilor. Încă vreo două secunde și vom ști a e ea.

— Bine. Mama intră în acțiune. Purtați-vă toți normal. Copii, ituți în casă. Dacă asistenta socială vorbește cu voi, să îi spuneți t ce vă doriți mai mult pe lume este să aveți frățiori și surioare are să vă jucați și cu care să împărțiți caii. Dan, hai să ieșim. Ctt-te.

Trece pe lângă tata și aleargă până la ușa de la intrare a rulotei. Dan! Haide-odată!

Bate din picior la el, ca un cal nerăbdător dând din copite.

Imediat ce iese la vedere, merge încet și relaxat. Mama str* mâna asistentei sociale; tata stă în umbra ei, cu câțiva pași mai spate. Îi arată împrejurimile: piscina, poneii, heleșteul – proas umplut cu păstrăvi să aibă copiii unde pescui – da, un adevărat pentru copii, râde mama încetișor.

— Ne plac la nebunie copiii și nu mai putem avea alții, fost părinți adoptivi când locuiam în Arizona acum câțiva am știți, ne-am gândit că putem reîncepe de îndată ce ne așezăm.

Mama susține singură discuția. Asistenta socială e în

slăbănoagă și moale. Arată ca o păpușă Holly Hobbie, vorbește, merge și poartă ochelari uriași care îi măresc o îmbrăcată într-o fustă înflorată până la glezne și pantofiori, șireturi cu tălpi moi. Mult prea moi chiar ca să poată merge pietrișul ieftin, tăios ca lama, de pe aleea noastră. Chicote; ocolește aleea, călcând pe iarbă. E păcălită de această strălucitoare, acest adevărat diamant din mijlocul minei: cărbune din sudul statului Ohio, unde e ceva să găsești o unde membrii să aibă dinții intacti, ca să nu mai vorbim de facilitățile din familia Gregory.

— Da, cred că va fi încântător, zice ea, privind în jur. Av loc foarte calm aici, așa, izolat și liniștit. Și-acum, câți copii noștri puteți primi? Câte alte dormitoare mai construiți?

Mama vorbește, își înclină capul, gesticulează cu brațul atinge ușor pe femeie pe braț. Tata o urmează, încercând și; pară și să se simtă ca un adevărat tată; unul capabil să o „respectul copiilor, admirația soției, capabil să repare lucruri reușească în viață.

Asistenta socială e captivată de bunătate, nu poate privi de lambriul din imitație de lemn, nu poate zări dincolo încuiată unde dl. Beck stă țeapăn în balansoar, cu ochii stic la insulina, cu mocasinii albi identici cu ai tatii și cos impregnat de urină uscată, în care și-a petrecut toată săpi

Nu poate privi pe frigider sau în dulăpiorul din baie sau sub pernele **de** pe pat, unde sunt ținute armele încărcate. Și nu poate să-și dea leama că părul minunat, blond, al mamei e de fapt o perucă luată **pe** comandă de la coada catalogului Frederick **s** de la Hollywood, pentru că toate fetele cu păr negru sunt curve care nu fac altceva decât să toarne copii.

Holly Hobbie are o ținută moale, prea moale ca să poată observa loute muchiile ascuțite care se pierd în încetineala de la țară a fermei noastre. Doar douăzeci de minute și e prinsă.

A înghițit momeala cu tot cu fir și undiță.

cum CĂ o să avem copii adoptivi, va trebui să ne străduim mai uit. Ne urcăm toți în mașină într-o duminică dimineață și ne reptăm spre Biserica Domnului din Laurelville. Stăm în strane cântăm împreună, ca o familie. Tata nu mai lasă cutia milei să nea goală pe lângă el și nici nu se mai preface că vinde mașini Uick în timpul predicii, ca să ne facă pe mine și pe Danny să bucnim în răs. Pe drumul de întoarcere acasă, el și mama vorbesc față despre cum o să începem să mergem la biserică în fiecare bătă de-acum încolo, începând chiar de azi. În acea seară, când stau în cadă, mă gândesc la ce a zis icatorul, cum că Dumnezeu ne urmărește pe fiecare în tot ceea facem. Mă întreb dacă Dumnezeu mă

urmărește acum, aici pe IM Road, cum stau în cada din plastic galben, plină cu apă ale de la fântână. Mă întreb dacă nu cumva crede că pierde mult timp aici. Mă întreb dacă el crede că folosesc suficient **n**. Și cum stau eu și mă întreb cum e cu toate lucrurile pe care nezeu mă vede făcându-le și de care nu sunt sigură că vreau nă de veste, simt că începe să mi se încingă creștetul capului, ația e înceată, de căldură, iar ochii mi se închid încetișor, de niște degete ușoare ca un fulg mi-ar fi atins pleoapele. Stau | **&**, moleșită în cadă, simțind cum sunt scăldată în căldură de rostogolindu-mi-se peste umeri, întinzându-se peste brațe, lovind suprafața apei și radiind într-un cerc în jurul meu. Îmi înc ochii strâns și-mi ridic fața spre tavan. Știu că el e acolo să privindu-mă. Și că acea senzație caldă, aproape de delir e ca vărs de Dumnezeu dintr-o găleată. Dumnezeu e acolo sus, veghi asupra mea, turnându-mi o găleată de lumină pură, aurie, pe crește mult prea strălucitoare ca să-mi pot măcar deschide ochii, zâmbesc lui Dumnezeu pentru că știu în acea clipă că totul, se sfârși, cumva, cu bine.

S

unt împreună cu mama la noul pediatru din o primă și ultima femeie medic la care voi me vreodată. >

— Julie a tot avut probleme cu indigestia în ultima vreme

– i zice că au fost cele mai puternice râgâituri pe care le-am a – vreodată la un copil. Nu-i așa, Julie? Și se pare că are și o rea alergică la carne, de parcă organismul nu i-ar putea-o tolera. T ei a încercat să o determine să mănânce carne dar ea a vărsa Nu-i așa, Sis? Nimeni pe-aici nu poate să-și dea seama ce neregulă cu-acest copil. Doctorașii ăștia din orășele nu iau ceva în serios, știți? Nu cred că sunt la fel de competenți și serioși ca dumneavoastră.

E cea de-a doua vizită pe care i-o facem doctoriței Kate! – săptămână. Prima a fost pentru o injecție antitetanos după călcasem desculță pe un cui ruginit, Azi mama m-a adus din p_ indigestiei.

— Bine, Julie, ia ridică-te tu să vedem cum stai cu ininu

— Mm, ia mai fă o dată.

Sunt fără suflare. Mi-e foame. E ora două și încă nu am în pe ziua de azi. Am plecat la școală fără să apuc să mănânc dejun, nu am primit niciun ban pentru prânz, iar când am co din autobuz acasă a trebuit să fac toată munca de la fier hrănesc toți caii, să car trei baloturi de fân de la hambar la iesle, să iparg gheața din jgheab cu un mai, să le dau cailor găleți de grăunțe |i să mai pun încă o găleată în mașină pentru mânzul pe care îl hrănim în drum spre oraș, apoi să dau de mâncare și apă tuturor CRșeilor cu blănițe

murdare și pline de noroi care trăiesc în cuști, îndată ce am terminat cu animalele, a trebuit să încarc pe carpeta din casă suficiente lemne ca să ajungă până a doua zi și să golesc penușa de sub soba cu lemne. Uneori tata se ridică și îmi ține ușa schisă, în timp ce eu mă clatin sub greutatea cenușarului plin. But la piept. Apoi a trebuit să tai lemne cu un topor ca să înlocuiesc mnele duse în casă, iar apoi să târăsc găleți de cinci galoane lne cu cărbuni pe care i-ams scos mai întâi cu lopata din morman. And am intrat în casă, a trebuit să așez masa pentru cină și să fîng după. Mama a zis că Danny e mult prea mic să stea afară n preajma cailor și, pe deasupra, tot fânul și praful de la cărbune r fi făcut rău la astm, acum când tocmai reușise să-l pună pe doare, încât nu mai era nevoie să-l ducă la doctori. Copiii privi se ascundeau de obicei în camerele lor, făcându-și temele, nu-mi puteam face lecțiile decât după ce terminam totul, iar a se întâmpla târziu. Iar uneori în dimineața următoare mama îmi dădea voie să merg la școală pentru că în ziua cu pricina rea să mă ducă la vreun doctor.

Și tocmai azi am fost prinsă furând salata de fructe de pe tava

i puști, la cantină. Ca elev de clasa a șasea, puteai lucra în sala cse pentru un prânz pe gratis dacă te treceai pe

listă din timp. N joritatea zilelor, autobuzul meu ajungea la școală mult prea U pentru a apuca să mă înscriu pe listă, dar azi am avut noroc, am vasele; dădeam jos resturile sub jet și așezam tăvile în pe bandă. Îl știam pe puști; era frățiorul unei fete de la mine lasă. Mi-a dat tava și m-a întrebat dacă vreau să iau eu cupa de Era împotriva regulamentului cantinei să iei mâncare de VI după ce acestea fuseseră predate dar arătau atât de bine și, cine avea să mă vadă? M-am aplecat și am luat-o pe sus în căușul palmei și am lăsat siropul fructelor din conservă să alunece pe gât. Am înghițit piersicile cu totul și am supt cubule de pere până când au devenit zgrunțuroase. A fost delicios.

Dar puștiul de la cantină m-a pârât. Mi-a zis că pot să mi eu fructele dar când le-am înfulecat, s-a dus direct la băbăția doamna Sweeney și i-a zis că i-am furat mâncarea. Eu ei doi ani mai mare și cunoșteam regulile cantinei. Așa că de Sweeney m-a pus să-i citesc scuzele mele în fața întregii el Mi-a târât picioarele până în clasa lui după ora prânzului, pe care nu l-am mai primit pentru că nu mai aveam voie să luc cantină. Am citit scrisoarea cu scuze în timp ce stomacul ghiorăia atât de tare încât jumătate din clasă râdea. Când izbucnit în plâns pe la jumătate, doamna

Sweeney m-a sco & colimator.

Cum aş putea să îi spun doctoriței Kate că nu am primit pentru prânz? Asta pentru că din moment ce copiii adoptivi p prânzuri subvenționate de la stat, mama susținea că și eu ar t să primesc la fel. De ce să azârle un dolar și douăzeci de cea fereastră când școala ar trebui să plătească să-mi dea de mân Dar mama susține că am pierdut primul set de tichete de mi care i le-am adus acasă ca să le semneze, iar cel de-al doilea s pus bine în dulăpiorul din bucătărie, așteptând să-l complete Obişnuiam să fur mărunțiș de la ea din poșetă, dar nu pute? îmi cumpăr cu el mai mult decât prăjiturile Little Debbie1 micul dejun luam pe furiș din frigider linguri pline cu frișcă, 1 prânz mâneam orice mâncare nesănătoasă pe care mi-o permi cu cele câteva monede.

Tot eu eram cea care se servea din mărunțișul banilor p tata începuse să îi pună deoparte pentru Danny pentru a-i lua colecționarului numismatic și pe care îi ținea ascunși la cufărului din antreu: scoteam cu țârâita câte 30 de cenți și smu câte o monedă de douăzeci și cinci odată. Să mă ajute Dumnezeu dacă își dădea seama.

— Se pare că există o diferență semnificativă între ritmul bățăilor inimii atunci când stă în picioare, spre deosebire de

momentele în care se odihnește, doamnă Gregory.

Mama aprobă cu mișcări energice ale capului.

— Și numai uitându-mă la ea se vede că are dificultăți cu respirația atunci când stă în picioare. Cum te simți când te ridici, Julie?

— Spune-i cum ți se taie respirația, Julie. Niciodată nu are | Aflu când e pe la fermă, doamnă doctor Kate. *Iisuse*, asta explică tul, exclamă mama plesnindu-se peste genunchi.

— Inima îmi bate puțin mai tare și poate că mă simt și puțin mețită.

— Ba arăți de parcă ești cât pe ce să leșini, scumpo, zice mama.

U ți se pare că ești pe cale să leșini?

— Ei bine, doamnă Gregory, cred că s-ar putea să avem un caz ntru spitalizare, oricum ceva ce nu poate fi depistat cu o simplă ctrocardiogramă sau un consult cardiac. S-ar putea chiar să rească să îi atașeze un instrument numit monitor Holter pe care îl țină peste noapte pentru a-i putea observa ritmul cardiac pentru ioade mai lungi de timp. O să sun la cardiologie și o să te mez. Așa e bine, Sandy?

— Daaa, daaa!

Mama lovește sacadat în volan.

— În sfârșit ajungem și noi la un rezultat. Am știut eu că torița Kate e bună. Bătrâneii ăștia prostovani de la țară nu sunt tare nici să-și deosebească propriul fund de o gaură în pământ, în eu că e ceva important în neregulă cu tine.

Mergem la spital! Totul e foarte agitat, suntem foarte aproape de

În în salonul de cardiologie mă întind pe masă și-mi agață bucățele moi de plastic alb de piept. Sunt conectate prin cablur mașinărie, iar eu nu fac altceva decât să stau acolo, respirând în< în timp ce mașina își face treaba. Stau așa, conectată, holbându-tăvan. *În sfârșit, o să iau un singur medicament care o să aibă de toate. O să am și eu prieteni, o să fac sport, o să merg la Mama va fi fericită; nu va mai fi nevoită să stea acasă ori să menajul pe urma unor bătrâni sau a copiilor adoptivi. Iar eu o un copil adevărat și nu o să mai lipsesc de la școală.*

Pentru că asta îmi doream cel mai tare; să învăț bine la o ca atunci după nașterea lui Danny, înainte de a mă îmbolnăvi i Se când ne-am mutat în Bums Road m-au transferat la ni inferior la citire. Profesoara m-a bătut cu arătătorul pentru e luat o notă proastă la extemporalul de științele naturii, susține că e mai greu la școala asta, însă nu-i așa. Profeso grasă și proastă, iar eu greșesc la probleme

pentru că mereu răspunsul cel mai inteligent la ceea ce cred că sunt întreb” schepsis. Mereu dau din mine răspunsul cel mai dificil, întotdeauna cel corect este cel mai simplu.

Și rămân în urmă la școală pentru că sunt bolnavă, pen” veșnic e ceva în neregulă cu mine.

E

i bine, doamnă Gregory, avem vești b Monitorul Holter nu ne-a arătat nicio infoi semnificativă care să ne conducă la ideea că Julie are o probi cardiacă necesitând teste ulterioare. Nimic nu e în a parametrilor normali.

Doctorul de la spital urmărește linia în zigzag de pe fișa arătându-ne ce nu poate localiza. Mama se plesnește peste p’

— Ce? Cum adică nu găsiți nimic?

Enumera pe degete unul câte unul etapele care ne-au adus în clipa de față.

— Dr. Kate v-a sunat, v-a spus că acest copil are un ritm care ridicat, că își pierde mereu suflul. Mi-a spus că vom primi tor de la dumneavoastră, că o să reușim într-un final să dăm de Uza acestor lucruri. Iar dumneavoastră ce vreți să-mi spuneți m, că acest copil e normal? Că eu inventez totul?

— Nu, nu am spus că...

— Ei atunci stați că vă zic eu. O să gădesc un doctor suficient competent ca să descopere ce este în neregulă cu ea, ați înțeles?

iii mă întorc la doctorița Kate și o să-i spună că vouă nu vă pasă

Icât negru sub unghie de copilul ăsta.

ama nu are încredere în spitalele din orășele, nu are încredere metodele lor ca de la țară, echipamentul învechit și rezultatele rmale ale testelor. Mergem cu mașina la cabinetul doctoriței Kate, Consult de urgență. Mă ridic. Mă așez. Dr. Kate aude același puls it, același suflu pierdut, aceeași epuizare în urma efortului. Mama bate câmpii în timp ce Kate îmi apasă pe inimă cu toscopul.

— Vreau să zic, pur și simplu nu ține pasul. Știți? Ai crede că ©mor cu munca sau că o înfometez sau cam așa ceva. Gătesc e, iar ea nu mănâncă. Adică exact ce-ar trebui să fac, să o forțezmilnânce, să îi vâr mâncarea pe gât?

— Doamnă Gregory, sunt convinsă că vă străduiți din rășputeri.

li copii sunt pur și simplu mofturoși. Dacă este o afecțiune fdiacă, așa o să se explice multe din cauzele îngrijorării mneavoastră. Ridică-te din nou, Julie, te rog.

— Vreau să zic – încerc să o fac să intre în grupul 4 – 1,

dar e Nită. Întrăm în mașină – are rău de mașină, dureri de cap. Sunt itină bună, ce-am făcut să merit așa ceva? De ce sunt pedepsită? Doctorița Kate își trage scaunul cu roțile spre mama:

— Sandy, intenționez să îți gădesc alt cardiolog la care să
o

i pe Julie. M-am gândit la unul care lucrează la una dintre cele bune secții de cardiologie din țară, la Universitatea de Stat Ohio. Sunt convinsă că te ocupi de minune de Julie.

██████████ M.D.
██████████
██████████
TELEPHONE ██████████

July 9, 1982

██████████ M. D.
██████████ Children's Drive
Columbus, Ohio

Re: Julie Gregory B. D.: 05 – 16 – 69 Age: 13 yrs., 2 mo.

Parents: Dan & Sandra Gregory 13621 Bums Rd.

Amanda, Ohio

Referred for symptoraatic arrhythmia::

General sxs of tired all the time, n-o stamina, cant keep
up wlth oth

Episodic sxs of about 3 years duration occurring
approximately 3 times lasting 15 – 20 minutes characterized
by Sharp chest pain, SOB, anxiety that her heart „races and

schips". Her mother verifies that her heart (pulse of 128 – 144 – 167 during episodes) and describes her as ashen in. Recently her episodes (or awareness of them) have increased in frequency or twice a day.

Past history includes „indigestion" since she was an infant. Stool done in the past and reported as negative. Hematuria occurred once ascribed to a viral cystitis. Arm fractures twice from falls.

ROS: Cannot eat meat causes vomiting

Frequent nausea seems to be relieved by candy Frequently feels dizzy when assuming upright position Allergies: Iodine dye hives

Family History: Oulie's mother has palpitations which she can stop by pressure on her eyeballs

Julie's MGM has also had palpitations. Her PFM and PGM had diabetes PGM died at 42 years.

Oulie's tall thin habitus is not a family trait.

Physical: Pulse rates were 82, 76, 88 at various times in the Office, upon standing she ran 128. After running she was 140 and regular with resting rate in 2 minutes.

B. P. 100/68. Resp. 24.

Ht. 63 1/4 (50 – 75.3S), arm span 65 1/2 (90 – 95%), wt. 86 (10 – 25*) Marfanoid habitus.

General physical exam is WNL.

I Standard 12 lead EKS, 5 hour glucose tolerance test, and chest x-ray wert; Holter Monitor, 24 hours confirms variations in rhythm with both NU and tachycardia.

I

Oo you agree her symptomatology is related to her arrhythmia?

Does she have mitral valve prolapse, sick sinus syndrome, or another arrhythmia mechanism?

Would Inderal or another antiarrhythmic improve her ability to participate!

(

Heuss your findings with Oulie and her mother. Please handle her medical any, from there.

I gând to arrange Holter monitoring again for on going evaluation.

ippreciate a copy of your consultation and a report on her M-mode or *If you feel this* is indicated.

Dr

Pediatric

Telefon:

9 iulie 1982

Dr

Aleea Copiilor nr

Columbus, Ohio

Re: Julie Gregory Data nașterii: 16.05.1969 Vârsta: 13 ani și două luni Părinții: Dan / Sandra Gregory Bums Road, 13621 Amanda, Ohio

Trimitere pentru aritmie simptomatică:

1

Simptome generale de oboseală permanentă, e lipsită de vlagă, nu pasul cu ceilalți copii.

Simptome episodice care durează de 3 ani, cu frecvență de 3 ori durând 15 – 20 de minute, caracterizate prin dureri ascuțite în piept, tăiată, anxietate și senzația că inima „o ia la goană și tresaltă”. Mama e accelerarea bătailor inimii (pulsul este de 128 – 144 – 167 în timpul ace” și îi descrie culoare feței ca fiind cenușie. Recent aceste crize (sau conștilor) au devenit mai frecvente până la o dată sau de două ori pe zi.

Istoricul medical include „indigestii” de când era copil. S-au raportat negative la teste generale. Hematurie o singură dată, atribuită unei cisti Două fracturi ale brațului în urma căderii.

Nu poate mânca orice carne deoarece îi provoacă grețuri.

Frecvente stări de greață ce par a fi ușurate dacă ronțăie

bomboan* Se simte deseori amețită când se ridică în picioare.

Alergii: colorantul din iod provoacă apariția pustulelor.

Istoricul bolilor în familie:

Mama lui Julie are palpitații cărora le poate pune capăt aplicând asupra globilor oculari.

Bunica maternă a lui Julie a avut la rândul ei palpitații. Bunicii p avut diabet. Bunica paternă a murit la vârsta de 42 de ani.

Habitusul înalt și slab nu este o trăsătură de familie.

Rezultatele testelor fizice: Pulsul a ajuns la valori 82,76,88! momente cât s-a aflat în cabinet. Imediat după ridicarea în picioare a ajuns la 128. După ce aleargă înregistrează 140 și rămâne constant după revenirea la pulsul din timpul perioadelor de odihnă în două minute.

Tensiunea: 100/68, respirația: 24.

Înălțimea 63 V* (50 – 75%), anvergura brațelor 65 Vi (90 – 95%), greutatea 86 (10 – 25%).

Habitus Marfanoid.

Rezultatele examenul fizic general sunt în limite normale.

Testele: EKG standard 12, testul de toleranță la glucoză de 5 ore și radiografia Ut Ici toracice au fost normale. Monitorul Holter, conectat timp de 24 de ore, Milirmă

variațiile de ritm la bradicardie și tahicardie, întrebări:

1. Sunteți de acord cu faptul că simptomatologia are legătură cu aritmia?
2. Suferă de un prolaps al valvei mitrale, de sindromul sinusurilor bolnave sau altă dereglare legată de aritmie?
3. I-ar îmbunătăți Inderal sau o altă medicație abilitatea de participare?

Vă rog să aveți o discuție cu Julie și mama acesteia cu referire la rezultatele Hlnute. Vă rog să îi prescrieți medicația de acum înainte, dacă este cazul.

Aș fi încântată să aranjez din nou o monitorizare Holter pentru a se asigura Ivttiare permanentă.

Aș fi foarte recunoscătoare dacă aș primi o copie a rezultatelor consultației) raport referitor la ecocardiografia bidimensională sau la ecografia modulară L țittcă le considerați indicate.

Vă mulțumesc. **LAdvs.**

(Anexă: 23 noiembrie 1982

(a se vedea scrisoarea medicală) a recomandat investigații cutare. În esență, nu are loc nicio schimbare în medicația administrată. T) mele atribuite schimbării medicației (pulsul mai scăzut, etc.) sunt probabil | de ușor explicate de faptul că în prezent familia acordă o atenție sporită Îilor pulsului în

timpul perioadelor de apariție a simptomelor.

I mențin cele trei întrebări de mai sus.

1 putea îmbunătăți calitatea vieții sau măcar să îi oferim consilierea pentru Iftarea situației și adaptarea așteptărilor pe care le are la capacitatea Intrată? **k** mulțumesc.

Se întoarce spre mine și maimuțărește limbajul copilașii;

— Nu-i așa, Julie? Ia zi-i tu lu mami că se descurcă de min Spune-i: „Ei, mami, nu-ți fă griji, că le aranjăm noi pe toatei.

Revine la mama.

— Un copil bolnav e o adevărată piatră de încercare răbdarea cuiva. O să fac tot posibilul să contactez persoana poâr care să te poată ajuta să afli ce e în neregulă cu Julie.

Mama își ridică fața din palme și se șterge la ochi.

— Îți mulțumesc, doamnă doctor Kate. Mă simt atât vinovată, de parcă ar fi ceva ce eu nu fac așa cum trebuie, – trebui să mă străduiesc mai mult, dar nu pot, pur și simplu nu **s** suficient de bună. Parcă dau înapoi acum și n-ajungem ni că, Nimeni nu m-ascultă. Nimeni nu face nimic să mă ajute, știți

— Sandy, ești o mamă grozavă și cred că te ocupi groza Julie. Suntem toate împreună în această situație. O să te ajut dai de cap, îți promit.

Într-o zi stăteam în patru labe la școală și scriam cu o carioca pe Un banner întins pe podeaua cantinei. Eram aplecată și coloram; cu gura deschisă, cu limba leneșă lăsată în adâncitura buzei rășfrânte de jos. Cu pleoapele grele peste ochi și privirea opacă; fiecare respirație îmi ieșea cu greu din plămâni de parcă apăsa cineva pe mânerului puțului nostru din curte.

Când mi-am trecut mâna peste hârtie culoarea s-a întins.

Nu-mi dădeam seama de unde venea apa. Apoi am observat o băltoacă pe hârtie și un fir subțire de lichid care se ridica. L-am urmărit cu privirile până la buza mea de jos. Îmi cursese salivă fără să-mi dau seama.

Pe măsură ce creșteam, situația se înrăutățea. Posibilitățile bolilor s-au extins, incluzând boli genetice și disfuncționalități ale valvelor inimii. Iar medicamentele pentru tratarea lor se adunau în grămezi în dulăpioarele din bucătărie. Pastiluțe îmi erau utrecurate sub limbă sau în palmă ori de câte ori mama zicea că e ora de luat medicamentele.

— Ți-am dat una pentru blocaj beta dimineața asta, Sis?

Nu-mi amintesc.

— Dacă nu, am face bine să ne asigurăm că băgăm una în tine.

E doar o pasdluță. Uneori nu iau niciuna, alteori primesc o doză dublă. Nu-mi dau seama dacă ajută la ceva. Mă simt rău tot timpul. Mă dor oasele feței. Pleoapele îmi cad. Niciodată nu-mi e altfel decât rău și lucrurile nu se îmbunătățesc. Pur și simplu e ca un val care trece peste mine cu grade variate de intensitate. Îngreșoșată, amețită, acoperită de sudoare, proastă.

Până când am ajuns în prima clasă de liceu, mama se folosise de sugestia fostului nostru doctor cum că aş avea alergii și decisese că sunt alergică la tot soiul de lucruri. Cândva îmi făcea frigănele din pâine înmuiată în ou, cu marginile aurii și crocante, iar eu obișnuiam să culeg și ultima picătură de gălbenuș de ou întinzând în ea o bucățiță de pâine prăjită cu unt. Dar acum nu-mi mai pregătește micul dejun. Cotrobăi prin frigider și seti cartonul cu ouă.

— Julie, ce naibii faci cu alea? Știi că ești alergică!

Las ouăle să alunece la loc și întind mâna să iau costița.

— Ei, ei, doar ce i-am spus doctoriței Kate cât de rău îți e de {carne. Ce-ai zice să mănânci numai un bol de cereale Sugar Poj Dar să ai grijă să folosești lapte praf, amestecă numai suficient < să le umezești, s-ar putea să ai intoleranță la lactoză.

Mama îmi comanda șiruri întregi de napolitane pentru îngră căroră li se făcea reclamă pe spatele revistelor pentru femd încercând să pună câteva kilograme pe mine. Le ronțăiam toa ziulica dar nu adăugau cine știe ce greutate, iar corpul continua | îmi crească lung ca o buruiană.

În unele zile, după orele de școală, mama îmi făcea un mare de cocă de prăjituri din nimica toată sau folosea telul ca i îmi facă un bol de aluat pentru chec.

— Ia vino, Sis, gustă de-aici. Nu-i bun? Poți să iei bolul: casă și să te uiți la televizor împreună cu Danny, dacă vrei. Să i | o pauză de la munca pe-afară și să te încălzești.

Luam linguri întregi, pline ochi de aluat de prăjituri și azvârleam din bol direct în gură, făcându-mi-se din ce în ce i somn. Lingeam și ultimele rămășițe de cocă de prăjituri de degete și luam și ultimele urme de aluat gălbui de chec de margini, ca niște panglici mătăsoase. Când terminam, eram pl până-n gât.

Dar mă simțeam și mai rău.

Îmi era greu să respir pe nas, așa că gura îmi atârna deschisă mă făcea să arăt și mai leneșă. Iarna abia trăgeam de mine să le; afară la muncă.

Mama chiar credea că luam droguri. A trebuit să jur pe Bibli că nu fumam ierburi ciudate și că numai starea de rău

din ce în < mai acută mă făcea să mă comport atât de ciudat.

%

Nu puteam să fiu atentă la ea când vorbea. Îmi cerea să repet ce a spus dar nu-mi aminteam.

Și de câte ori aveam un extemporal la școală, de la care lipsisem deși știusem de el, pentru că trebuia să merg la doctor, dintr-odată mă simțeam slăbită și m-apuca durerea de cap. Iar când profesoara mergea printre bănci împărțind testele, mă ridicam de pe scaun și șchiopătam până în cabinetul asistentei și mă întindeam pe așternutul din camera pentru bolnavi, ghemuindu-mă sub pătura școlii ca un gândăcel, încercând să mă încălzesc și să dorm doar.

M

ama îmi vopsise părul blond ani în șir pentru că știa ea ce știa: oamenii se uitau la brunete ca la femeile gata să toarne copii, care pur și simplu „o cereau”. Părul blond deschis însemna inocență, cea de dinainte de întâmplările din subsol. De obicei mă ducea la vopsit la coaforul Hair Happening, unde femei în vârstă de vreo optzeci de ani îmi dădeau o nuanță fosforescentă la păr, iar apoi se ocupa ea cu retușurile finale acasă, își punea mânușile din plastic lăptos și îmi turna oxidant pe rădăcini, frecând cu degetele

să scape de orice urmă de șaten.

— Sandy, Iisuse Christoase, lasă-n pace părul feței! N-o mai face să arate ca o ciudățenie!

— Cu rădăcinile alea închise la culoare arată ca o târfă, Dan, și să nu îndrăznești să iei numele Domnului în deșert în fața mea. Fata trebuie să fie blondă!

— Numa că acum nu e blondă, nu? E verde!

Asta după o vopsire care dăduse greș.

— A, sigur că da! De parcă toți puștani ăia de gimnaziu o să observe o nuanță mai închisă de verde. Ia nu mă mai freca la cap! Sunt doar puști, Daaaan! Ești tu nebun, Dan, nebun de legat!

De data asta, la salonul Hair Happening, am avut baftă să dau peste singurul frizer homosexual. Mi-a ridicat vârfurile arse ale firelor de păr și-a zis:

— Asta în niciun caz.

Cu piscina inundată de o doză dublă de clor, apa dură de fântâna fermei și oxigenarea constantă, rezultatul era că părul mă arăta ca o mătură decorativă pentru vatră. Dar mama era cea cai plătea. Așa că atunci când mi-a răsucit scaunul rotativ spre oglinJ părul îmi căpătase o nuanță toxică, grețoasă de portocaliu ad Frizerul o implora: **j**

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai faceți nimic vi

șase luni. Altfel, o să cadă!

Părul îmi strălucea, la propriu. Mama a mers cu mașina din) la băcănie și am mers împreună prin sectorul cu vopsea de păr, timp ce ea amesteca nuanțele de bază în minte, încercând să dea seama cum să mă facă să redevin blondă.

Alegerea ei a fost o nuanță de castană arsă. S-a gândit că di pune șaten peste portocaliu o să iasă galben. Numai că tot că mi s-a transformat într-un verde intens, ca de fiere, cu o nua electrică de cupru. Cred că și-ar fi făcut planctonul cuib în el d mă duceam să înot. În urma acestor urmări fatale – fatale p orice șansă aș fi avut de a fi și eu populară pe tot parcursul mele în gimnaziu – mi-a dat de ales: ori să mă duc la școal halul în care eram, ori să port una din perucile ei blonde. M insista că puștii de clasa a șaptea și a opta pur și simplu nu a suficientă experiență să își dea seama când o culoare a pi sfida natura sau când întreg scalpul era acoperit cu păr sunteți forme semipermanente cu nume precum „Barb” și „Platină”.

În dimineața următoare, când m-am urcat în autobuz, întuneric beznă. Dar pe măsură ce razele răsăritului pătrun ferestre, copiii încep să exclame:

— Hei, nu cumva ai părul verde?

— Ăă, nu!

Însă nu mă pot ascunde. Fiecare copil care urca în aut avea posibilitatea să studieze un cap cum nu s-a mai văzut acum la Gimnaziul Medowell. Ies în goană din autobuz să intru în școală, de parcă viteza ar reuși să mă facă invizibilă, numai că în schimb mă transform într-un fel de zână de culoare verde putred care merge ca o săgeată pe holuri. Copiii râd și m-arată cu degetul.

O să fiu exilată, ridiculizată, mâncată de vie. Cum o să supraviețuiesc?

În clasa noastră, Missy Morrison, singura mea legătură cu grupul puștilor populari din școală, începe să râdă isteric și le spune tuturor din clasă că m-am transformat în punkeriță, exact ca în videoclipurile alea super-marfa pe care le-a văzut pe MTV. E una dintre puținii care are televiziune prin cablu – iar unii nu au televizoare deloc – așa că părerea ei întoarce curentul cu 180 de grade.

Eu încerc să calmez apele. Iar Missy crede că e așa marfă tocmai că nu mă dau mare, ba chiar evit laudele, exact cum numai un vizionar super adevărat, la modă, cu părul verde ar face.

Înainte de sfârșitul zilei am și devenit un fel de eroină, după ce am trimis întreg corpului de elevi un mesaj despre libertatea de a face orice vrei în ciuda regulilor, despre

alegerea de a exprima orice vrei și controlul pe care-l exerciți asupra modului în care vrei să arăți. În niciun caz nu o să le spun că mama a făcut-o de fapt și oricum nu m-ar crede. Am prieteni pentru prima dată din clasa a patra încoace. Mă răsfaț în atenția tuturor, îi scriu bilețele lui Missy cu litere mari, cursive. Scrisurile ni se transformă ca să lemen. Alunec în pielea noii mele identități din clipa în care pășesc pe ultima treaptă a autobuzului de țărănoi cu care vin. Îmi semnez icrisorile adresate lui Missy, lungi de vreo șase pagini, cu *prietene P* veșnicie*.

C

opiii adoptivi erau o sursă constantă de neliniște, radiind un fel de nesiguranță de care eu și Danny seori profitam. În poze stăteau cu picioarele perfect așezate unul ngă altul, cu spinările țepene ca niște bețe, mâinile aliniat simetric în față, de parcă o postură fără cusur i-ar putea ajuta și câștige aprobarea și acceptul de a face parte dintr-o famili Zâmbetele nefirești le străluceau perfecte, cu buzele trase și din perfect aliniați scoși în evidență în fața aparatului de fotografi își doreau mereu, cu disperare, să își aibă locul lor în imaginea ansamblu, dar niciodată nu reușeau. Îndiferent cât de tineri ei sau de câtă vreme trăiau cu noi, niciodată nu treceau de bari legăturii de sânge. Și nimeni nu li se adresa

pe nume decât **d** – aveau necazuri. În schimb, erau mereu numiți „copiii adoptivi” fraze precum „Venim cu tot cu copiii adoptivi” sau „Trebuie iau copiii adoptivi cu mine azi”. Eu și Danny am simțit prăpa dintre „noi” și „ei” încă de la început, dar deși i-am urât inițial, puțin am încercat să le spunem pe nume.

Timp de șase ani am avut un mic echipaj de copii adopti Timmy, Penny, Bradley, Rudy, Janey, Martin, Ricky, Lloyd5 mai târziu, Maria. Lloyd era bîlbîit, unii dintre ei aveau dificul de învățare și toți fuseseră luați din propriile case pe motiv abuz sau neglijare. Era un du-te-vino. Unii stăteau timp de câ ani, în timp ce alții intrau și ieșeau pe ușa batantă a acuzației erau copii neascultători. Mama avea un dosar bun la agenție pe că accepta orice copil pe care ne suna asistenta socială să-l 1 și-l accepta chiar în ziua și ora cu pricina, dar avea grijă! „plivească” pe cei mai vechi de parcă erau buruieni, trimițan înapoi. Dacă rămâneau sau nu, se decidea în funcție de cât de erau și cât de docili puteau fi.

Maria a fost ultima care ni s-a alăturat și era favorita mea., trăsăturile mignone și vocea subțire, încerca mereu să ajute ~**s** îmbunătățească lucrurile, să facă orice era necesar ca toată lu să fie fericită, chiar dacă asta însemna să se

împartă în bucățe să îmbrace personalități diferite, în funcție de persoana cu era, ce poziție ocupa aceasta în relația cu mama și cum reacți mama la ea. Iar pozele ei străluceau cel mai tare. Pentru orice întâmpla sub acel acoperiș, ea realiza o paralelă cu lumea exterioară cu zâmbetul și bunătatea și devotamentul unui cățeluș. Era hotărâtă să nu-și piardă speranța.

Iar mai devreme sau mai târziu, fiecare dintre copiii adoptivi părea să se căpătuiască și el cu câte o enigmă medicală proprie; unii erau duși pe cărarea bătătorită la foștii mei doctori, cu aceleași Nimptome, făcându-li-se aceleași analize, până când ajunsesem cu toți ca într-o rotiserie la foc mic cu care nici mama nu mai reușea să țină pasul. Din fericire, cheltuielile lor cu asistența medicală erau acoperite de sistemul de asistență socială pentru copii.

Într-o zi mama m-a reținut acasă pentru a merge cu ea la una din consultațiile lui Lloyd. L-am auzit țipând și smiorcăindu-se din sala de așteptare. Nu era nevoie să îmi spună nimeni ce i se întâmpla. I se introducea un tub pe uretră și i se injecta acel colorant cu iod care ardea; avea culoarea și îți dădea senzația unei văpăi lichide. JLJn gust pe care aproape că-l puteai gusta în sânge, fără să ai nevoie limbă. Avea nouă ani. L-am auzit țipând și un fel de greață

m-a truns ca un curent electric până în burtă. Am tresărit stând țeapănă

o scândură în scaun și mi-am strâns genunchii lipiți.

Când Lloyd a ieșit din cabinet, mergea ciudat, schiopătând șind într-o parte. Nu putea privi în altă parte decât în jos, la covor. U mă uitam atentă la biroul de recepție unde îl aștepta mama. I-a

lo mână pe umăr și l-a întrebat dacă se simte bine. În mașină nimeni nu a scos o vorbă. Mama a spus câteva glume nici eu, nici Lloyd nu ne-am putut aduna ca să ne prefacem că ne era rău, lui pentru că îi băgase cineva un tub în părțile intime, mie pentru că mi se făcuse cândva același lucru. Amândoi țeam aceeași rușine dar eram în lumi secrete diferite, separate de cealaltă.

— Ei, la toți dracii! Oare de ce îmi mai dau silința cu voi, roțiți nerecunoscători? Aveam de gând să vă duc să mâncăm t food la Long John Silver, dar ducă-se dracului! Mă dau peste HA fiu sigură că sunteți sănătoși, iar voi mă tratați ca pe-un rahat.

— Nu, mami, scâncesc eu, am doar rău de mașină, asta-i t Amândoi am vrea să mergem la Long John.

— E bine, Lloyd, ai și tu ceva de spus în numele tău?

Mama se uită urât spre bancheta din spate la Lloyd, atât

micuț și palid.

— Ddda, S's-sand-d-dy, vv-v-vreau s-ssă iesssss s-a mâne-c-căm.

— Cred și eu că vrei, ciudățenie pitică și bâlbâită ce ești!

C

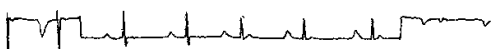
ĂT DE MULT POTI SĂ FII ÎNFOMETAT și să nu a; efecte secundare? Dacă toți cei din jur îți spu ești bolnav, crezi, la vârsta de treisprezece ani, că nu ești? Te **s**: rău, nu? E adevărat ce spune mama. Nu poți ține pasul cu *ce1* Ești obosit. Nu-i așa că e ceva în neregulă cu tine dacă ești bo tot timpul? Dacă lipsești mereu de la școală ca să mergi la **d**, și să stai întins jumătate de zi în cabinetul asistentei de la șc Nu cumva medicamentele greșite își dau starea de rău? Sau cele trei tipuri de pastile diferite pe care le iei odată?

Dorința din copilărie mi s-a împlinit; am devenit sub* hârtia și transparentă, încât un vânt puternic m-ar putea lua ^ spre cerul albastru de toamnă ca pe-o frunză de arțar u sfârâncioasă.

Mama se duce la ședințele cu părinții și discută cu fiecare în parte despre boala mea de inimă. Ascult povestea iarăși și Despre durerile ascuțite din piept, despre respirația tăiată la oxigenarea proastă a creierului, ceea ce explică de ce mă atât de prost la școală. Eu stau lângă ea pe scaun,

inspirând deschisă. Îmi doresc să mă întind și să dispar. Trebuie să fi la mine și să mă trimită acasă dacă li se pare că sunt pe pun leșina. Profesorii îmi aruncă o privire piezișă când silueta acordeon, cu clavicula înfundată, se strecoară pe coridoi

— *Fiți cu ochii pe ea, se gândeșc, ar putea să orice clipă.*

^

I

NTR-0 LUME A SERINGILOR UMPLUTE DE SÂNGE, a tuburilor vârâte peste tot și a venelor ce simt arsura icelor și a durerilor de cap, a chiulurilor de la școală, a testelor picate și a furișărilor în cabinetul asistentei ori de câte ori se apropie un test, cât credeți că mai durează până începi să îi ajuți și tu să e cauza? Cât durează până începi să te uiți și tu prin revistele edicale, cum face mama, și începi să citești despre propriile ptome ca să îi poți da doctorului o idee despre ce caută? Cât

i durează până să-ți miști fundul, să te porți ca un adult și începi să-i ajuți pe cei care încearcă să te ajute, la rândul lor?

em ÎN drum spre noul cardiolog, iar mama strânge

volanul încheieturile albite. E al treilea și ultimul la care ne trimite 'orița Kate și am așteptat luni în șir să îl putem vedea. Dacă el nu poate găsi nimic, zice doctorița Kate, înseamnă că lema nu e la inimă.

O să le arăt eu lor, puilor ăloră de cătea buni de nimic de la, le arăt eu că nu sunt nebună. Ești bolnavă, la dracu, ai o de inimă, am știut-o mereu, iar doctorii ăia de rahat de la Ul ăla pentru țărănoi habar n-au ce dracu vorbesc.

Știu, mamă, știu, nu-ți fă griji, îi dăm de cap.

— Ei bine, o să mergem la consult și la tipul ăsta și o să îi **d** de cap, pentru numele lui Iisus.

Intrăm vijelios în parcare, iese din mașină, își scutură bluza se aerisească; își netezește pantalonii largi, albi.

— Hai odată, să intrăm, în clipa asta, la dracu'.

Îmi aruncă o privire care mă face să mă lipesc de portbaga

— O să îi spui ce e în neregulă cu tine, ce se întâmplă cu inim-ai înțeles? Dureri ascuțite în piept. Răsuflarea tăiată. Ai înțe

— Da, mami, o să îi spun.

Stăm în cabinet, așteptându-l pe doctor. Acesta intră bi stă cinci minute, iese la fel de brusc. E tânăr. Arătos. Nu stă timp cu noi dar îi acordă mamei atenția sa completă și ac

niște expresii perplexe, preocupate. Mama îi răspunde cu pro expresii preocupate, perplexe. Expresiile perplexe și îngrr ricoșează de la unul la altul. Ea se calmează imediat. O să îmi monitorizeze o dată inima. O să țină aparatul conectat de de mai mult, exact cum sugerează mama. Semnează pe fișă, azvf e în rama de plastic de pe ușă. Mama suspină; în sfârșit, dăm de cap. Și eu sunt fericită. În timp ce stăteam în cabine consultații, așteptându-l, am început să mă gândesc: totuși, nu e inima problema. Poate e ceva gen apendicele. Am a „școală un copil căruia a trebuit să îi fie scos și a fost bine s după aia. Exact când să deschid gura să chițai ceva, intră d «

O să mai facă un alt test, să fie sigur că se află pe C2 bună. *E atât de sigur pe el. Nu-mi vine să cred că m-am gă greșim. Aflu mai vreau și alți doctori. Trebuie să stau conec monitor două zile în loc de una, și ce dacă? în sfârșit o cineva ce e în neregulă cu mine, nu ca doctorii ăia pro] care habar n-au de nimic.*

Mă dau cu spumă de bărbierit. Mama iese din cameră. I se ras Bic îmi alunecă pe suprafața pieptului. Eu plutesc d mă gândesc la tata și la pământul lui de bărbierit, la vărs dioxină, mă uit la fetița care e rasă pe piept, numai că ea nu mă poate vedea pentru că eu mă uit la ea de după colț,

îțindu-mă din hol.

Apasă pe tubul cu gel, apoi îmi apasă pe piept bucățelele rotunde de plastic, le conectează la aparat. Firele îmi ies din fermoarul de la pantaloni. Sunt așa de bucuroasă că nu e nevoie să mă duc în halul ăsta la școală.

Pe drumul spre ieșire mama este recunoscătoare și umilă. Percep dinspre ea un fel de vibrație radioactivă de încântare că în sfârșit facem progrese. Și s-a hotărât să mă trimită până la urmă la școală; profesorii mei au nevoie să vadă exact cât de gravă este boala asta de inimă.

Stăm în mașină și mergem spre casă în tăcere. Înspir aerul cu înghițituri hulpave și apoi expir în râgâieli. Mama se întinde spre fiine și îmi așază cu blândețe o șuviță de păr după ureche. Atingerea-i ușoară îmi trimite fiori care îmi fac pielea de găină pe ntă partea laterală a corpului. *O să îi dăm de cap. Trebuie să le răt ce e în neregulă cu mine.*

Inspir cu lăcomie. Îmi țin respirația. Și de data asta nu expir să când nu îmi simt inima bubuind.

— Ei bine, se pare că avem de-a face cu un caz de aritmie odică.

Stau pe masa de consultații în cabinet, complet îmbrăcată, în p ce ei îmi examinează rezultatele analizelor, întinse pe birou.

— Asta înseamnă că va trebui să decidem să facem o operație fiord deschis? Sunt serioasă, Michael, eu una nu mă opun dacă în să aflăm într-adevăr ce se petrece. Am citit despre un rom al valvelor la copii și mă întrebam dacă putem face o iză ca să îl excludem.

uma se tutuiește acum cu cardiologul. Stau unul lângă altul se consultă. În încercarea de a clarifica rezultatele confuze Ultimei monitorizări, îi explică mamei personal fluctuațiile te ale graficului activității inimii.

— A, nu, nu cred să fie nevoie de-așa ceva, Sandy. Dar ce ne trebui ar fi să mai facem niște analize sub supravegherea aten personalului din spital. Am putea s-o internăm pe Julie în Spi Statal din Ohio timp de o săptămână și să facem o evaluare comple

— Nu cred să fie vreo problemă în privința asta. Sunt buci că în sfârșit am găsit pe cineva competent, care să-și dea seama acest copil e bolnav. Aș zice că era și timpul să ajungem și undeva, de când ne tot învârtim în cerc, nu crezi?

— Absolut.

stai pe holurile strălucitoare, lustruite, iar mirosul de res, stătută, scăpată din tuburile pentru respirație, adie dinspre

să aerul e răcoros, cu un suflu de oxigen care îți gâdilă nași respiri prea repede, iar totul e amestecat cu mirosul e bandajelor și tifonului steril.

La Internări, îmi atârnă de încheietură o brățară de însemnată cu numele meu scris cu cerneală albastră ștej ca marca pe care o vezi pe friptura de târniță.

Mama mă internează. E ca și cum aș fi în vacanță sau îi unde mi-am dorit mereu să merg. Îmi iau valiza cea bună, cele mai bune cărți de Paul Zindel¹¹. Îmi cârliontez] drăguță. Număr nouă perechi de chiloți, iau și în plus, că trebuie să mai stau.

Camera mea are în dotare propriul coșuleț de bunpachetele de șervețele Kleenex, o sticlură din plastic al eticheta „Loțiunea Keri” și o tăviță din plastic de culos în care să pot vărsa. Am o noptieră rabatabilă și o draperie grea care se trage în jurul patului atunci când cineva vrea să facă orice nu vrea să fie văzut de alții. Imediat ce mama pleacă din cameră, îmi trag draperia până în colțul cel mai îndepărtat al patului, o răsucesc ca pe o frânghie subțire și o vâr strâns dedesubtul saltelei.

Îmi place la nebunie în spital. Patul se ridică și se lasă cu un clic. Am jeleurii la dispoziție, câte vreau. Asistentele fac

vizite în turele zilnice, îmi dau medicamente, îmi iau temperatura, mă întreabă despre „scaune”. Și din moment ce n-am nicio idee ce sunt alea și mă simt prea prost ca să le întreb, încerc să ghicesc numărul corect după expresia de pe fețele lor.

Împing un cărucior pe hol și îmi aduc și îmi iau înapoi tava cu înfărcare. Scot învelișul din folie de aluminiu, iar aroma ascunsă le piure cald – delicios și fierbinte – îmi aburește fața. Fac glume seama poftelor mele pentru mâncarea din spital în timp ce icolesc toate compartimentele de pe tavă; conservă de fasole inde, bucăți de carne, nu contează, înfulec totul.

Spre sfârșitul dimineților vin să mă ia, mă ridică și mă așază ■un cărucior cu roțile și mă duc până la un monitor să îmi ictre bătăile inimii. Habar n-am de ce insistă să merg în scaunul știle. O infirmieră mă ia pe sus din cuibușorul meu curat și alb li vâra picioarele în papuci. De ce să mergi în scaunul cu când poți merge pe propriile picioare? însă grija și bunătatea **Ite** mă fac să-mi dea lacrimile. Și vreau să stau cât pot de |, În câteva zile o să ajung să apăs pe butonul pentru apelul de Iță cum butonează tata telecomanda, pufăind: „Unde mi-e a porție de salată de

fructe?” duc până la cardiologie și îmi opresc scaunul lângă masa listenta își face de lucru cu ace și furtunașe. E o sală mare, lift, cu un echipament de gimnastică pentru măsurarea Îții inimii, mașinării pentru măsurarea tensiunii, echipamente EKG, fire și drăcii, toate făcute să asculte inima.

Îmi lipește de piept bucățelele de plastic deja cunosc conectează celălalt capăt al firelor la aparat. Mă apu încheieturi și mă ajută să mă ridic de pe scaun până la aparata gimnastică. Mă încing cu o curea fixată de țeștile echipame în caz că mă prăbușesc. Chiar și după un minut am răm fără suflu. Dar devin din ce în ce mai puternică. Pe zi ce* merg mai repede și mai mult timp, iar asistentele sunt impresionate încât ajung să spună că s-ar putea chiar sădrumul acasă mai devreme. Nu-i așa c-ar fi frumos?

În asemenea momente mă prăbușesc. Atâta vreme cât pici îmi cedează la comandă, pot să rămân: să am parte de suplimentare de mâncare, teancuri de cărți, iar mama r undeva în spate, o amintire care dispare încetul cu încetul.

Mama, însă, e mereu aici, în fiecare zi, întreaga zi. De când programul pentru vizite și până se termină. Numai că nu; mine. Îi vizitează pe ceilalți pacienți sau se consultă cu me personalului medical, la camera de gardă a asistentelor.

C oprește seara la mine în cameră să-și ia poșeta, îmi streco bilețul cu numerele saloanelor unde erau copiii pe care-i v copii internați pentru cancer, analize, operații.

— Uite, Sis, ce-ar fi să te duci la etajul cu secția de chirurg să vizitezi salonul 612? E o fetiță așa de drăgălașă, cam de la, și o să i se facă vineri operație pentru tumoare pe erei sunt siguri că o să supraviețuiască; i-ar face atât de bine d înveseli-o, scumpo.

Mă duc peste tot în spital unde îmi spune mama să m „atâta vreme cât nu e vorba de întors acasă. Membrii familiei plutesc undeva departe, ca niște norișori pufoși pe cer, iar e precum marele zeu Odin din cărțile de Douglas Adams pe citesc, a cărei viață în lux e petrecută între cearșafuri e înconjurată de atenția grijulie a oamenilor care lucre schimburi pentru a-mi îndeplini dorințele cele mai simple.

De câte ori intră mama, îmi citește fișa medicală de pe ușa și se plimbă de colo până colo prin cameră, sperând să-l prindă pe medic. Eu mă afund în cititul unei cărți, sperând că o să plece.

— Sis, ești cuminte, nu le faci probleme?

— Îhî.

— Păi bine, avem un mare noroc acum că-l avem pe

Michael pt cardiolog. Asta e șansa vieții, să îi determinăm să facă toate alizele astea. Ne dăm peste cap ca tu să ai parte de cea mai bună grijire, știi? Așa că pentru numele lui Dumnezeu, nu o da în ară, Julie, lasă-i să facă orice au nevoie să facă și hai să-i dăm Odată de cap!

j se face frică numai atunci când o liotă de băieți îmbrăcați în alate albe și cu stetoscoape se năpustesc în camera mea neanunțați, frunte cu doctorul. Sunt studenții la medicină. Doctorul își dă re vorbind despre palpitații, prolaps și murmure, iar studenții se tafiră în jurul patului meu holbându-se la pacientul de 13 ani, o aritate în acest domeniu predominant geriatrie.

Îmi atinge ceafa cu degetele lui moi și neatente, căutând șnurul, – ini desface cămașa de noapte. Bumbacul subțiat de atâtea spălări ade moale dezgolindu-mi pieptul și se rulează neglijent și subțire jurul taliei. Mă palpează peste tot, fără să se oprească din cursul care-l ține studenților, căutând să simtă bătăile și pauzele, crimi rotunde îmi tivesc genele și una câte una cad dincolo de argine, lacrimi atât de grele că-mi picură de-a lungul claviculei. – ***o da în bară, Julie, lasă-i să facă ce vor.*** Îi îndeamnă pe studenți pipăie și ei, și atunci, degete reci și străine încep să mă palpeze, sând, ținând apăsăsat și fluturând ca niște fantome în jurul

locurilor pe piept unde-mi pot simți inima.

Ca să simtă cum îmi bate inima, mâinile trebuie să-și găsească mul. Se freacă de umflătura micuță de la baza sânilor mei abia |îți; un efort curajos concretizat într-o rotunjime minusculă care Cearcă să crească din sănătatea mea precară ca o floare fragilă o margine stâncoasă. Apasă pe o coastă, urcă până pe vârful sfârcului și, în timp ce lacrimile se îndesesc, îl apasă pe virgin, care n-a mai fost niciodată atins, încercând să d ritmul inimii mele care bate încet.

Mă ating fără să marcheze nicio pauză în discursul lor dea seama de ceea ce fac. Sunt doar o fată, o fată pe care bărbați o ating fără să-i ceară permisiunea, o fată pe care bărbați o dezbracă fără să-i observe lacrimile. Apoi, pe repede au roit în cameră, pe atât de repede dispar, mișcând un banc de pești, o echipă de halate albe de precizia unei de găurit. Mă lasă singură să mă îmbrac și să-mi frec încercând să scap de atingerea degetelor străine.

Mai am puțin și ies din spital. Va trebui să plec și acasă moment dat. Am făcut toate analizele. M-au conectat la monitor cardiac, am făcut alte electrocardiograme, am recaznă să alerg pe echipamentul pentru gimnastică medical vizitat-o pe fata de la 612.

O

asistentă din tura de noapte intră în e mea ca să verifice cum îmi e. Ia vasul pentru nefolosit de pe măsuța mobilă de lângă pat.

— Cum îți mai e, drăguțo?

Se duce la chiuvetă.

— Bine.

— Îți place mâncarea?

Dă drumul la robinet și umple chiuveta cu apă.

— Da, e bună.

— Ești gata să mergi acasă?

— Cam așa ceva.

— Aaah, ți-e dor de ai tăi, nu-i așa?

Stă pe marginea patului meu și scoate un aparat de ras din buz halatului alb. Mă ridic în fund brusc, cu ochii măriți de fiică.

} – Va trebui să te radem, drăguțo.

— Să mă radeți?

Dar nu mai am niciun fir de păr pe piept.

[– Acolo **jos**.

[Prin pătura subțire de spital, mă bate ușor peste osul pubian.

— Ce? Gata, mă duc acasă! Nu am nimic acolo jos!

Îmi smucesc genunchii.

— Eu sunt aici pentru inimă.

— Păi, drăguțo, nu putem să lăsăm păr acolo jos pentru că și ■Uțin păr l-ar încurca pe domnul doctor. Acolo o să taie cu bisturiul.

! – Ce bisturiu?

— Cuțitul pe care-l folosește ca să-ți facă testul.

Holbez ochii și mai tare.

— Pentru cateterizarea cardiacă.

Îi pun răbdarea la încercare. De ce trebuie să-i fac munca și Rai grea? Mama e aici cu mine toată ziua, în fiecare zi, știu asta.

— De-aia ai venit aici săptămâna asta, ca să-și dea seama ce se lufimplă în valvele inimii tale. Măine o să-ți facă o incizie mică în Vena de la mână și în artera de pe coapsă și-ți vor pune niște ©nectori electrici în valve ca să-ți vadă inima pe un ecran. Ai Rjtea spune chiar că e destul de mișto să-ți vezi inima la televizor.

Trebuie să fie o greșeală. Poate că asistenta a primit de la mama I) bilet pentru altcineva. E o confuzie. Cercetez cu privirea |ternutul și cu aceeași viteză creierul meu caută o explicație. Cum» n ajuns aici? O să mă taie. Respirația mi se accelerează, privirea Hi devine fixă de groază.

— Nu-mi puteţi face asta, gura mea vorbeşte fără mine. Nu Uteţi face una ca asta, spune mai tare, mama a inventat totul!

Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat chestia asta. Nu-mi vine i cred că tocmai am spus asta! Sar în colţul cel mai îndepărtat I patului, îmi trag pătura până la gât cu una dintre mâini, iar cu lolaltă încerc pe la spate să fixez cearşaful între tăblia patului | saltea.

Asistenta mă priveşte cu duritate. Expresia ei îmi spune că mă crede. Poate nici eu nu mă cred pe mine însămi. Nu-mi vi deloc să cred că am spus așa ceva. Sună ridicol. Mama mă iubeşEu sunt bolnavă. Mi-e într-adevăr rău. Sunt obosită tot timp sunt bolnavă, altfel nu aş fi aici. Dacă nu aş fi bolnavă, nu încerca doctorii să mă facă bine.

Continuăm să ne holbăm una la alta. Asistenta şi eu, paraliza privindu-ne în ochi. Mă pătrunde cu privirea, pe mine, anim în cuşcă, şi încearcă să-şi dea seama ce am de gând să fac. Eu holbez la rândul meu la ea, mi-e teamă să-mi iau ochii de la * numai pentru o secundă. Îmi cercetează atent faţa, scormo – după o strălucire, în spatele lacrimilor, care să spună **ha, glumesc**, după o urmă de zâmbet care să-mi destindă colţurile şi apoi am putea râde amândouă detensionând situaţia.

Nu descoperă nimic.

— Mă întorc într-o clipă.

Pune vasul cu apă pe podea fără să facă vreun zgomot.

— Mă duc să văd ce se întâmplă.

Iese din cameră lipăind.

Sunt salvată. Vor afla. O să mă oprească aici. Mama o furioasă. Nu-mi pasă. Pot să fug. Să-mi găsesc o slujbă, familie. Aș putea locui cu cardiologul meu.

Mă gândesc la ultima dată când am fost în cabinetul doc cu mama. Cât de enervată era pentru că nu găsiseră nimic și entuziasmată a fost când i-au spus că mă vor interna. Asta; în cap și în momentul în care i-am spus, „Vezi, am știut noi ceva în neregulă cu mine de la început”. Răspunsuril așteptate legate de boala mea erau motiv de sărbătoare. Mă s: ușurată că medicii au crezut-o în sfârșit. Dar nu mi-a tre prin cap că eram de acord numai pentru că mi-era tea contrazic? Pentru că mă simțeam proastă, pentru că nu față la școală, pentru că salivam? Nu m-am gândit oare mă prefăceam că sunt mai bolnavă decât sunt de fapt din ea mă lovea cu capul de partea interioară a geamului, pe drum înapoi spre casă, dacă nu le arătam cât de bolnavă sunt? Am încercat să gândesc limpede. Nu avea niciun sens. Era o nebunie. Mama știe ce face. Ea îmi știe simptomele.

Liniștea coridorului se umple cu scârțâitul grăbit al unei singure perechi de pantofi de asistentă.

Asistenta îmi întinde un pahar de hârtie.

— Ia asta. O să așteptăm câteva minute să-și facă efectul.

Smulge cearșaful de sub saltea și-l face să fâlfâie în jurul patului dintr-o mișcare. Îmi iau capul în mâini și încep să tip. Pieptul mine zbate ca unui bebeluș, lacrimi îmi curg pe față. **O să mă radă.** Pastilele încep să-și facă efectul străbătându-mă ca un val care crește încet. Cad pe pat și simt cum mă împunge în spate un colț al Cttrții **Ești acolo, Doamne? Sunt eu, Margaret.** Îmi acopăr fața cu brațul, mușc stratul de came care-mi căptușește palma și suspin 1 imarnic în timp ce-mi ridică cămașa. Aerul rece îmi lovește pielea [dezgolită, protejată și caldă, iar asistenta începe să-și facă treaba. Ițocul pe care mi-am promis că nu-l va atinge nimeni niciodată, ■mi desface genunchii și trece cu aparatul de ras peste pielea mea. Ilrlu. Mă mușc de braț, mai sus de găurile de la perfuzii și de Mnfităile din jurai venelor, urmele negre lipicioase de la leucoplast

■ bucățica de vată pătată cu un singur strop de sânge. Nu suport ■■i simt mâinile pe mine. Urăsc să-mi simt pielea udă și mirosul ■ițos al spumei de ras a tatii. Nu e suficient de multă spumă de Hp între noi două așa că pielea mea și a

ei se ating din când în N-ar putea fi niciodată suficientă spumă.

Vezi, nici nu a fost așa de rău, nu-i așa?

doua zi de dimineață, mă smulg din brațele somnului Coadă ca de șobolan a lui Stink Pup mă înghiontește, o ^Hturft ușoară pe interiorul brațului. Întorc capul ca prin vis să ia el, oh, stai, sunt două degete care-mi caută vena. Pic, pic, curge, intră prin vânătaie, se răspândește caldă în venă.

Întorc din nou capul, medicamentul picură prin fiecare ve minusculă de la gât, simt cum mă străbat nenumărate pârlăiașe plăcere.

Doi bărbați mă țin într-un cearșaf, alunecând pe nimic, din în patul cu rotile. Ceva mă înțepă undeva, o ciupitură, difuză ușoară, atât de departe. Am călcat pe o viespe? Să fi ieșit din pisudă learcă alergând pe iarbă și să fi călcat pe gardul elec poarta lăsată neridicată, întinsă de-a lungul curții, piciorul meu lipit de iarba care parcă-mi trimite șocuri electrice? Nu, e **d** degetul meu mare, cald de sub pătură, lovindu-se de bara rec metal. Pot să dorm acum, îmi spun ei, sunt la spital, în sigur **Zdrang-zdrang**, ridică grățiile patului. Nu mai există gravi doar eu suspendată în nimic. Trăiesc pe tavanul gol și alb, mi-am dorit mereu.

Rulăm de-a lungul coridorului. Rulez prin nimic, calc cuibărită strâns ca cearșafurile pe salteaua din camera de ea din casa bunicii. Ar trebui să dau tare din picioare ca să te elil dar cine vrea să facă efortul ăsta?

Pe holuri, fire de praf plutesc în lumina soarelui în pică bule de acid cald de cola răsuflată, legănându-se la fereastră dreptul unei bănci din spate, în colț, o voce vorbind **d** geografie, plutește în aer, amenință cu o lucrare pentru vin îmi induce starea de odihnă cardiacă. Aș da toți banii mei; banii pentru prânz furați, numai să pot dormi la soare. Să-i sprijini capul de geamul cald și să simt răsuflarea unui! fierbinte pe scalp. Dăm colțul, roțile alunecă rotindu-se pe de gresie albă strălucitoare. Duceți-mă de aici, faceți-mă să pleoapele mele nu suportă greutatea.

„*Julie, Julie, scumpo*”. E mama, aplecată deasupra mea, **p**. Du-mă vesel în ochii drogați. Îmi dorește binele. Știe că pe mâini bune. Îmi face cu mâna ca și cum mi-ar ura căi plăcută.

Tata stă țeapăn, cu pieptul scos în afară, cu brațele țepe pe lângă corp ca un om din turtă dulce, cu un zâmbet mare de castor pe față. „Multă baftă, Sissy. Te iubim”. Parcă văd cum i se zbate pleoapa inferioară îngreunată de-o lacrimă. Fruntea lui e formată din pliuri

groase verticale. Întind degetele ca de plumb să strâng unul dintre ele. Arată precum culmile muntoase tridimensionale de pe globul din clasa a IV-a, cel pe care învățam pipăind cu mâinile, pe vremea când lumea se afla la degetul meu mic. Vreau să ating munții de pe fruntea tatii. Întind mâna spre tata, dar ei mă împing mai departe.

Mă parchează în sala de operații, se îngrămădesc în jurul meu.

— Respiră adânc, Julie.

Vocea de deasupra mea îmi pune o mască pe nas și gură.

Respir cum mi-au spus și alunec în jos în cușca unui ascensor. Coadă lui Ebony e groasă și aspră și lovește podeaua prispei ca o măciucă. Rânjetul lui Stink Pup care-i dezgolește dinții și-i ridică buza superioară, un cârlig de undiță îi iese din gură. Ebony își împinge nasul sub mână și mă împunge, îmi împinge mâna în sus. **Bine, o să te mângâi pe cap.** Limba lui Ebony, lip, lip, mă linge pe ipatele mâinii. **Oh, cățelușule. Și eu te iubesc.** Sau e împunsătura ■ltei perfuzii? Și nasul lui Ebony în palma mea – o fi chiar ea sau doar mâna unui străin care încearcă să-mi fixeze mâna.

Încercând să-mi aplec capul cât de jos pot ca să văd, am bărbie dublă. Îmi eliberează brațul drept și-l întorc cu fața

în sus. Încheietura de la cot, tăiată curat cu bisturiul și tranșată ca un file de piept de

i, e deschisă. Nu curge nicio picătură de sânge. Firul electric tră în venă ca un șarpe. Apoi este împins în sus pe braț, în jos se umăr și-apoi în inimă. Nu simt nici măcar o gădilătură. Avem glltura. Echipa îmi arată ecranul, să-mi văd și eu inima bătând la vizor. **Să nu uiți să le spui că ai dureri acute când respiri.** („lipesc din ochi. Pe ecran se vede o bucată de inimă care bate rând în două pompe mici. **Bum-bum, bum-bum.** Nu pot fi eu ta. Nu poate fi corpul meu.

— E ga o delenovelă, articulez eu cu greu.

Cei din echipă râd pe înfundate, sunt una de-ai lor, și mă bine că reușesc să fac oamenii mari să râdă.

Doctorul stă la picioarele mesei de operații, iar eu zac ac cu oasele pelviene vizibile clar prin cearșaful subțire. Își studi tava plină de bisturie felurite.

Ce-am zis aseară? își alege bisturiul. **Hai, Julie, fii opacie cuminte, n-o da în bară.** Îmi trage piciorul drept amortit de cearșaf și-mi răsucește pulpa de sus în sus și în afară ca s arcuiască la maxim ca și cum s-ar pregăti să rupă piciorul u crab uriaș.

Privesc.

Trece lama peste mușchiul întins ca un arcuș de vioară.
Rog, nu-mi face asta. Mi-a desigilat corpul. Din tăietură curge **s** – și se revarsă, «pătează, țipător pe cearșaful alb cuminte. **M inventează.** Îmi mișc capul dintr-o parte în alta și gâfii. **Te r nu-mi face asta.** Mă uit în jos; curge sânge din mine, culoare re ca a curselor pe un teren alb. Sunt eu oare aceasta? E picio meu? Sângele meu? Doctorul se pregătește să bage firul în cea; **Mama inventează.** Picioarele mele se mișcă, se trag înapoi. N lăsa să mă atingă, să bage firul, scoate-l! **Ce-ai pățit? Ei pacientă atât de cuminte.** Încerc să mă ridic pe coatele amor^ Se îndoaie precum cărțile de joc proaste. Firul din braț tre odată cu mine. Trebuie s-o văd, tăietura din coapsă, trebuie să firul intrând, să văd că e real. Gâfii ca o femeie în travaliu. **U; sunt?** îmi rotesc capul cu încetinitorul, scrutând fețele celor e nu reușesc să mă țină nemișcată, pe mine o ființă blândă drăgălașă, pe mine pacienta cuminte.

Doctorul se oprește din băgat firul, se uită calm și fix în o
* mei, din spatele măștii. **Repede, sedați-o, că strică testul.** N văd buzele mișcându-se, dar aud cuvintele. Se grăbesc cu se de intubație, îmi zgârie interiorul nasului cu ea, mi-o vâra pe **g** îmi leagă cealaltă mână, caută înnebuniți o venă întreagă.

THE OH'w*ATEW" fism uom.7 HOS O.S PREOPERAFivE
CHEUO.IST

Procedur*

EVBIINS BEFOPS SURG&RY

Wird Cleric Respons1b111t1es: — Voucher Card Packet an
chart – Inițial Postop order sheats in front of chart – All
order sheets 1n back of chart

— Disposition *fora* signed – Type and crosssaatch drawn –
Chest x-rayj dom – Additlona1 x-rays dona – QCfi don*

— Patient signed and witnessed

MOBILITY OF SURGERY

Professional Nurse. Responsibility – Temperature **■y»**)

Pulse – Respiratory rate 8-20 bpm – Weight *Gm.*

— Allergies yes O

ns2*clfy. **^qe'**

— ID Band on Patient's wrist

— Constant signed and witnessed yes O

— Isolation precautions yes O

If yes, type*

— Ongoing Patient's Wound

— Valued *ytmrh* time.

— Wearing hospital gown

only yes-l

If no, explain

— Elastic stockings

— Wig removed

— Glasses removed

— Contact lenses removed – Hearing aid removed –

Prosthetic devices removed **y** «C

— Sutures removed yes

All cosmetics removed *ytstf* – All jewelry removed yes – All

Items removed from hair

— All natl pollsh removed ye: Coments:

Specific Patlent Considerai t / '.*W r < / şi

Qf-su I

£>f

Pharmacy Technicun:

Praop oadicationls adn-Inistered

Time

Directlons: All responjib1 | must ba compla to stgnature I

and before paf departure to r

Pharmacy recnmndan Signature

1/81

Universitatea de Stat din Ohio Spitalele Universitare Listă
Preoperatorie

Data: 03.12.1982 Procedura: Cateterizare

Seara anterioară operației chirurgicale Responsabilitățile
funcționarului din camera de gardă:

Pachetul cu tichetul pe fișă Da **v** ■Filele inițiale
postoperatorii la începutul (Ișei medicale Da **v**

Toate fișele de comandă la finele fișei medicale Da **v**

Formularul de dispoziție semnat Dan/a **v** – Tipul și
compatibilitatea realizate Dan/a **v** ■Radiografii ale cavității
toracice Da **v** – Radiografii suplimentare Dan/a **v**
■Electrocardiograma Da **v** – Consimțământul părinților
semnat cu ffirtori Da **v**

02.12.1982

[limnătura funcționarului din camera de gardă nineata
procedurii chirurgicale **Stampilă** cu timbru sec pe fișă Da **v**
Mâultate analizei urinei și a sângelui Știte pe fișăda **v**

Aportul radiografiilor preoperatorii notat

lișăda **v**

FII* EKG atașată la fisăda **v** iffinstura funcționarului din
camera **fgirdă**

nați:

Dnitura funcționarului din camera îndă

IGlst:

Jloimente preoperatorii administrate

tura farmacistului

Dimineața procedurii chirurgicale

Responsabilitățile asistentei de specialitate: —

Temperatura: 95°Puls: 20 – Ritmul respirației: 55Tensiunea arterială: 28/10 – Greutatea: 90

— Alergii Da O Nu O

— Specificați: Colorant iod – Brățara cu numele pacientului Da O – Consimțământul semnat cu martori Da v

– Precauții de izolare Danu v

— În caz afirmativ, specificați tipul

— Pacient aflat pe lista celor în pericol Danu v

— Scaun Da v Ora: 1000

— Poartă numai cămașa de la spital Da vnu

— Dacă nu, explicați motivul:

— Ciorapi elastici Dan/a v – S-a înlăturat peruca Dan/a v

– S-au înlăturat ochelarii Dan/a v – S-au înlăturat lentilele de contact Dan/a v – S-a înlăturat proteza auditivă Dan/a v

– S-a înlăturat un echipament protetic Dan/a v – S-a înlăturat dentiția Dan/a v – S-au înlăturat toate cosmeticele

Dan/a – S-au înlăturat toate bijuteriile Dan/a **v** – S-au înlăturat toate obiectele din păr Dan **v**/a – S-a șters orice lac de unghii Dan **v**/a Observații:

Considerații specifice privind pacientul: — Pacienta este foarte emotivă și temătoare de procedură.

Indicații: Toate responsabilitățile trebuie îndeplinite înainte de semnarea Asistentei Rezidente / Asistentei Șefe și înainte de plecarea pacientului la sala de operație.

03.12.1982

Semnătura Asistentei Rezidente/Asistentei Șefe înțepătură. Injecție. Sedativ. Calm. Destul cât să-mi #JU pentru următorii doisprezece ani.

P

rima mea zi înapoi la școală e un dezastru^ mei prieteni sunt extaziați că am ieșit din spital eu sunt abătută din exact același motiv. La prânz, intru în sal3 mese cu Missy și... surpriză!... o petrecere de bun veni* ciocolățele Twinky, gogoși King Dons, Swiss Rolls și pizza. **M1** un zâmbet dar în interior simt că mor, că mor de nerăbdare **s** spun. Îmi rețin lacrimile până când acestea năvălesc, iar prietemele se simt prost și se scuză, una câte una, îmbufnate că pil petrecerea lor.

Singura rămasă este Missy, care mă ține în brațe, încerci

scoată la iveală adevărul. **Ce e în neregulă, ai ceva la inimă, mori?** Ne topim într-o mare de vestiare portocalii și galbene povestesc, printre suspine, o parte din nedumerirea mea. Missy că: fără grai. Se aude clopoțelul. O să îmi scrie mai târziu, zice ea! dispare, strecurându-se printre vestiare până când nu se mai v Tot restul zilei prietenele mele se poartă cu răceală. În ti. Orei a cincea, de istorie, mi se înmânează bilețelul. Cu li mari, cursive ale lui Missy, scrie: „Știm că tu ai inventat to să încerci să ne faci să ne fie milă de tine. Nu va merge. E mamă nu face astfel de lucruri și te urâm pentru că ne-ai r Ești un gunoi. Nu vrem să avem de-a face cu tine”. Semn tuturor celor zece prietene sunt mâzgălite dedesubt.

Operație pe cord, injecții cu iod, tuburi introduse, incizii, prelevat – toate acestea schimbă un copil. La nivel celui cum erai înainte de a te tăia, înainte de a te rade. Trecutul al inaccesibil. Privești doar spre viitorul în care o să afle neregulă, astfel încât totul să ia sfârșit; analizele, tent medicamentele pe care le înghiți fără să știi de ce.

Acasă, dulapul din bucătărie a fost eliberat să facă loc medicamentelor mele. Unde înainte se găsea mâncare avem acum un dulap plin cu mâncare pentru Julie: medicamente, napolitane nutritive și pachete de câte șase cutii de Ensure

Plus cu ciocolată, băutura supliment nutritiv pe care mi-o dădeau la spital ca să îmi completeze mesele bogate.

Mama susține că s-ar putea să fiu alergică la mâncarea normală, dar că pot să beau câtă băutură Ensure Plus vreau. O cutiuță înlocuiește o masă cu trei feluri. Nu e nicio diferență, zice ea, absolut niciuna.

S

TĂM pe CORIDORUL Spitalul de Stat din Ohio – eu, mama și cardiologul. Uneori adolescenții sunt obosiți și epuizați, susține el. Nu am murmur cardiac, zice. Și nu prea mai are ce să îmi facă.

Mama vorbește pe un ton ușor, confidențial, ca între colegi. Se «pleacă aproape de el, ca în vremurile bune. Trece în revistă analizele pe care le-au examinat împreună și meditează la rezultatul dezamăgitor al acesteia.

— Îhî. Bine, Michael. Hai să întocmim împreună un plan de line. Confrunțați cu asemenea rezultate neconcludente la analize, ci că acum e momentul să continuăm cu o procedură pe cord schis și, într-un final, să-i dăm de cap odată pentru totdeauna. – El o privește lung.

— Doamnă Gregory, Julie nu are nevoie de operație pe cord.

Unt convins că sunteți încântată să aflați acest lucru.

Își drege vocea.

— Nimic din aceste analize nu mă conduce la concluzia că ar neficia în vreun fel de pe urma unei astfel de proceduri Uinatizante. Cred că, în timp, boala se va clarifica și va deveni pronunțată astfel încât să o putem evalua sau pur și simplu e o ație pe care o poate depăși pe cont propriu. Cel mult o putem

RE: Julia Gregorv Dear Dr.

As raentioned to you on tf» telepr. One, «e had the pleasure of having Julia Gregorv on our Cardiology Service between Deceraber'1,1982 and discharge on the evening of December 6,1982. We were nost impressed her history of periodic rapid heart action, and we reviewed carefully her previously cenpleted Kolter Monitor showing a nimer of episo3es of supraventricular tachycardia with periods of „wann-up” and „slow down” plus secondary T-wave changes.

Her physical exaraination was remarkable în terms of her asthenic habt joint laxity, and general Marfanoid appearance. Itore remarkable than was her postural tachycardia, inany occasions consisting of supine he rates of 70 rising to as high as 140 upon standing. She variously h: raid systolic click, but never a isurmur and

not a distinctive examination for mitral valve prolapse. We recognised her previously negative ECG in terms of prolapse.

Her electrocardiogram was of special interest in terms of her previously short PR interval, and the suggestion that she had Delta waves in anterior precordial leads.

We did complete electrophysiologic testing and found her totally normal without evidence of Wolff-Parkinson-White or other features of pre-excitation. She had no underlying, non-inducible dysrhythmia either supraventricular or ventricular in nature.

We completed an exercise nuclear angiographic study demonstrating no, provokable dysrhythmia and excellent exercise tolerance as well as normal ventricular contractility. We demonstrated normal thyroid function, normal VMA in a 24 hour urine specimen, normal 5-HIAA, also in a 24 hour urine specimen, and a normal response to ACTH testing*

We also measured her plasma volume and found it to be normal, (41% of this excluding volume depletion as the cause of her postural tachycardia).

As mentioned to you on the telephone, we therefore felt we had definite syndrome of dysautonomia most often

responsible for the postural tach syndrome and usually seen in prolapse patients. In my own mind, I think she has „preprolapse”, and by this I mean that by the time she is 18 this will be manifest as a more distinctive auscultatory exam, etc.

At the time being, she certainly doesn't need endocarditis prophylaxis. If I believe her treatment should include the following:

1. No activity restriction.
2. Salt liberalization.
3. Periodic Atenolol in low doses, (25 to 50mg., per day), this designed to blunt the effect of hyperactive beta receptors. The latter of

course is a presumptive diagnosis, but I believe the most appropriate one in her regard at this time.

R

It will have sought suture removal in your office, and she expects to return for follow-up as you requested in January of 1983. I will be very pleased to continue to follow this patient, and I discussed this in consultation with both the patient and both parents.

Thank you very much for allowing us to see this most fascinating patient. The results of the electrophysiologic study

will be forwarded to *you* upon its completion, 6* will a copy of the hospital discharge summary when typed.

1 «Ut call at any time. E if there should be further developments.

Sincerely, [redacted]
[redacted] M.D.
Department of Cardiology
[redacted] M.D.
[redacted] M.D.

chart

Universitatea de Stat din Ohio
Catedra de Medicină
Cardiologie

15 decembrie 1982 Dr.

Ref: Julia Gregory

Stimate domnule dr.

După cum v-am menționat la telefon, am avut plăcerea de a o avea internată Julia Gregory la secția noastră de Cardiologie între 1 decembrie 1982 și externarea sa pe data de 6 decembrie 1982, seara. Am fost foarte impresionați de istoricul med aritmie periodică și am studiat cu atenție monitorizarea Holter anterioară, care arăta de episoade cu tahicardie supraventriculară cu perioade de „încălzire” și „încetinire schimbări survenite în repolarizările ventriculare T secundare.

Examenul fizic a fost remarcabil în ceea ce privește aspectul astenic, lax* încheieturilor și fizionomia generală tipică unui habitus Marfanoid. Și mai remarcabilă tahicardia posturală, înregistrând în unele situații un puls de 70 crescând până la t ridicarea din șezut. De multe ori avea un zgomot sistolic ușor dar niciodată un în sistolic și nicio examinare distinctivă pentru un prolaps al valvei mitrale. Am recu ecoul anterior negativ al unui prolaps.

Electrocardiograma a fost de interes deosebit în ceea ce privește un scurt interval sugestia că ar fi putut avea repolarizări ventriculare D în timpul înregistrării electrocardiogramă în poziții anterioare precord.

Am efectuat analize electrofiziologice complete și am constatat că este complet n-o fără niciun simptom de Wolff-Parkinson-White sau orice altă formă de sindrom: putea induce excitații nervoase. Nu are nicio aritmie supraventriculară sau vent latentă sau care poate fi indusă.

Am realizat un studiu angiografic prin eforturi fizice și am demonstrat că nu aritmie provocată și că are o toleranță excelentă la exerciții fizice, în ceea ce p contractilitatea ventriculară. Am primit rezultate normale la analizele fiziologiei tiroidei normal într-un specimen de urină de 24 de ore, nivelele normale ale metabolizantului serotonină 5-HIAA

(acid acetic hidroxindol-5) tot într-un specimen de urină de 24 precum și o reacție normală la testul pentru adenotropină (ACTH). Am măsurat, de a volumul plasmei și am constatat că este normal (41 ce/kgm), aceasta excluzând volumului ca fiind cauza tahicardiei posturale.

După cum v-am precizat la telefon, credem că am identificat sindro disfuncționalitate a sistemul nervos autonom deseori responsabil pentru tahicardia pși care este de obicei constatat la pacienții cu prolaps. În opinia mea, cred că a prolaps”, iar prin aceasta înțeleg că până la împlinirea vârstei de aproximativ 18 ar# se va fi manifestat distinctiv la o examinare ascultativă etc.

Deocamdată, nu are în mod sigur nevoie de medicație pentru profilaxia endocarditei și consider că tratamentul ei ar trebui să includă următoarele:

1. Nicio restricție de activitate.

2. Consumul liber de sare.

3. Atenolol în doze mici, periodic (25 – 50 mg pe zi), aceasta pentru a diminua ifectul beta-receptorilor hiperactivi. Acesta este, bineînțeles, un diagnostic prezumtiv, dar cred că este cel mai adecvat cazului ei la această dată.

Va veni la cabinetul dvs. Pentru îndepărtarea firelor de la

sutură și urmează să revină la noi pentru monitorizarea ulterioară, după cum ați cerut, în ianuarie 1983. Voi fi foarte încântat II continuu studiul acestei paciente și am discutat acest aspect în detaliu atât cu pacienta, cât și cu ambii părinți.

Vă mulțumesc pentru că ne-ați acordat șansa de a consulta această pacientă fascinantă. VI se va trimite o copie a examenului electrofiziologic la finalizarea acestuia, precum și o oople a fișei de externarea după ce va fi întocmită.

Vă rugăm să ne sunați oricând apar evoluții ulterioare.

Al dvs.

Dr.

Secția de Cardiologie

Copie: Dr.

Dr.

Fișa medicală anexată a înghițit momeau, cu tot cu cârlig și undiță.

considera o candidată posibilă pentru un sindrom de prolaps valvei mitrale.

— Glumești!

— Nu, nu glumesc. Rezultatele analizelor lui Julie sun limitele normale.

— Nu pot să cred! Nu-mi vine să cred așa ceva! Nu ave gând să continuați și să faceți operația pe cord deschis? Cre «că fusesem de acord să mergem până la capăt, Michael. Crel că mi-ai spus că îmi ești alături în această problemă.

— Vă sunt alături și mă dedic găsirii bolii lui Julie, **d** Gregory, dar Julie nu are nevoie de operație pe cord. De părinții sunt încântați să...

— A, și asta-i tot? Asta-i tot ce intenționați să faceți? „lăsați baltă? Vreau să zic, ce naibii, de ce nu pot avea și copil normal ca toate mamele? Vreau să zic – sunt o mamă copii sunt membri ai clubului 4 – 1, au cai, piscină, excursii la verde. Tot fac și fac și iarăși fac. Te porți de parcă aș fac. Greșit. Ce am făcut să merit **așa ceva?**

Și zvâcnește din braț spre mine.

Stau în spatele piciorului stâng al mamei, cu ochii lipi medicului, imprimându-i un SOS în priviri: **Nu mă face nu o lăsa să mă ia.**

— Doamnă Gregory, nu am spus că nu sunteți o m-am Dar eu nu mai am ce face în acest caz. Trebuie să ren procedurile chirurgicale pe cord. Punct.

Și cu asta se răsucește pe călcâie.

— Ei bine, ție o să-ți pară rău, ți pă mama, atunci ci moară copilul ăsta. Asta o să se întâmple. Pentru că o să

judecată până în măduva oaselor pentru că ești un idiot i
tent. Nici măcar nu ești în stare să afli care-i problema cu de
treisprezece ani! Ești nebun! Copilu-ăsta e bolhav,
mbolnavă!

B

ună ziua, cabinetul dr. Strong.

— Alo, sunt un nou pacient care caută un cardiolog. Ei
bine, de fapt nu pentru mine, ci pentru fetița mea
adolescentă. Vedeți, are prolaps al valvei mitrale și sunt
speriată de moarte că situația se înrăutățește.

vară la țară în Ohio este unul dintre cele 'incitante și seducătoare lucruri pe care ți le dori. Ar face orice fată să vrea să se baladeze în pantaloni se retezați stil Daisy Duke și un top de bikini. Vegetația o ia r întinzându-se peste tot ca o iederă, încărcată cu lăstări să semințe care explodează din toate păstăile crăpate sau din lui mustind de sevă; broaște-bou stau pe lângă heleșteu și își frustrarea sexuală în noapte, până când aerul ajunge să țiuiie frenezie care cere și incită, care crește în pasiune și ai domolește până la o tăcere mormântală. G o adevărată plăce Eu stau pe veranda din spate, potopită de căldură și neli ca în așteptarea unei acțiuni, acel gen de acțiune când un b „uită la tine iar tu ametești la gândul că te-ar putea plăcea, înc în răstimp să nu întorci capul după el. Stau pe veranda din fără astâmpăr și plictisită, culegând căpușele de pe Stink Ebony. Nu omor gândacii. Pe cei grași îi adun pe o farfu hârtie, cu tot cu firele de blană și bucățile de piele care se odată cu ei când câinele își smucește capul pe spate agasat, fel de avertisment „hei, ia vezi ce faci!”. După ce adun pe f vreo patru-cinci mari, care-și agită frenetic piciorușele în se prin iarba moale până la pășune și îi azvârl într-un tufiș la în pădurii. Încearcă și ei să trăiască, nimic

altceva. De ce să calc pe ei să le țâșnească sângele sau să îi ard cu un chibrit? Nu știu de ce se află aici dar asta nu-nseamnă că nu-și au locul lor. Pe cei mici îi arunc în iarbă și se îndepărtează târându-se, unii dintre ei croinduși amarnic drum înapoi spre câine, dar nu-i nimic, asta o să-mi dea ceva de lucru într-o altă noapte.

Ferma de căpușe, la asta se reduc nopțile mele fierbinți de adolescentă. În vreme ce alți puști de vârsta mea se giugiulesc în mașini, prefăcându-se că discută ore în șir asta că să aibă de ce să se sărute cu câteva minute înainte de ora când trebuie să revină acasă, sau merg la filme cu cel mai bun prieten și fratele mai mare, tipând cu respirația tăiată pe scaunul din față al mașinii Camaro în timp ce iau vijelios curbele, eu în schimb stau aici într-o fundătură neasfaltată, crescând căpușe luate de pe blana presărată cu ciulini a unor câini de țară.

A

cum că sunt în clasa a noua, iar doctorul Strong îmi dă medicamente pentru prolaps al valvei mitrale, mama vrea să facă totuși ceva în privința gurii care îmi jitărnă deschisă tot timpul.

I – Te face să arăți ca un negrotei, Julie. Iisuse, închide buzele U respiră cum trebuie!

I în acea iarnă mergem să consultăm un specialist ORL din Columbus. Deoarece cateterizarea pe cord a obligat-o pe mama **k** | vină singură la Spitalul Universitar în fiecare zi, a început să se prită în largul ei și să ne extindem cercetarea către centrul orașului.

fost atât de aproape de soluție în acest caz încât există suficiente ■nse de a rezolva și restul problemelor mele.

■ Mama discută cu medicul despre fosele nazale și despre cum ftli de aer care trece prin ele ar putea cauza tot soiul de probleme ■Șdicale, de la neregularității ale bătăilor inimii până la obstrucțiohfea oxigenării creierului.

Stau la masa de consultații iar el își apropie fața. Îi simt respira caldă alunecându-mi peste buza de jos. Pufff. Pufff. Ridicând mi bărbia, îmi vâă o luminiță subțire pe nară și-mi răsuțește na.: cu degetele în toate părțile. „Buuuuun” și „înțeleeeeg”, zice ei

Mă programează pentru 6 procedură chirurgicală în aceeași prin care îmi va reteza cu o dălțiță excesul de cartilaj din le: nazale în speranța că atunci îmi voi putea închide gura și res normal. Susține că am deviație de sept.

Cabinetul în care ne explică operația are scaune adânci, corn cu tapițeria pe comandă cu șnururi. Fotografii din profil „în* și „după” ale altor persoane cu deviații de sept atârnă înrăma spatele lui, întinzându-se pe toată lungimea zidului cabine. Mă uit cu atenție în timp ce ei discută, întrebându-mă dacă observat cineva că fiecare nas pe care l-a reparat doctorul diferit după operație. Mă gândesc să îl întreb, însă el și: mențin contactul direct al privirilor. El se apleacă spre ea masa de mahon, ea se apleacă spre el, ridicându-se din scau șnururi, iar între ei este o radiografie a nasului meu, ump cartilaj. Mama își folosește degetul de parcă ar fi o baghetă

— Ai putea să-i rețezi șaua aia de nas roman și să îl faci ca o pistă de schi la vârf?

— Putem face orice vrei, Sandy, zâmbește doctorul li se pe spate.

Mama îmi spune că operația asta o să fie un cadou de pentru mine pentru că nu e pe deplin acoperită de asig1 sănătate. Dar merită, susține ea. Nu numai că doctorul ajute să respir mai bine, dar o să mă facă și mai frumoas
”.

Nasul nu e o parte a corpului făcută să poată purta g

mi-au băgat nasul în ghips, ce-a mai rămas din el adică, și prins bine de față cu fâșii subțiri de leucoplast alb. Chinuitoare. Mi-au răzuit din cartilaj, mi-au retezat și nete nasului. Primele două zile ochii îmi sunt negrii-vineții și încât stau aproape închiși și trebuie să îmi țin capul ne jurul nărilor mi se usucă sânge și mucozități, iar când respir se umflă un balonaș de mucus. Nu am voie să ies nicăieri timp de două săptămâni, așa că lipsesc de la școală și am voie să mă mișc încet când car roabe pline cu fân pentru cai, când car găleți cu cărbuni și tai lemne pentru soba. Mă mișc încetișor, pentru că mă simt de parcă mi-ar fi zdrobit cineva sinusurile cu un mai. Senzația de apăsare nu slăbește niciodată, simt continuu că am ceva spart pe față, de parcă ar fi cioburi de porțelan delicat sau fragmente din oasele fragile ale unei păsări, frânte în aripă.

Mi se spune că nu pot purta ochelari de soare timp de șase săptămâni: nasul e atât de fragil încât și cea mai mică greutate i-ar putea zdrobi noua formă. Tot ce pot simți este durerea de pe față. Nu-mi amintesc de vremuri fără durere, nu-mi pot imagina un moment fără ea. Asta-i tot ce pot vedea în fața ochilor, o mare de durere, iar eu plutesc în derivă în mijlocul ei, încleștată

de un L buştean, încercând să nu mă scufund. Pot să facă orice doresc [• cum. Pentru că ştiu, undeva în adâncul sufletului, că niciodată IAU o să mă fac bine.

L rr, E-A atins, ştii, *intim*?

■ A Mama m-a încolţit pe pat ca să aibă una din discuţiile

I cu mine.

Şi era adevărat. Îmi iubeam tatăl; nu mi-a făcut niciodată vreun rău. ■nu-mi plăcea să stau în costum de baie pin preajma lui dar nu mi-a MUt niciodată ceva despre care să pot spune cu siguranţă că era greşit. K – Ei bine, Penny i-a spus cuiva că Dan, ştii tu... şi au crezut-o. ■lui ăla de căţea al dracu, bun de nimic – ştiu că a făcut-o, să hţjute Dumnezeu, aş vrea să văd pe cineva că pune mâna pe-o ■1 şi-i zboară creierii – dar asistenta socială vine încoace, poate ■p ta pe Penny şi probabil să pună nişte întrebări, iar tu doar să ^■Ninzi că nu, bine?

— Bine.

— Să îi spui că tatăl tău nu ar face niciodată aşa ceva.

Dar când ara intrat în casă a doua zi, mama era în camera cu Penny, unul din copiii adoptivi care fusese cu noi de la înce iar părul ei blond, frumos, era înfăşurat pe mâna

mamei.

— Târfuliță ce ești! Cum îndrăznești să scornești tot **r** ăsta, când eu sunt mama ta și nu ți-a fost niciodată atât de Ți-am dat un cal și te-am lăsat să intri în grupul 4 – 1 și ți-am haine și te-am dus la bălci și...

M-am strecurat la mine în cameră dar tot o auzeam pe P spunându-i mamei, printre lacrimi, că nu scornea nimic. Într-adevăr își scosese revistele în garaj. Îi părea rău, nu va” spună nimic. Vocea i se auzea cu întreruperi, de parcă o cineva cu capul de canapea, de perete, de cufărul din antre

Stăteam cu urechea plecată la pragul ușii, cu inima bub

— Târfa, mă faci să-mi fie greață. Sper să te violeze ui te ducă, să afli și tu cum e de fapt.

A doua zi plecă.

Când copiii adoptivi își făceau apariția pentru prima oară, să îi bat. La început, mă simțeam de parcă făceam parte **d*** grup special, de elită. Ei erau străinii. Eu eram copilul cel care conta. Ei erau pseudocopii, copii fantomă. Se al numai ca să ne aducă bani să continuăm să construim.

Intrau la noi în casă și se presupunea că automat **d** frați și surori. Majoritatea dădeau din picioare și plângea că mămica lor adevărată avea să vină să îi ia imediat ce îi

Erau venetici sub acoperișul nostru și chiar mai str”

bătrânii. Cel puțin veteranii aveau aripa lor separată în it care mama o încuia. Îi ținea deoparte pentru că era * îngrijești în același timp și copii adoptivi și veterani Așa că atunci când venea asistenta socială să verifice lucrurile, tata încărca bătrânii în mașină și ieșea la p’

vreme. Apoi, când venea asistenta socială de la Asociația Veteranilor, scotea copiii la o plimbare cu mașina.

Erau atât de separați de noi, încât trăiam fără să ne amintim măcar că bătrânii locuiau sub acoperișul nostru. În schimb copiii adoptivi împărțeau cu noi camerele, dulapurile, jucăriile, hainele, paturile și pe mama și tata.

Mama e cea care îmi pune pliciul de muște în mână și îmi arată Cum să o fac. Ia-i de încheietură și lovește-i cu mânerul dur din plastic peste palmele roz de copilași. Stă în cadrul ușii până când tfau destul de tare ca să-i fac să plângă. Unii dintre ei sunt doar cu în an mai mici decât mine.

Pe vremea aceea existam doar eu cu mama, prietene la cataramă. ÎAnd mergeam la cumpărături după consultațiile la doctori, îi lăsam copiii adoptivi în mașină. Eram prietena ei cea mai bună, iarind își bătea joc de Lloyd că era prost, că se bâlbâia și avea lioarele ca niște paranteze, de când avusese rahitism, pe când bebeluș, râdeam împreună de

glumele ei. Când îi arăta cu Igetul pe grăšana de Penny și îi spunea lu Ricky, care avea un inchi alungit, că avea o formă ciudată, la fel făceam și eu și ioteam împreună ca școlărițele.

Mama împărțea toate astea numai cu mine, iar faptul că îi eram iS la glumele personale îmi dădea acel sentiment de căldură e îl ai când faci pipi în piscină și nu te vede nimeni. Îi băteam ipii pentru mama pentru că încă mai eram ajutorul ei prețios, ajute Dumnezeu!

— O dimineață era rândul lui Lloyd să o încaseze pentru că i făcuse ordine în cameră suficient de repede. Stătea țeapăn pe Btezele lui, holbându-se la mine din spatele cutiei mari, rotunde, Birii, de forma Planetei Albastre, încercând să pună jucăriile Itru fără pic de zgomot. Aveam de gând să-l fac să plătească.

I repezit înainte, l-am apucat de mână, am răsucit-o și l-am răși și iarăși. Nicio reacție preț de o clipă. Apoi aerul a fost străbătut de țipetele lui. Era jos, gutural, de parcă însuși sufle fusese îngăurit și slobozise propriul țipăt de apărare. Sunetul îngrețosat. Parcă era cineva torturat. Iar eu eram torționarul.

I-am dat drumul și m-am dat câțiva pași înapoi. Își sugea de jos în timp ce încerca să respire. Mâna îi era brăzdată de

roșii, pulsând de fierbințeala umflăturilor care-și făceau ap – Nu-și putea lua ochii de la mine. Eu nu-mi puteam lua ochii de Stăteam acolo, fixându-ne din priviri, gâfâind, la distanță depatru picioare. Mama a țipat din bucătărie și am sărit amând colo de la fiorul care ne-a pătruns la auzul vocii ei. Încă ne țin din priviri, cu ochii fixați în ai celuilalt, iar eu am luat plici muște și m-am plesnit peste mână în timp ce Lloyd slobozea ți-Am făcut-o de dragul mamei, am făcut-o de dragul nostru.

După asta, fără să o recunoaștem vreodată, eu și copiii ado am adoptat, ca de la sine, un sistem avansat de comunicare cuvinte. O întreagă propoziție sau un pericol potențial pu reduse la esență, transmisă fulgerător într-o privire de o frac de secundă, o apăsare ușoară, insesizabilă, asupra unui cuv* deget trecut peste suprafața mesei din bucătărie.

Aceste mesaje ne spuneau tot ce-aveam nevoie să știm d locul unde se afla mama și cum se simțea. Eram ca o echi paranormali. Eram copii, prizonieri de război într-o ral tinichea ascunsă și începeam să avem grijă unul de celălalt. Ți pe care le auzeam erau paralizante la început dar mai târziu mobilizat într-un soi de panică eroică de a interveni și a lua noastră. Nu mai era doar ceva de genul „alți” copii

luau bă aceia erau chiar frații și surorile noastre. Era propria noastră al aceea de a interveni, iar aceasta era întrucâtva mai ușor de a< decât pasivitatea.

Și din moment ce eu eram cea mai mare și știam cel în cum să o calmez pe mama din toate acele dați când demonstrasem medicului cât de bolnavă eram în realitate, mele erau lustruite și modelate. Numai eu îi puteam salva pe de ceea ce știam că îi putea omorî, cel puțin spiritual vorb:

Ajunsesem să cunosc fiecare nuanță a dezechilibrului în care mama intra în derivă, fiecare tărâm depărtat pe unde se rățăcea, fiecare prăpastie în care aluneca. Îmi țineam antenele întinse, în alertă, să depistez orice stimul extern care ar putea-o face să izbucnească. Ca un tampon uriaș, stăteam hotărâtă, absorbeam haosul din ea, neutralizam valurile și netezeam asperitățile ca să îndepărtiez electricitatea statică a nervozității.

Când auzeam țipătul acela ieșind din gâtul lui Lloyd și umplând rulota, năvăleam în camera de zi și spuneam:

— Mamă, e vina mea. Am mințit. Eu i-am spus lui Lloyd că o să-i fac ordine în cameră, iar el se poate uita la televizor. Am uitat. E vina mea. Îmi pare rău.

Informație completă, cât mai directă, livrată într-un

pachet complet, ușor de înțeles. Uneori se întorcea împotriva mea, iar micuțul Lloyd, bâlbâit, slăbănog, cu picioarele strâmbe și părul șaten se strecura aproape neobservat pe lângă curbura canapelei și se ducea să se ascundă.

Iar în curând eu și Maria am devenit prietene la cataramă, împărtășeam glumele noastre comune numai din priviri – ca atunci când mama și-a pierdut peruca agățată de o creangă când am mers într-o drumeție cu Clubul 4 – 1.

Iar după câteva luni, când mama o bătea pe Maria în camera de Ki, am intrat în fugă să îmi ofer capul ca să fiu eu lovită în schimb le osul dur, ascuțit al mâinii ei – și-am încasat-o și mai tare pentru || aveam capul tare și s-a lovit ea la mână, în primul rând. Când a irminat, m-a dus clătinându-mă până în dormitorul din spate, o nexă separată, îngrămădită cu toate lucrurile pe care le timpărasem și nu le folosisem niciodată.

Maria s-a strecurat în vârful picioarelor prin spălătoria micuță ftre dădea în dormitor, privind peste umăr să se asigure că nu o imărea mama. S-a strecurat până la mine, cu picioarele încălțate limai în ciorapi, croindu-și drum prin spațiile libere dintre gunoaie, (• o găsit ghemuită în colțul din spate și s-a lăsat să alunece pe **lângă perete, înconjurându-mă cu mânuțele și strângând cu p** Nu avea

de gând să îmi dea drumul.

— Te iubesc, mami, mi-a zis.

— Și eu te iubesc, Maria.

E

ram în clasa a zecea când am auzit pentru oară termenul „minor emancipat”: copii care pe cont propriu, lucrau ca să aibă cu ce-și plăti facturile, eli de părinți! Nu trebuia decât să vorbești cu psihologul șco semnezi niște acte și ei aveau să te ajute să te pui pe pi Aveam de gând să scap. Și aveam să o iau și pe Maria cu

Am stabilit o întâlnire cu domnul Marks, psihologul cu de normă din școala noastră. I-am explicat calm și rațional ce a nevoie și m-am așezat, cu pixul în mână, gata să semnez.

— Ei bine, de ce vrei să pleci de-acasă?

Nu eram pregătită pentru asta. Nici nu mă gândisem că va să îi spun de ce. I-am oferit câteva informații, iar el a ridi sprâncene.

Mi-a zis că se va gândi și mă va rechema în birou că aibă o soluție. Dar ce-a făcut, în schimb, a fost să-i sune pe și tata.

În acea seară, în bucătărie, mama m-a prins de păr și m-a pe podea. Tata s-a prins cu ambele mâini de masă ca

să-și echilibru și, ridicându-și piciorul iar și iar, m-a lovit cu gh vârf metalic în adâncitura burții.

Tot restul clasei a zecea, domnul Marks mă scotea din artă ca să mă consilieze asupra imaginației mele hiperacti

S

tău cu mama în secția de medicină internă nou centru medical. Două asistente îmi preg cămăruță separată, ca să îmi pot bea în liniște bariul. C

asistentă stă la chiuvetă, pregătind amestecul care îmi va aduce la lumină intestinele.

— Deci, de unde sunteți? Locuiți aici în Lancaster?

— Locuim pe tronsonul Fairfield-Hocking, cam la patruzeci de minute distanță, la sud-vest de Lancaster.

— Julie, drăguță, ce aromă ai vrea? Da, poți să alegi: portocală, Ciocolată sau căpsune.

Se întoarce spre mama.

— Murray, adică bărbată-miu, și cu mine locuim spre Pataskala, Ița că nu stați departe de noi. Jucați bridge?

— A, ne place la nebunie. Julie, răspunde-i odată, ce aromă vrei?

— Care are un gust mai bun?

— Păi, cam toate au un gust rău, dar dacă ar fi să aleg,

aș zice portocale, are gust de suc Orange Crush.

Sunt de acord.

— Avem grupulețul nostru care se întâlnește săptămânal să ce, fără bărbați, numai noi, fetele, zice ea întorcându-se de la hiuvetă și clipind spre mama.

— Păi, atunci ar trebui să veniți pe la noi la o seară de bridge, ale putem să adunăm o echipă de asistente sau, știți, să scăpăm bărbați.

Mama începe să se foiască.

— Mi-ar plăcea să vă am oaspeți la fermă. Avem vreo «prezece ari de păduri și pășuni minunate în jurul nostru. E rte frumos.

— A, cred și eu că-i drăguț. Păi, cred că am putea s-o facem ■o bună zi. Acum, doamnă Gregory, va trebui să stați în cameră Julie și să vă asigurați că bea totul, ca să îi putem face o lografie a intestinului gros.

Asistenta ne zâmbește, îmi dă băutura și iese pe ușă.

Mama se apleacă în cadrul ușii în urma ei.

— Vă mulțumim mult și vă rog să nu uitați să îmi scrieți numărul telefon înainte de plecare.

roentgen finoings

Uppar Gl sariaa with «sall bonei study. With i gaatâon of barlua, it flow» fixaaiy thzough th «asopbagi» into tha ato» N

o hiatal hai i » t» dai» or» tratad. Iha gaat îl e mucosa ls n Iba duodanal bulb aed loop axa nocaal.

Wlth l-igaatton oi a «acondglaaa of bazlun, aaxial filaa ot small bowal waxa taica». **Thaaa** daaonstiata an **a-itiraly** noxa saall boaal nocosal pattaxas wall as a n-o mai appaaxing, **ilaukir**. ■io **avi** dane* of a >y saparation oî dilatation of l saan.

laprasaion. 1. <oimal Uppar Gl aaria.

2. „oroal anali bowal study.

REZULTATE ROENTGEN

Serie de radiografii gastrointestinale superioare și Investigații la nivelul intestinului lubțire. La ingerarea bariului, acesta trece liber prin esofag către stomac. Nu se evidențiază nicio hernie hiatală. Mucoasa gastrică are aspect normal. Bulbul și ansa duodenală au lipect normal.

La ingerarea celei de-a doua doze de bariu, s-au realizat radiografii ale intestinului lubțire. Acestea au indicat existența unei texturi perfect normale a mucoasei, precum și un lltion terminal cu aspect normal. Nu există semne vizibile de desprindere a anselor.

Impresii 1. Serie de radiografii gastrointestinale
superioare normale.

2. Rezultate normale ale examinării intestinului subțire.

dr dr dr dr dr

FIȘĂ RADIOGRAFII COLUMBUS. OHIO

Se întoarce la mine.

— Bine, haide, Sis. Hai s-o facem și pe-asta odată.

Duc la gură cana de metal cu bariu îngroșat. E ca portocaliu, mărunțit într-un sfert parte de ulei, amestecat cu de praf de magneziu. După ce înghit o gură, cea mai firească la bariu este să îl vărs cât mai departe posibil de corp.

O amintire de gust metalic mă năpădește. Ce e cu gustul de gămălii roșii de chibrituri topindu-mi-se pe limbă? De încă la spital? Ce caută acum? Am stomacul dat peste cap la mama. **Ajută-mă, te rog, ajută-mă.** Lacrimi îmi alunecă Mă înec în bariu, îl înghit, îmi vine înapoi pe gât; bule gri **Hai să terminăm odată cu chestia asta, Sis.** Gâtul mi se apoi se destinde. **Te rog, ajută-mă, mami, nu mă face să b!**

Dar privirea mamei a rămas fixată undeva în neant, prin mine, mișcându-și buzele în conversații imaginare, un mușchi pe maxilar cu mișcări iuți, iar ochii se mișcă, dansând asupra scenei din față, singura pe care o vede; uită fix la fața mea. Eu nu exist acolo, plângând, în înghit o doză de bariu. Nu e nici măcar camera de consul stăm amândouă în centrul medical. Zâmbește la cercul de medicale așezate în evantai în jurul mesei bune din? ferestre largi, ronțând o

cutie mare de cipsuri, juc* râzând de soți, noaptea târziu, numai ele, fetele.

C

ĂT am fost în tabăra 4 – 1, a trebuit să nu cal de curse pursânge pe care îl chema Barr. Barr avea un greabăn înalt de cincisprezece pal domina, de acolo de sus – un cal magnific, asem împărat, cu mantia-i lucioasă și netedă, cu mușchii s brodechinii săi albi.

Se spunea că Barr e un cal bun pentru cursa cu o scoate timpi record pe pistă, iar mama voia să mă îns **de concursuri. Dar, mama mi-a spus că, până la urmă, Barr s-a dovedit a fi la fel de leneș ca și mine.**

În sinea mea, mă consolam cu gândul că avem un cal nărăvaș. Mi se făcea rău numai la gândul că trebuia să strunesc o zvârlugă e cal, plin de adrenalină ca să străbat curbele strânse formate din Utoaie. Acum, cel puțin, aveam o scuză. Cu toate acestea, am velat terenul cu ajutorul unor grape prinse de mașina de tuns rbă, am ridicat mormane de cărămidă roșie și am făcut un manej câmp; mama îl târa pe Barr până acolo ca să-mi arate cum ceda ea pe vremea când făcea acrobații pe cal. Se suia în șa gând din răspuțeri *Diiiiiii, băiete!* îl șfichiuia cu cravașa peste pa minunată și-și împlânta pintenii în

coastele lui până când lui meu alerga atât de repede încât mai-mai că o azvârlea din șaul ocoleau butoaiele.

Când mama îl trăgea puternic de hățuri, opintindu-se ca să se ască în fața mea, Barr avea spume la gură, iar în ochii lui zi se citea teroarea.

Însă vara, atunci când mama avea treabă în camera ei sau era dispusă, îi spuneam că mă duc cu Barr pe coline ca să învăț să-l strunesc. Trebuia să-l lovesc zdravăn cu călcâiele numai ft-l fac să o ia la trap și să plecăm de la fermă cât mai repede, tru ca mama să nu se răzgândească. Apoi, de îndată ce mama e mai putea zări, slăbeam ritmul și ne opream în pădure, ndeam pătura și șaua, căpăstrul și cizmele mele caraghioase w-boy și încălecam direct pe spatele lui, sprijinindu-mă de ot de copac.

lunci îl atingeam ușurel cu călcâiele goale și Barr o pornea u, agale, cu capul plecat foarte mult, bălângănindu-se leneș **d** eu mă dezbrăcam de pantalonii scurți și de tricou, găseam un ritm al nostru, cu hainele mele atârând peste lui și cu un smoc de păr răsucit ușor în jurul degetului meu pe post de hățuri. Mergeam cu Barr oriunde voia el, prin și pajiștile de mai sus, pe unde nu vedeam nici țipenie de om. Aveam încredere în el.

Călăream îmbrăcată numai în e] picioarele mele slăbănoage atârnau și se balansau peste co lui cărnoase, în timp ce dacă te uital la gleznel me aveai im că la capătul pulpelor delicate aveam poante de balerină. La fi mișcare a capselor lui musculoase, simțeam cum se mișcă și o me și cum mi se prelinge pe partea interioară a picioarel șiroi de ulei și amestecat cu șampon pentru cai. Cu fiecare peste care treceam, mă aplecam din ce în ce mai mult, până ajungeam să mă delectez stând cu pieptul lipit de grumazul 1 gura deschisă, cât să pot respira. Nu trebuia să vorbesc. Nici să gândesc.

Uneori, Barr se oprea de tot, pe un câmp pustiu. Ridi dintre copitele din spate și-și muta greutatea, ca să se poată Atunci mă sprijineam de grumazul lui, ridicându-mi pici până sus, peste crupa lui, până când ajungeam să mă lung spatele lui, cald ca nisipul, cu brațele înfășurate în jurul grum lui și capul lipit de o latură a greabănului. Rămâneam așa, bine, fără niciun sunet, legănându-ne ușor, încălziți de se când Barr era gata să plece, își lăsa iar copita jos și făcea ușor în față, ca și cum ar fi trecut peste un șanțuleț, ca trezească.

Mă ridicam, lăsându-mi iar picioarele de-a lungul co lui, apoi mă aplecam și-l mângâiam frumos pe grumaz, pornea

din nou, ducându-mă agale și ușor departe, foarte de Ferma
Refugiul.

de cowboy. Trimitea pozele astea agenției de modele Ford, din New York, așteptând ca cineva să mă descopere. Pe cele care îi rămâneau, le păstra în poșetă. Dacă se întâmpla cumva să dea peste un bărbat drăguț, mai în vârstă, care voia să mă vadă?

Am o grămadă de astfel de poze, ultimele vestigii care îmi aduc aminte de tinerețea mea. Ochii mei cenușii, că ai unei fantome, sunt înfundați în orbite, ca dovadă a unei vieți în care nu am avut aproape niciodată un cuvânt de spus. În rest, pe chipul meu se citește expresia unei devoratoare de bărbați, pe care îi schimb ca pe șosete.

Imediat ce am împlinit șaisprezece ani, mama m-a pus să iau anticoncepționale, ca să nu rămân însărcinată. Eram destul de mare cu să mă întâlnesc cu băieți, iar mama știa vreo câțiva tipi cu care Voia să ies. Primul a fost fiul lui Debbie Milller. Mă văzuse în timp CE călăream, așa că a le-a pus pe mama și pe Debbie să aranjeze lucrurile. Îl chema Don. Când m-am întâlnit cu el, duhnea a Polo și purta o ditamai mustață neagră. Avea treizeci și unu de ani.

Cu Don m-am întâlnit prima dată în barca lui, iar Debbie ne-a |U pravegheat. Debbie își aprindea o țigară și, la fiecare încercare de mire a motorului, ciuful ei făcut permanent, platinat și ars îi flutura umerii pudrați cu

fixativ. Don a condus barca spre mijlocul lacului a oprit motorul și ne-am lăsat purtați de valuri în amurgul leneș, Debbie adusesese sanvișuri și salată cu șuncă. Când i-a dat lui Donul, i-a făcut și cu ochiul. Cred că încerca să-i spună ceva, dar nunt sigură. Tot stând acolo, între mamă și fiul său, mi s-a făcut un

1 în stomac. Mi-era foarte foame, dar nu reușeam decât să ciugulesc aluatul moale de pe marginea brișei.

Debbie s-a prefăcut că se întinde și s-a târât pe bancheta pilonată din capătul celălalt al bărcii, ca să tragă un pui de somn, indu-ne pe mine și pe Don pe puntea mică, triumphiulară, din ”, Don a schițat un gest, vrând parcă să atingă șiretul sutienului în costumul meu de baie. Voia să mă invite în apartamentul lui, **să fim singuri. Voia să-mi arate ceva. A încercat să mă sărute față, frecându-și pielea groasă de a mea, moale ca pântecul căprioare. M-am dat înapoi câțiva centimetri și am începu vorbesc repede despre mașina cea veche a tatălui meu. Voi Debbie să se trezească și să strige:**

— Pentru numele lui Dumnezeu, Don, ce faci? încetează’

Voiam să-l facă să se simtă prost, să-i înfigă un cuțit în b să-l facă să se zvârcolească de vinovăție și rușine.

Dar ea și-a fiul să-și vadă de treburile, iar eu am rămas pe loc. Au fost a „drăguți că m-au invitat la masa de prânz și m-au luat la plina toată ziua. Nu voiam să dezamănesc pe nimeni. Când s-a t; Debbie, i-am sărit în brațe cu un entuziasm care ne-a uir* amândouă.

Don a ambalat motorul și a pornit-o în viteză, luând în valurile înspumate, ca în serialul Miami Vice, profilul proiectându-se pe fundalul apusului de soare și al legăturii pe o construisem cu mama lui și care avea să mă protejeze. C – ajuns în golf, eram atât de bucuroasă să văd că mama mă aș încât am sărit pe chei și am alergat spre ea. Ieșise pe le mașinii, făcându-le disperată cu mâna lui Debbie și lui Do-

Am ajuns la capăt de drum. Medicii spun că nu mai am problemă. Continuu se-mi iau medicamentele pentru inimici variații de dozaj și frecvență. Dar lozul cel mare, marea de a ajunge acolo și de a reuși cu adevărat să rezolvăm pro sunt pierdute.

Am avut, odată, posibilitatea de a face operația pe cord ci și de a obține răspunsuri clare. Dar medicul meu era prea lipsit de experiență ca să știe cum să se ocupe de cazul m< cial. Degeaba a încercat mama toată viața ei ca odrasla primească îngrijiri medicale competente. Încă

sunt bolna” tata a rămas șomer anul trecut, așa că nici măcar-nu mai, asigurarea medicală necesară.

Din când în când mai mergem la biserică, și când ajungem acolo mama le spune tuturor că n-o să mă mai fac bine niciodată și-i roagă să mă pomenească în rugăciunile lor. Nu credea că o să ajung până la douăzeci de ani. Tot ce se putea face era stabilizarea stării mele cu ajutorul medicamentelor pe care le luam atunci. Dar inima tot mi-o lua la goană, mă sufocam și stăteam cu gura căscată tot timpul. Continuam să beau bidoane întregi de supliment nutritiv Ensure Plus și să ronțai batoane pentru îngrășat, doar că nu știam că nu au niciun efect.

Tata vrea să purtăm o discuție serioasă. **Aici: îmi arată unul dintre dormitoarele goale. Se îndreaptă către pat, iar eu îl urmez, cu teamă. Se așază pe margine și-mi face semn să mă așez pe genunchiul lui, ca și cum aș mai fi un copil. Dar nu mai sunt. Am șaisprezece ani. Și nu vreau să mă așez în brațele tatălui meu. Mă așez cu un picior pe genunchiul său și mă sprijin pe celălalt picior, pe care îl întind cât pot de departe.**

Tata își pune palma pe spatele meu:

— Nu te pot lăsa să încerci să devii salvamar la Y.

— Dar, tata, fiind prima mea slujbă de vară, nu vreau să fac altceva. Știu să înot și pot...

— Îți aduci aminte cum râdeau oamenii de tine în public, atunci Când erai mică.

Dau din cap și ochii mi se umplu de lacrimi.

— Păi, fata tatii, pur și simplu nu pot să te las să ieși în lume în Bostum de baie și să te faci de răs. Nu tu țâțe, nu tu șolduri, nu tu

nd, micuțo. Arăți groaznic în costum de baie. Copiii sunt răi, rtguțo, și or să-și bată joc de tine. Și nu te îngrijora că nu-ți «iști altceva de lucru. Mama zice că o să vadă dacă poate să snjeze ceva pentru la spital.

F

ară vizite medicale, orele de vară se adună u după alta, nesfârșite și fără sens. La țară nu pre rost de distracție, așa că nu prea ai cum să-ți omori timpul sau te lași prins în iureșul lumii; nu există centre comerciale prin e să te plimbi, niciun restaurant prin apropiere, nicio casetă filme de succes. Timpul se dilată, astfel că o singură zi poate decât patru laolaltă.

Noaptea, tata își face de lucru prin garaj. Când e cu mama, într-una unul la altul. Se ceartă pentru că tata e șomer. Se e din cauza banilor pe care i-a pierdut el. Și se

mai ceartă penti nu-și pot permite să divorțeze.

Suntem înțepeniți cu toții la fermă: fără stare, plictisiți, ne” tiți, stresați. Pantofii mamei se adună în dulap, asemenea fi de nisip dintr-o clepsidră. Eu, Danny și copiii adoptivi ne t; pe scaunele de plastic ale furgonetei, înăbușindu-ne, în tirn mama e într-un continuu dute-vino prin magazine, ca să pere mai mult: mai multe haine, mai mulți pantofi, mai bibelouri care să împodobească holul.

Am extins la maximum vechea rulotă, din care au răs” de multe camere s-a putut. Avem șase dormitoare, trei băi, sufragerii, o cameră frigorifică, o spălătorie, o cameră de lu cameră de zi pentru ocazii, trei verande și o cameră cu vechi care ne ascundeam noi, copii, și păienjenii de lemn.

Am construit un garaj pe o latură a colibei, un hambar s dat, pentru fân, un depozit de vechituri pentru piesele de S ale tatii, o altă nișă în care să păstrăm barca din ziar, p ne-am luat-o și pe care nu o folosim niciodată. Am plantat s pomi fructiferi care nu mai cresc odată, am acoperit alea cu de atâtea ori încât, tot împrăștiind lopeți întregi de piet.: ditamai muntele pe care îl primim în fiecare an, am făcut b pe care o să le am până la adânci bătrâneți.

Urmează piscina. Împrejmuirea cu gard e. Gata. Sunt z Grajdul geme de șei cu încrustații de argint, cu căpăstru

parade, pături, frâie și hățuri asortate, atât de multe, cât cu gândul nu gândești. Eu și Danny am câștigat toate panglicile galbene, roz și violet care împânzesc rafturile boxelor și am ieșit chiar pe locul doi la concursul Miss Echitație de la Târgul din ținutul Pickaway.

Mama stă în picioare lângă cuptorul plin de lemne, cu mâinile încrucișate strâns pe piept, sprijinindu-se pe un picior, țeapănă.

— Ia zi, mă, ce ai de gând să faci? Poponar fandosit, poponarul dracului!

Și pe măsură ce ea șuieră fiecare cuvânt, tata devine din ce în ce mai întărâtat și vede negru în fața ochilor. Fierbe de mânie, dar laș cum e, pârjolul mâniei sale se revarsă către mine. Se repede și mă apucă de păr cu toată mâna.

— Las că-ți arăt eu ce-am să fac! Doar n-o să vomit eu adunându-ți șervețelele pline de muci de pe jos, târfulița dracului!

Între noi, nu e decât măsuța de cafea. Strivește șervețelele, umplându-se de microbi pe mâini, palmele sale asudate de atâta ndrenalină amestecându-se cu chiriașii ucigași adăpostiți de acesta.

Mama i-a zis că arunc șervețelele pe jos dinadins, ca

să le adune el; o încercare premeditată de a-l băga pe tatăl meu în boală prin tertipuri ingenioase.

Tata ia șervețelul și, pe măsură ce ridică tonul, mama se face încet, încet nevăzută. Ca într-o cursă cu ștafetă, în care, după ce – a a străbătut prima lungime, intervine el și ea poate astfel să renunțe. M-am blocat, cu pupilele dilatate la maximum, așa ceva Ru e posibil. Îi spun că șervețelul e al domnului Beck; că le pierde când se târăște către baie, că nu are ce să facă, pentru că pastilele – ou încetinit prea mult reacțiile.

Mama își dă ochii peste cap: e cea mai mare nebunie pe care a sr, it-o vreodată din gura mea. El îi face jocul și spune că mint. Llmulat de promisiunea recompensei: numai de i-ar da pace, nmne, fă-o pe mama să nu-l mai zgândăre, să-l lase în pace, **r** și simplu, să se întoarcă în vizuină.

Of, acum îl fac mincinos, îl înfrunt. Și doar n-o să-l facă pe e | mincinos un rahat de copil.

Mă ia de cap și mă împinge în jos, strivindu-mi craniul de colț ascuțit al măsuței de cafea. Mă străpung săgeți de durere, pe fal prin nas și durerea se propagă, vibrând în nenumărate puncte **d** pe scalp, asemenea unui fulger care străbate cerul, simt cum fi mi se face țândări de

lemn, de sticlă, ciocnindu-se de ascuțim malefică a acestei nebunii.

Nu pot să plâng, o să mor. N-are rost să plângi dacă nu ai ni o speranță că vei trăi. Sunt stană de piatră, asemenea lui Kawli din vechiul cântec pe care îl cântam cu mama, în mașină, și s „țeapănă, ca mama, într-un colț, cu brațele încrucișate. Dar d aceea mă smucește de cap în sus, tot de păr, repede, de parcă în cufunda într-un lighean de tablă, plin cu apă rece, la vânătoare mere, iar el profită de șansa de a mă salva și-mi scoate capul apă, cu o forță imensă, înspăimântătoare.

Ține șervețelul în mână și eu plâng. Nu, nu, nu, mă înva minte, de n-o să mai fac asta în veci. Să nu te mai prind că vreun șervețel pe aici, și mi-l vâă în ochi, pentru că vrea să-l Vrea să vadă cum bag eu șervețelul în gură și-l mestec. Și în fracțiune de secundă el își dă seama că nu pot și că-i pun la începuterea de a mă obliga să o fac, ca să vedem dacă e un b adevărat, care nu o lasă pe fiică să să-și bată joc de el. Văd as” ochii lui, îl impulsionează vocea ei, îl ațâță, și iar zbang, zban capul de colț, și apoi până la podea, care e departe,

pentru c112 deja un metru șaptezeci și trei de centimetri, și-mi ridic cu privirea ca s-o implor pe mama să mă ajute.

— Doamne, mamă, țiș eu, ajută-mă, mamă, că mă omo;

Și ea nu se clintește de unde se afla acum trei minute trei minute, viața mea era alta. Acum trei minute, aș fi putut nevătămată, dar acum...

Și mama, cu mâinile în sân, într-o poziție relaxată și zâmbește ca o pisică din Cheshire¹³, ținându-mă cu priv'

măsură ce mă prăvălesc, cu o bufnitură, în colț. Mă ridic sub urletele de amenințare că voi fi omorâtă în bătaie sau poate pur și simplu strânsă de gât chiar cu mâinile lui, până când eu mă fac mică și el devine uriaș, răcnind cu forța unui taur de rodeo, iar pe mine m-a convins acum și-mi bag încet, încet șervețelul în gură, atât de delicat, de parcă ar fi un mănunchi de pișcoturi din catalogul Swiss Colony, sperând că nu atinge nimic, pe măsură ce se înmoaie în saliva mea, imaginându-mi că mucii uscați sunt șuvițe de vată pe băț veche. O bomboană gumată de zahăr, cu aromă puternică de

¹² !n urmă doar un rânjet uriaș, satisfăcut.

mentă, din străfundurile genții bunicii, care se dezintegrează în contact cu limba mea și începe să se topească și să fie digerată chiar acolo, iar tata țipă, cu o privire sălbatică, și sprâncenele care li brăzdează adânc fața, cu fruntea încrețită; tot mă ține de păr, de în spate, de data asta, așa că nu mă pot elibera, și încep să mestec ușurel, simțind cum bumbacul îmi atinge plombele, cum se comprimă, sub greutatea molarilor mei, cum se îmbibă de lichid, flirâmițându-se și intrându-mi între gingii și obraz. Tata mă amenință că dacă nu mă grăbesc odată și nu îl mestec naibii și nu-l înghit, mă omoară în două secunde.

— Bine, Dan, doar n-o s-o obligi să-l înghită! Ce neisprăvit nenorocit s-ar purta așa cu fata lui?

Și el se oprește pentru că ea i-a dat voie. Gata, nu mai e ponarul naibii și suportă să i se spună că e un neisprăvit nenorocit ntru că știe cum să-și câștige respectul copiilor săi. Ori îl ascultă, ti omoară!

f~vjru4 4

A'

aceeași asistentă socială care arăta prec Lpăpușă Hollie Hobbie m-a salvat – de fapt, salvat – în vara din ultimul an de liceu, pe când aveam șaisp ani. Și totul ca prin

minune.

Cum nu mă puteam face salvamar, mama mi-a făcut ro slujbă de ajutor de asistentă la Spitalul Comitatului L Fairfxeld. Îmi câștigam existența plimbându-mă prin ss aceleași saloane în care așteptasem ore întregi, ca pacient, Programul era organizat de autoritățile locale și era liceenilor. Una dintre cerințe era aceea de a merge la săptămânale cu un consilier pe probleme de carieră pei siguri că presiunea lucrului cu pacienții spitalului nu copilăria lipsită de griji.

Mama îi mai duce încă pe copiii adoptivi la ședințele impuse de stat. Aranja lucrurile astfel încât fiecare din aibă un consilier diferit, cu care se întâlnea ea în preala” îi spune că nu știu care copil este un mincinos patologie altul are un comportament violent și, pe drum, le amint că nimeni nu-i va crede dacă vor încerca să facă ceva luați de sub îngrijire.

Pe drum către ședințele de terapie, Maria despăt” dintr-un caiet și începe să bălmăjească un cântec pe spate; cântă despre cât de mult o iubește pe mama, dar că poate ar fi mai bine dacă ar pleca din moment ce o enervează atât de mult și că o va iubi întotdeauna, că ea va rămâne mămica ei pe vecie. Mama smucește mașina

către refugiul acoperit cu pietriș. Se zbate de colo, colo pe scaun și îi tot cărăbănește pumni, în timp ce Maria încearcă să se apere.

— Ascultă, jigodie, nu pleci nicăieri. Vrei să pleci? Atunci las că te duc eu înapoi la tac tu cu scaunul lui cu roțile și amicii lui îmbuibăți cu bere, cu tot, ca să-ți mai dea jos chiloții. Asta vrei, nu?

Am clacat atunci când consilierul pe probleme de carieră cu care lucram eu m-a întrebat cum merg lucrurile. La lucru era super, acasă era ca în infern. Am implorat-o să nu mă spună. Min zis că o băgau la închisoare dacă nu spunea nimic. A chemat-o pe salvatoarea mea și am început să depăn totul.

Salvatoarea mea, care, în realitate se numea Melissa, a luat mașina și s-a dus acasă la mine, a străbătut tunelul întunecat care ne ascundea de lume și s-a oprit în parcare goală. Mama stătea la fereastra din spatele casei, cu arma în buzunar. Asistentul social nu venea niciodată neanunțat.

Melissa i-a explicat că a vrut să le facă o vizită surpriză copiilor pentru a discuta dacă le-ar plăcea să fie adoptați. În privat. Era ima dată când cineva voia să vorbească cu noi în privat. *În privat* a ceva special.

Înspăimântător. Ori făcusem noi vreo prostie, ori cuseră ei. Oricum, era serioasă treaba.

Melissa i-a luat pe copii la o plimbare pe drum și le-a spus că eram în oraș și că am dat totul pe față. După ce i-a liniștit un C, Maria, Lloyd și Ricky i-au spus destule. Când s-a întors cu ei, aliniat frumos pe bancheta din spate a mașinii și s-a dus în casă ptt niște haine. În ziua aceea, mama și tata și-au pierdut licența asistenți maternali. Și tot atunci, asistenta socială a ajuns și în pn cealaltă, unde îl țineam pe Beck. Și pe el l-am pierdut.

Când s-a întors în Lancaster, Melissa m-a căutat la spital a spus că nu trebuia, în niciun caz, să recunosc că eu am asta, indiferent cât de convingătoare și de înțeleghătoare va! să fie mama. Mi-a dat un număr pentru cazuri de urgență agenție și mi-a spus să o sun imediat dacă ei află ceva. Me”
temea pentru viața mea.

Mi-am încheiat ziua de lucru la spital, ca și cum nu întâmplat nimic. Dar, în sinea mea, radiam de fericire. Av secret. Singură o salvasem pe Maria, lucru pe care vruseses fac de la început – adică s-o scot de acolo – și am putut să-i pe ceilalți copii. Nu știam unde vor merge – se vor pierde! de copii de care se ocupă serviciile de asistență socială, ju –

loteria găsirii unor părinți adoptivi de treabă – totuși, scăp asta era tot ce conta.

Când am apărut la capătul drumului, îmi repetam în ***Trebuie să fiu calmă, să nu se vadă nimic pe fața mea, tre mă comport ca de obicei, să mă supăr și să par surprinsă.*** Mă aștepta pe alee.

— Tu ești de vină? Nu ne supărăm dacă ne spui. Tu neasta?, iar vocea ei se dezlănțuie: târătura dracului...

Am învățat să mă prefac. Par șocată, uimită. Plâng în_ cu mama, la masa din bucătărie.

Gândește cu voce tare:

— Crezi că Annabel m-a spus, pentru că și-a spart Penn când a încercat să călărească? Oare Jim m-a turnat pentru tras lui Lloyd una în stomac în hambarul 4 – 1, la specta echitație?

Mi-e greață. Dar pe fața mea nu se citește nimic.

La numai patru zile de atunci, mama îmi zâmbea din **n**.
Întream în casă.

Cocoțată pe marginea canapelei, flutura o bucățică de

— Am aflat cine-i vinovatul. Ia uitel!

Era o bucățică minusculă de hârtie, pe care scrisesem cu litere microscopice numărul de urgență, cea pe care o rulasem într-o pereche de șosete din fundul sertarului meu

cu lenjerie. Mama sunase la acel număr și pusese ușurel receptorul la loc în furcă atunci când i-au răspuns cei de la Serviciul de Asistență pentru Minori.

— Dan e pe drum sper casă. Te-ai ars, fetițo! O să te omoare. Mă auzi? Te-ai ars: de data asta nu scapi. Chit că stau la pârnaie pfină mor, da tot o să plătești pentru ce-ai făcut! Uite acu'!

Se înfioară de plăcerea momentului așteptat.

— Acu, mișcă-ți fundu și fă și tu ceva până vine taică-tu acasă!

Am început să car afară saci de hârtie plini cu gunoi, pe lângă mașină, pe aleea cu pietriș și până la grămada de cenușă în care le ftruncam ca să le ard, lângă drum. Când m-am întors în casă, pentru Un alt transport, am golit gunoiul în fundul dulapului meu, l-am Umplut cu haine și am îndesat câteva bucăți de hârtie deasupra. Apoi, în ultimul moment, ghemuindu-mă pe aleea cu pietriș, am iruncat fiecare sac în portbagajul mașinii. Când am adunat destule huine, am luat-o pe sus pe cățelușa meu, P.J., am aruncat-o pe Icuunul din față și am dispărut în trombă de pe alee, rugându-mă fi nu-l văd pe tata cum vine rostogolindu-se ca un butoi pe drum. 'U mai am numărul de urgență de la agenție. N-am unde să mă uc, decât la fiul lui

Debbie Miller. Mama m-a pus să-i învăț Umărul pe de rost, așa că-l știu. Parcă-l văd pe Don, tot așteptând, U apartamentul său care miroase a Polo. E foarte încântat că vin ngură. Trebuie să-mi arate ceva. Și știu că va trebui să-i dau le. Mama m-a pregătit bine.

Doua zi, tata mi-a luat mașina din parcare, în timp ce lucram. U tot cu hainele mele și cățelușă mea. Nu mi-a mai rămas decât iforma de la spital de pe mine. Trebuie să o sun pe Melissa.

Mă duce cu mașina la adăpostul pentru adolescenți fu delincvenți. Melissa mi-a promis că o să am o casă a mea, familie frumoasă, dar nu a putut să-mi găsească una în tinr;

a vârsta mea, majoritatea copiilor dați în în 'unor asistenți maternali ajung să fie duri și răi.

fete însărcinate. Sunt și cei care fură. Nu mai cred în id mamă și tată, așa cum nu mai cred în zâna măseluță sau Crăciun. O dată ce adolescenții dați spre îngrijire sunt pe sistem, nimeni nu-i mai apără. Sun bătuți în văzul lumii și în * cât de des își spun că sunt doriți, ei știu că dacă lucrurile ar s nici măcar nu s-ar mai afla acolo. E o chestiune simplă de 1

Chiar dacă își recapătă ceva din speranțe cum că această ar fi diferită, după ce familia stabilește toate regulile ei de obsesive și pedepsele pentru perioada de probă, ei ajung că sunt două feluri. De reguli: unele pentru copiii adevărați și pentru ei. Iar asistenții maternali s-au cam săturat să ia adoles indiferent de condiții, pentru că știu că asistențiiăștia sociali plătiți și încărcăți cu mult prea multe cazuri îi vor îmbrobodi știu ei mai bine ca să scape măcar de unul. Dacă ai luat un a ” cent, cu greu poți să-l mai faci pe asistentul social să vină să înapoi. Exact ca la magazin, „Nu se primesc înapoi obiecte! teriorate”, copiii dați în îngrijire

au un termen de garanție li iar angajații Serviciului pentru Minori sunt un fel de co voiajori cu jumătate de normă, lăudând în gura mare propri cu vedere spre lac și care stau să se scufunde și lămâile pe vopsite zămislite de pântecul Americii.

Dar eu nu eram un copil blazat, ci doar un copil în perie moarte. Melissa a încercat să le spună că sunt diferită, că nu fă prostii, dar tipa care conducea adăpostul cunoștea poveștile pe de rost. Trebuia să respect ora când se dădea stingerea și s prin verificări individuale, la fel ca ceilalți juvenili. Așa **spunea: juvenili. Locuiam cu niște juvenili. Denunță-ți părinții pentru maltratare de minori și te bagă în aceeași oală cu niște neadaptați delincvenți.**

Am continuat să lucrez la spital toată vara aceea. Melissa venea dimineța cu mașina din Lancaster, mă lua de la adăpost din Logan, mă ducea la lucru și înapoi acasă. Însista că măcar atât trebuia să facă și ea pentru mine. Uneori, o vedeam cum plânge în tăcere în timp ce conducea, iar lumina soarelui i se reflecta pe fața umedă de lacrimi. Cred că era din cauză că nu o crezuse pe Penny.

H

ai, mă, sor mea, **vino acasă, te roooog. Hai spune-le că**

ai inventat totul și să renunțe la acuzații. Hai, mă, mi-e dor de tine. Sor meaaaaaa!

Mama și tata așteptau în parcare, cu motorul pornit. Îl trimit pe Danny cam o dată pe săptămână să tropăie prin saloanele spitalului ca să mă găsească și să mă roage să vin acasă. Și n-are decât zece ani.

— Și mie mi-e dor de tine, Danny, dar nu pot. Melissa contează pe mine să depun mărturie împotriva lui mami și a lui tati. Se bazează pe mine și dacă mă întorc acum acasă, or Kfi mă omoare.

— Mama a zis că te-a iertat de tot, că nu mai are nimic cu tine, nu mai e supărată pe tine. Dacă vii acum acasă și uiți totul, o să te ierte.

— Danny, eu vreau să stau cu voi, dar nu pot, pur și simplu. Trebuie să-mi păstrez slujba de aici și să locuiesc la Logan, iar Melissa s-ar supăra rău de tot pe mine. O să ne vedem în curând, îți promit.

Danny plecă din cantină târându-și picioarele și se uită înapoi efînd ajunge la ușile batante, împreunându-și mâinile ca pentru o rugăciune și implorându-mă să mă răzgândesc. Îmi șterg lacrimile și mă așez cu capul pe masă. Urăsc să-l văd cum mă imploră.

În fiecare săptămână, Danny străbătea spitalul,

căutându-mă, dar nu puteam să spun asta nimănui. Atâta mai lipsea, ca și frați meu să ajungă pe mâna unor asistenți maternali.

Când cazul meu a ajuns la faza de judecare în instanță, e mai nesigură ca niciodată. Îmi dădeam seama că Melissa era, ce în ce mai sătulă de timpul în plus pe care trebuia să-l risipe pentru mine. Drumul între Logan și Lancaster dura patruze minute dus și patruzeci întors, iar ea trebuia să potrivească! fel încât să se nimerească înainte și după orele de program agenție. A mai fost apoi și unica ședință de consiliere cu e fost de acord să o fac. Mama o sunase și o întrebase pe Me dacă putem avea un soi de întâlnire de împăcare, să încerci lămurim lucrurile. Mi-am imaginat cum o să stea mama și la fața terapeutului, implorându-mă să revin acasă. Eram pregătită să fiu solemnă și umilă în timp ce ei îmi cereau iert capetele plecate.

Numai că, în schimb, mama și tata au găsit un psiholog e făcea parte din Serviciile de Protecție a Minorilor și habar **n** despre motivul pentru care mă aflam în custodia lor.

Stăteam făcută afiș între ei în sala de terapie în timp povestea cum furasem mașina familiei și cum ei fuseseră 1 de îngrijorare, nu alta, iar mama intervenea spunând că m-a sărind fereastra ca să mă întâlnesc la capătul drumului cu

Psihologul nostru era un negru mare, masiv, cum erau și care tata scosese arma anul trecut în parcare de la Medoi când se apropiaseră de fereastra portierei. Dar iată-l pe tata „Da, domnule” și „Nu, domnule” și povestindu-i că locuia un adăpost pentru delincvenți juvenili și că urma să am audi tribunal pentru acuzațiile de neascultare și comport incontrolabil pe care mi le aduseseră. Până când să-mi vină rândul să vorbesc, îi întrerupsesem de „n” ori cu câte un „e și „stai așa”.

Psihologul s-a întors către mine:

— Ai luat mașina, Julie, și ai fugit? Doar răspunde-mi la întrebare, da sau nu?

— Da, dar a trebuit să...

— Nu te-ai oprit să te gândești cât de îngrijorați ar fi mama și tatăl tău? Nu te-ai gândit la sentimentele lor înainte de a fura mașina familiei? Și la cine ai fugit în noaptea aia, Julie? La un bărbat mai în vârstă? Să-ți petreci noaptea la el, Julie?

Iar de-aici încolo totul a mers și mai rău.

Acea întâlnire, acele înregistrări din cursul orei de consiliere au mers frumușel la tribunal la subrațul tatii, pe post de atu, în timp ce mama strângea la piept un plic din hârtie ieftină, unde se lăfăia scris cu litere mari, cu carioca,

să vadă toată lumea: „Dovadă a acuzațiilor de comportament incontrolabil adresate lui Julie Gregory”.

Avea suficient caracter oficial cât să mă nelineștească.

Audierea mea a avut loc la ora opt dimineța, în centrul orașelului Logan. Melissa nu sosise încă. Mersesem pe jos preț de câteva Hârăzi care despărteau adăpostul de tribunalul teritorial. Tata stătea pe scara largă, în spirală, care conducea la etaj, la tribunal, așteptând (a apar.

— Sissy, poți veni afară cu mine? Chiar trebuie să-ți vorbesc.

Ne-am așezat pe treptele tribunalului sub soarele dimineții de

Vnră. Tata mi-a luat mâna și a așezat-o pe genunchi. Ochii i s-au Umplut de lacrimi și a început să plângă. Plângea pentru mine, pentru te aveau să-mi facă când aveam să fiu trimisă la școala de corecție, ttnde aveam să fiu bătută cu furtunul de cauciuc, să nu lase urme. Eu chiar nu aveam habar de ce mă aflam în acea dimineță la bunal? Eram imbecilă sau ce? Nu era vorba de acuzațiile la adresa r, era vorba de acuzațiile aduse mie pentru neascultare.

— Scumpo, te păcălesc doar să vii la tribunal așa încât să te ață acuza că ești incontrolabilă. Eu și mama ta avem toate vezile.

— Ia gândește-te, Sis, de ce crezi că te-a băgai într-un adăpo Dacă erai un copil cuminte, nu crezi că te ducea să locuiești e familie normală? Și dacă e de partea ta, de ce nu-i aici?

Am privit în jur. Melissa nu era acolo. Și aproape că era ora înceapă audierea. ***Dar avusesem un interviu cu o familie. Mei mi-a zis că durează; nu eram în necaz, nu? Credeam că Agen târa pe ei la tribunal să-i acuze de abuz de minori, nu că tal mama aveau să-mi aducă mie acuzații. De ce nu-i Melissa a Poate că e o păcăleală.***

— Îți spun, Julie, acuzațiile au fost deja depuse la trib Dacă ni se aduceau acuzații de abuz de minori, de ce nu sunt și ceilalți copii să depună mărturie? Mă tem pentru tine, sau dacă încerci să susții de una singură aiureala asta de rahat cu ab cred că o să vadă adevărul din spatele ei. Dacă te iau, Sis, **n** pot face nimicuța să te scot. O să te țină până împlinești dou și unu de ani. Nu vreau să văd că ți se întâmplă așa ceva, Juli

Tata poate să mă bată cu o curea din piele cu fireturi, cu pu Poate să mă izbească în stomac cu ghetetele cu vârfuri me până când simt că mor. Poate să mă umple de vânătaii pe la mă dea cu capul de colțul măsuței de cafea, să mă ia de păr mă dea cu capul de tăblie. Dar în niciun caz n-aveam să 1

străin să mă bată, nu cu un furtun de cauciuc.

Când a sosit Melissa, cu răsuflarea tăiată, pe hol, tata i-a ca din întâmplare intrarea în sala de judecată. I-a șoptit ce ureche și fața i s-a înroșit încetul cu încetul. Puteam să o v unde stăteam, din sala tribunalului, cu inima bătându-mi pu S-a smuls de lângă tata când m-a observat

— Julie, Dan tocmai mi-a spus că n-ai de gând să mărturie. Că nu o să spui nimic instanței. Scumpo, avem de tine – eu am nevoie de tine – să le povestești despre abi nevoie să faci ceea ce e corect!

Stăteam prăbușită pe banca tare. Dar nu făcusem deja ceea ce era corect? Salvasem copiii. Cum aș putea să stau acolo în fața unor străini și să le povestesc ce făcuseră mama și tata – iar ei să stea chiar acolo, privind? Cum aveam să știu că judecătorul o să mă creadă, mai ales după ce se întâmplase cu psihologul negru? Iar Melissa nu avea unde să mă ducă în altă parte. Nu exista nicio răsplată – nicio familie – care să mă aștepte după ce făceam ce era corect. Exista numai familia mea.

Melissa mă privea fix, așteptându-mi răspunsul. Voiam să plâng, voiam să întindă mâna și să mă tragă în siguranță, în brațele-i lungi, iar eu doar să plâng. ***Dacă mă iei în brațe, Melissa, dacă-ți pui brațele în jurul meu, o să fac ceea***

ce e bine de dragul tău.

Dar n-a făcut-o. Iar eu nu voiam să mă întorc într-un pat de campanie, într-o casă singuratică, în grija unor bătrâni proști, care o făceau doar pentru bani. Cel puțin așa aveam să fiu cu Danny.

Din moment ce Melissa nu mă putea menține în grijă fără sprijinul instanței, iar instanța nu o putea sprijini fără o dovadă sau o mărturie a abuzului meu nu au avut de ales decât să mă trimită acasă.

Mă simțeam ușurată. Era probabil vina mea, mi-am spus, aveam probleme cu adaptarea la adolescență. Sau, așa cum hotărâseră mama și psihologul școlii în clasa a zecea, doar o imaginație incredibil de bogată.

Iar când am revenit acasă, familia era de nerecunoscut. Mama și tata nu se certau. Armele stăteau la locul lor. Nu mai scârțâiau ușile dormitoarelor noaptea. Iar când tata își trăgea adânc răsuflarea, cum ne întâmpla întotdeauna înainte de a face explozie, mama se întindea să-și strecoare palma în a lui și spunea: „Nț, nț!”

Aveam parte de mese cu friptură la ceaun și îmbrățișări înainte de culcare. Ne uitam la televizor împreună. Danny ajuta la treburile din casă, iar tata căra greutatea. A fost cea mai fericită perioadă pe care am cunoscut-o vreodată. Nu

vorbeam niciodată de lucrul îngrozitor pe care-l făcusem când îi părăsem pe mama și pe tata **sau pentru că îi făcusem să declare faliment lipsindu-i de unica 1 sursă de venit.**

Ne purtam ca o familie normală. Și nu mai eram bolnavă. T timpul cât am fost în grija celor de la asistență socială nu miluat medicamentele pentru inimă pentru că rămăseseră acasă al când fugisem. În loc să merg la doctori, mi-am petrecut tim liber la ștrand, sărind de pe platformă și cumpărându-mi haine cecurile încasate de la spital. Trecuseră șase luni de când nu fusesem la un cardiolog, iar mama nici măcar nu-mi mai cump băutură Ensure Plus.

C

Înd am revenit la școală în acea toamnă, ultimul an, chiar la câteva săptămâni după ce l întorsesem acasă, eram extrem de încântată de noua mea ▼ îmi luasem de lucru după orele de școală la Rax Roast Bee aveam să am banii mei să îmi plătesc prânzul la școală, o cin” preț redus la Rax și, din moment ce puteam să merg cu mașin școală în zilele când lucram, mă puteam opri oriunde să măn* micul dejun. Era anul în care aveam să obțin note bune, să prieteni, să fiu cunoscută, mă

gândeam eu, poate chiar să m-a de atletism sau tenis.

Merg pe coridoare îmbrăcată cu noile haine cu bărbia strângând la piept caietele noi cu spirală și aud cum se ridic val de șoapte în urma mea, iar eu cred că sunt murmurș admirație. Dar pe măsură ce trece ziua, nimeni nu vorbeș mine, cu excepția unicei mele prietene, Carmen, singura fată mă acceptase după ce fusesem respinsă. Oamenii pe care-i îmi aruncă un zâmbet greșos și trec repede pe lângă mine. În vestiarului, la sfârșitul zilei, Missy Morrison vine săltând spre și mă întreabă verde-n față:

— Auzi, tu ai fost cumva într-un cămin în vara asta?

Mă înroșesc și mă uit în vestiar ca să-mi ascund lacrimile ce izbucnesc.

— Nu, răspund rece, ca din întâmplare. Hm, de unde-ai auzit așa ceva?

— Păi, toată lumea știe.

Într-adevăr, toată lumea știa. Știau toți că stătusem într-un adăpost pentru copii delincvenți. Știau că în clasa a șaptea eram o ciudățenie cu părul verde. Știau că scornisem tot soiul de lucruri pe seama mamei și-mi pierdusem prietenele în clasa a opta. Și mai știau cu toții cât de proastă eram că picasem la algebră, ba până și la cea mai ușoară

materie dintre toate: Igiena.

Într-o zi, la sfârșitul lui septembrie, mama m-a întrebat dacă aveam o prietenă la care puteam să-mi petrec noaptea. Plănuia să facă o drumeție peste noapte cu Danny până la Tabăra Călărețului și tocmai în acea noapte tata era plecat din oraș la una din întâlnirile lui pentru schimburi de piese. Nu voiau să mă lase singurăsingurică acasă, iar mama s-a gândit că mi-ar face plăcere să-mi petrec noaptea la Carmen.

— Ai crescut mult, Sis, cred că putem să avem încredere în tine acum.

În acea minunată noapte de libertate am stat trează împreună cu Carmen până după miezul nopții. Am țopăit în pat la ea și ne-am prăbușit pe-un morman zdravăn de haine pentru puștoaice pe care le probasem ore în șir. Am alergat desculțe pe pavaj pe o furtună cu trăsnete, iar aerul încărcat de abur mirosea ușor a respirație caldă. Ne-am cumpărat pizza semipreparată de la Tariton Tasty Freeze și am adormit îmbrățișate la ea în pat, izbucnind în chicoteli de sub cuverturi și șoptind:

— Crezi că Martin Roberts de la ora de teatru e drăguț? Crezi că Bruce Delome mă place? Crezi că domnul Summers e homo?

Timp de șaptesprezece ani mama fusese lipită de mine. Împărțisem o îndelungată simbioză. Iar când ieșeam, tata mă târa înapoi de **parcă eram un câine vagabond turbat, tâșnind din garaj de fiec dată când vreun băiat de la școală se oprea cu mașina pe ale noastră să mă salute. În toți acei ani de spectacole hipice și drume înot în piscină, nopți petrecute pe verandă cu Stink Pup și Ebo sau cuibărindu-mă alături de cățelușa mea P. J., niciodată nu distrasem atât de bine ca în noaptea petrecută la Carmen. Și numai pentru că eram departe de casă. Ci pentru că acum ave acordul și încrederea alor mei să rămân afară din casă. Pentru undeva în sinea mea, bănuiam că ei știau că făcusem ceva co* în ochii Domnului atunci când îi dădusem de gol. În sfârșit* câștigasem respectul. Și eram încântată.**

A

doua zi dimineată, când am ieșit din tun pădurii care ne cuprindea fundătura, acolo u înainte se întindea conacul nostru dublu, cu șase dormitoare, zărit un teren de fotbal părăsit, fumegând, cu bucăți de în răsucite, acoperit de un strat gros de funingine ca un somn înne

Mi-am ridicat piciorul de pe accelerație și am lăsat dubiț încetinească până ajunsese abia să se târască.

Gânduri îmi săg înnebunite prin creier: „O, Dumnezeule mare! Am uitat ondula* în priză și am ars casa!”

O să dau de necaz, O DOAMNE! Dacă toți erau în casă? M, M-a lovit panica și am apăsat pe ambreiaj, parcurgând cei o de iarzi până la casă. Când am intrat în șanțul cu pietriș al mama și-a îțit capul din cabana de lemn. Am țâșnit din mași

— O, mamă, îmi pare rău, îmi pare atât de rău. L-am lv priză? Eu am făcut-o?

— Ce să faci, Julie?

— Ondulatorul, mami, am lăsat ondulatorul în priză și am ars

— Iisuse, Julie, a fost un trăsnet. Tatăl tău s-a întors dimineața devreme și totul dispăruse pur și simplu, se petr< deja. Nimeni nu mai avea ce să facă.

Mama a zis că inspectorul de la Pompieri era deja acolo când a sosit tata; vecinii chemaseră șeriful când au văzut fumul înecăcios încolăcindu-se peste vârfurile copacilor. Înspectorul de la Pompieri a dat vina pe antena noastră TV. Fusesse lovită de trăsnet, care o luase în jos pe cablu și, din moment ce exista un televizor în fiecare cameră, toți pereții luaseră foc instantaneu, dintr-odată, provocând o explozie care aprinsese toată

casa într-un torent de flăcări care trosneau.

Dacă oricare dintre noi eram în casă în acel moment, nu aveam cum să supraviețuim.

— Iar noi care nu ieșeam niciodată, zicea mama, slavă Domnului că suntem toți bine.

M-am uitat la maldărul de aluminiu înnegrit care fumega încă. Adrenalina vâjâia prin mine așa cum se întâmpla după o alarmă de tornadă la școală. Pericolul trecuse, supraviețuisem cu toții și, chiar dacă ne pierdusem casă, totul avea să fie bine. Iar eu scăpasem.

Am început să merg pe lângă marginile pilonilor înnegriți pe care fusese construită rulota. Unul câte unul îmi treceau prin minte lucruri pe care nu aveam să le mai văd vreodată. Pantofii mei, o, perechea aia grozavă de pantofi bleu la care țineam atât de mult, iar apoi haina de cașmir roz și... o, Dumnezeule, unde-i P. J? Unde-i P. J? O panică grețoasă îmi răscolește stomacul.

Alerg înapoi pe alee, țipând:

— Mami! Unde-i P. J., unde-i P. J. A mea, n-o găsesc pe P. J!

— Julie, ezită mama. Uite. Era în casă când a ars. Așa că renunță. Dan a încercat să o facă să iasă aseară dar știi cum face când tună, se ascunde sub pat.

— Tati a încercat să o scoată din casă aseară? Credeam că e la târgul ăla.

— Iisuse, vreau să zic înainte de a pleca de-acasă, a încercat să **t** o scoată înainte de a pleca, știi, să o bage în cușcă. Acum poți să încetezi să-mi mai dai bătăi de cap?

Nu, nu suport să o pierd pe P. J. Îmi poți lua haina și panto aparatul stereo York, cu boxe detașabile, poți să-mi iei colecția păpuși din porțelan și toate cărțile, chiar și pozele cu mine bebel dar, biata P. J., cât de speriată și singură s-o fi simțit, de Doamne? De ce, Doamne?

Asta-i cer lui Dumnezeu, să mă ajute să mă înalț și să priv dedesubtul meu. Să văd cât de tragic a fost totul, că nu era nici motiv pentru care P. J. Trebuia să ardă în felul ăsta, că Dumne sigur a avut în minte un plan mai măreț și că eu, biată fii omenească slabă ce sunt, nu îl pot vedea încă. Spun o rugăci pentru cățelușa mea pierdută, pentru mama și tata și, te **r** Doamne, te rog lasă-mă să întrezăresc toate căile pe care le împletit dumnezeiește în viața mea astfel încât să pot înțelege ce mi-ai făcut așa ceva. Rogu-te, Doamne, dăruiește-mi lumin

Tata e în rulota de camping, stând pe patul de

campanie? deasupra în pantalonii scurți retezați din jeansi. Stă cu capul pl și câteva lacrimi i s-au scurs din ochi, lăsând în urmă dăre să*; prin murdăria de pe chip. Urca în holișorul rulotei și m-așe – tăcere la picioarele lui.

Își saltă capul iar eu mă ridic să-l îmbrățișez. Are nevoie mine, tăticul meu. Iar eu sunt puternică. Pot să-mi ajut fami” treacă prin asta. Atunci începe să suspine iar asta îmi dă permisiunea să plâng alături de el. Șoptește ca de undeva, de

— De ce a trebuit să se întâmple, cum de s-a întâmplat? Când tati e mic, eu sunt mare și am toate răspunsurile.

— Tati, Dumnezeu avea un plan mai mare pentru noi, iar a tu și mami puteți să faceți ce v-ați dorit mereu, acum vă permite să divorțați.

Și asta am crezut de-atunci încolo. Că acel incendiu fuses dar dumnezeiesc, iar Pl. Fusese sacrificată astfel încât mă tata să poată obține anii de care aveau nevoie să se elibereze de celălalt; să se elibereze de trecut și de tot ceea ce-și făceau altuia. Iar dacă pentru asta era nevoie să ne pierdem hainele, fotografiile, lucrurile din copilărie, dacă era nevoie să se întâmple toate astea, atunci Dumnezeu e cel care a decis să fie așa. Mă

simțeam onorată că puteam să privesc o asemenea pierdere într-o lumină nobilă. M-am agățat de acest gând cu mai multă putere decât strângeam la piept Biblia cu coperte albe pentru școala de duminică, cu muchiile paginilor acoperite cu foiță de aur strălucitoare.

O

sută DE DOLARI. Erau bani care puteau fi de folos familiei, puteam să fiu o eroină. Puteam să îi salvez pe toți să nu moară de foame până când încasam cecul de la usigurări.

În primele zile după ce arsese casă, mama și Danny au locuit la un om de pe stradă pe care-l cunoșteau din timpul drumețiilor, tata stătea cu prietenii lui cu care făcea schimb de piese uzate în Columbus, iar eu stăteam pe unde apucam. Nu aveam niciun loc unde să ne întâlnim cu toții, așa că ne era mai ușor să ne despărțim. A doua zi m-am întâlnit cu niște puști pe care-i știam din Lancaster, unde lucram la Rax. Deja toată lumea pe cale de trei comitate aflase că-mi arsese casa. Dar avantajul de a sta în Lancaster era că aici nimeni nu știa că fusesem într-un adăpost pentru copii. Băieții le duceau la cursele de mașini ilegale din Columbus, eu mă duceam la lucru, așa că mi se părea o

cale potrivită de a folosi o zi în care de-altfel nu aveam nimic de făcut. M-am urcat pe bancheta din ipate în mașina lor dichisită Firebird și am început să gonim pe iautostradă.

i Am intrat la circuitul auto din Columbus și am găsit singurul loc de parcare rămas liber, o fâșie îngustă de-a lungul unei scene Improvizate unde stăteau niște fete aliniate una lângă alta. *Ce Yȋtudat; atât de multe fete laolaltă la un circuit de curse.* M-am [ixtras de pe bancheta din spate și când m-am ridicat în toată splendoarea înălțimii mele, am zărit o mare de bărbați îngrăm în fața scenei. Iar ei m-au zărit pe mine.

— Heeeeeei, domnișorică drăguță, abia așteptăm să te

v

— Daaaaaat

Era un concurs de tricouri ude, iar prezentatorul de pe s vorbea împrăștiind salivă într-un microfon care pocnea. Una cele șase domnișoare norocoase avea să primească o sută de iar câștigătoarea avea să fie decisă de reacția bărbaților.

— Și fix la timp – a fost adusă cu mașina până la scenă – h auzim aplauze pentru cea de-a șaptea fată frumoasăăăă!

Fată frumoasă. Nimeni nu mi-a zis vreodată așa. Iar
b „au izbucnit în urlete și chiuituri. Nu auzisem așa ceva
nicioda grămadă uriașă de bărbați răcneau ca niște
maimuțe la mine.

M-am uitat la marea de chipuri. Unii erau îmbrăcați în
sale Alții arătau ca niște bărbați de casă, cu părul lins
ieșind de șepcile CÂT. Iar alții își scosese rălăriile și le
agitau în Păreau să ardă de dorul meu, aplecându-se în
față, cu mai într-un gest de implorare, de parcă voiau să-
mi zică:

— *Te rog du-te lângă fetele de pe scenă și fă un om
fericit, ce zici?*

Erau într-adevăr bani care-ar fi picat numai bine pen
milia mea. Nimeni nu știa că eram acolo. Bărbații voiau
să e* Poate că aș fi avut o șansă. De ce să nu încerc să
câștig banii

i dau tatii? îmi imaginam cum aveam să le dau alor mei
o ban nou-nouță de o sută de dolari, iar tata avea să
izbucnească în la strălucitoare de bucurie. *Tot ce
trebuie să fac e să-i las să-mi t apă peste piept.*

Am pășit spre scenă. Bărbații au izbucnit în urlete,
aceleași haine din seara anterioară, așa că iată-mă, la
coada ș blocând lumea exterioară, așa cum făcusem ani

în șir însă examene. Numai că de-astă dată un gând ca un firicel re neîncetat. *Suta asta de dolari e pentru tata. Îmi aduc la muchea vasului cu apă. Suta asta o să ne reunească în **n** dragostei. Toarnă apa. Fata de lângă mine își scoate bluza, iar mulțimea înnebunește. Ca o familie adevărată. Fac la fel. Cu suta asta o să-i cumpărăm niște haine de școală lui Danny, ca să nu rădă copiii de el. Fata-și scoate pantalonii scurți. Depinde de mine să-mi salvez sau nu familia, nu pot fi egoistă. Iar jeanșii îmi alunecă la vale, iar eu pășesc apoi din ei. Bărbații năvălesc dedesubt, la marginea scenei, cu brațele tatuate agitându-se ca niște tentacule, înghit aer cu lăcomie. Mi-am ținut respirația în tot acest timp.*

Fetele au fost eliminate una câte una cu urale sau huiduieli, până când am rămas doar noi două, domnișoara-cu-plete-blonde și cu mine, fata nevinovată de la țară. Fără machiaj, curată, înaltă, cu picioare lungi și subțiri ca de mînz care se rotunjeau până la chiloțeei din dantelă violet luați de la Value City, un corp zvelt de pe urma cutiilor de suplimente nutritive și incapacității de a mă îngrășa.

Cu un rânjet pe jumătate schițat, domnișoara sigur-c-am-maifăcut-o-pân-acum s-a decis să ridice miza și s-a

răsucit să-și arate fundul spre mulțime, fâțâind din el în uralele frenetice, s-a aplecat și și-a tras în jos chiloții de pe fund, chinuitor de încet, ca un lift care cobora, prin spatele genunchilor, pe pulpe, până au ajuns la glezne, ca o frânghie de mătase.

Grămada de bărbați aproape că au izbucnit într-o frenezie pulsând, lovindu-se unul pe altul, ștergându-și lacrimile. Am început și eu să rânjesc, firesc. Gata, până-ici îmi fusese. Îmi doream banii ăia așa de tare, *așaaaaa* de tare că aproape că le simțeam mirosul, dar nu mă puteam îndura să fac ce făcuse ea. M-am aplecat și mi-am ridicat hainele, azvârlindu-le peste umăr în diagonală, și mi-am croit cu grație drum pe treptele subrede ale scenei.

Mai târziu în aceeași zi **m-am întâlnit cu amicul tatii de la cimitirul de mașini, Eddie Grasu’**. În clipa când m-a zărit i s-a luminat fața.

— Chiloței violet, chiloței violet!

Cred că mi s-a citit oroarea în priviri, pentru că și-a îngu ochii precum niște fante și mi-a zis răutăcios, ca un vagabond cartierul de vest:

— Nu mă crezi? Du-te și găsește-l pe tact tu. ***El a făcut pe***

A

Iergam cu Danny, făceam pipi prin e nespălați pe dinții acoperiți cu un strat ve înghițeam grămezi de bomboane de Halloween înainte de a în la culcare, iar dimineața ne burdușeam buzunarele cu ele să locul prânzului la cantină. Pișcoturi la micul dejun, ciocolată S era la prânz, bombonele Smarties ca gustare, iar la cină uriașe cu cereale Lucky Charms amestecate cu lapte. Nici nu mai foloseam zahărnița. Turnam peste cereale un strat alb, de câțiva centimetri direct din punga de zahăr de cinci livre”.

Înainte să plece mama și tata, ne-am înghesuit cu toții! rulotă de campanie micuță pe care ne-o împrumutase un om locuia în susul străzii. Era așezată pe piloni din zgură, înting iarbă alături de rămășițele carbonizate ale fostei ferme. Chic: în jurul căreia ne înghesuiam la cină se transforma într-un” pentru Danny și mine lăsând măsuța să rabateze la miji așternând pernuțele tapițate pătate peste băncuța de furnir. N și tata aveau o saltea din izopren pe patul de campanie, despărțiți de noi doar de chiuvetă și de suprafața de două pic a dulăpiorului. Am transformat găleata de cinci galoane râme într-o toaletă și am pus-o de o parte a garajului pen rulota nu avea nici măcar un scaun pentru necesități.

Și iată-ne stând așa, așteptând banii de la asigurări. Înai a-i putea primi, trebuia să ne reamintim fiecare lucrușor care înghesuit în bârlogul cu șase dormitoare: sutele de pantofi ai camera din spate plină până în tavan cu lucruri inutile pe cumpărasem dar nu le folosisem niciodată, șifonierele îngh cu haine, camerele aglomerate de jucării și mobilă, cu maldăre de colecții de mașinuțe Matchbox și păpuși din porțelan.

Adunasem foi de caiet pline cu liste de lucruri, cu scrisul nostru de copii, iar uneori eram la școală sau în oraș și ocheam ceva ce avusesem dar uitasem de el. Amintirile lucrurilor pierdute m-au bântuit ani în șir, declanșate de ceva lipsit de importanță, cum ar fi o bluză cu buline pe care o vedeam pe vreo fată și de care nu-mi amintisem că o avusesem înainte de incendiu. Am predat listele, cu tot cu prețurile și valoarea actuală a obiectelor, atât cât ne-am priceput cu mințile noastre de copii gândind la prețurile dinaintea creșterii inflației, și ne simțeam inundați de entuziasm la gândul lucrurilor noi pe care aveam să ni le cumpărăm cu banii.

Mama întocmea liste nesfârșite de cumpărături. Apoi își făcea alte liste ca să organizeze listele. Întrebam tot timpul: „Când o să vină cecul? Când o să vină cecul?” Dar se făcea

din ce în ce mai frig, se apropia noiembrie cu cer întunecat, frunze ruginii umede și ora de iarnă care făcea să fie întuneric la cinci după-amiază. Nu aveam bani de nici unele, iar eu și Danny încă purtam aceleași haine pe care le aveam pe noi în ziua când arsesse casa. Din fericire pentru Danny, mama împachetase câteva lucruri în seara când pleaseră. Eu în schimb încă purtam hainele de la incendiu și niște pantaloni pescărești din poliester pe care mi-i dăduseră angajații de la Rax Roast Beef ca să mai pot lucra câteva zile după ore.

Am știut când a sosit cecul în clipa când am coborât din autobuz, iar lângă fântână se aflau o mașină de spălat și un uscător abia livrate, care stăteau încă în cutiile de carton pentru că nu era nicio casă unde să le poți monta. Peste drum doi mânji mâncau din gălețile cu grăunțe, iar o camionetă nou-nouță, cu roți duble pe spate, avea legată în spate o rulotă pentru patru cai. A doua zi, o antenă parabolică albă, strălucitoare, plutea deasupra rulotei micuțe. Mama a pescuit din poșetă câte o sută de dolari pentru mine și Danny ca să îi cheltuim la magazinul Value City. Ne-am simțit bogați.

Apoi a dispărut.

Mama s-a cărat în Mexic împreună cu bărbatul care

împrumutase rulota de camping, cel care locuia pe aceeași str

— Bob Sârmă-Ghimpată – un cowboy nervos, deșirat care fu pe vremuri în spectacole cu cai. Tata a stat cu noi o vreme **d** noiembrie s-a mutat într-un garaj la Stoutsville și a agățat unica fereastră existentă un steag mare, negru de POW-MIA¹ înscrisul: „Ucide-i pe toți, că-i alege El Dumnezeu”.

Noi n-am putut pleca împreună cu tata pentru că trebuia să cineva să aibă grijă de cai, în special de mânjii cei noi ai în care stăteau neajutorați în padocul micuț de peste drum.

Tata și-a luat propria camionetă nouă cu roți duble, mași spălat și uscătorul. Alături de mine n-au mai rămas decât D găleata de lături de cinci galoane, bolul pentru cereale și a parabolică gigantică, veghind credincioasă. Ce păcat că n-a televizor.

Am reușit să trecem peste acele zile și nopți cu grația unor lăsați cu cheia de gât care erau decși să-și păstreze intacte **s** imaginea – și asta măcar numai de n-ar prinde copiii de la de veste. Eram de capul nostru, iar eu eram mamă de-adev pentru Danny. Locul nostru era izolat pe traseul autobu; asta însemna că eram primii care urcam în el la șase dimi ultimii care coborau noaptea. Contam pe

faptul că șoferului același traseu în fiecare zi, sperând să nu mai fie nimeni în a „care să privească pe fereastră atunci când acesta intra pi noastră. Ne ascundeam în spatele unei false încrederi în se înfățișam lumii drept copii de prima clasă, snobi-pe-câtîn-situația-de-față. Doamne, speram să nu sune nimeni la de Protecție a Minorilor.

f~v] p-4 4—

M

ama și Bob Sârmă-Ghimpată s-au întors înainte de Crăciun și au amplasat o rulotă simplă pe locul ars unde fusese înainte rulota noastră mare, dublă. Munceam în două locuri, mă duceam la școală și mă țineam departe de ei pe cât posibil. Nimeni n-a venit la ceremonia mea de absolvire a liceului: nici mama, nici tata și nici Danny. Peste două luni, mama m-a urcat în mașina combi și m-a lăsat în parcare de la Kroger s.

Toată vara vorbise la telefon cu un bărbat mai în vârstă care voia să se însoare cu mine. Un bărbat mai în vârstă care era în armată, avea buză-de-iepure și o mașină Firebird albă, cu tot cu Un autocolant cât capota de mare cu imaginea unei păsări albe cu aripile întinse. Iar acum suna în fiecare săptămână, spunându-i mamei cât își dorea să mă aibă până când moartea ne va despărți.

— Julie, uite cum stă treaba, crezi că va vrea cineva să se însoare cu o bolnăvicioasă ca tine? Bărbatul ăsta e în **armată**, are o slujbă **bună**, lasă-l pe el să aibă grijă de tine!

Mama s-a gândit că dacă mă lasă de una singură într-o parcare eu nimic altceva decât o mână de haine într-o pungă de hârtie, o la fiu atât de înspăimântată că o să-l sun să vină să mă ia.

Însă imediat ce a dispărut cu mașina, am fugit ca scăpată din șcă. Am făcut autostopul până în Columbus și mi-am făcut rost de un loc de muncă la un grup de propagandiști ecologiști. Mi-am cumpărat o decapotabilă veche și doar atâtea lucruri cât să o ump și-mi trânteam o cuvertură peste când era nevoie să fug. Și m-am oprit din fugit timp de trei ani; m-am mutat de zece ori trei state diferite, fără să las o adresă viitoare sau să-mi pun num pe vreun contract de închiriere. Am făcut o dată greșeala să-i mamei adresa, numai ca să mă aleg cu un colet prin poștă plin animale de pluș ieftine și brățări suflate cu aer pentru glezne de același tip care încă o mai suna să dea de mine.

De cele mai multe ori locuiam doar la un stat distanță de ei, în unele weekend-uri de vară, când îmi era dor de fratele meu mă simțeam pierdută fără o familie, mă duceam până la Magazi Value City din Lancaster și în alte locuri unde

obișnuiam odată mergem. Iar alteori mă duceam cu mașina până în mie sălbăticiei, pe sub coroanele împletite ale copacilor, intram pe al cu pietriș și ieșeam din mașină în plin concert de păsări și zu* – de libelule și lăcuste. Danny țâșnea de pe alee ca un cățeluș și azvârlea brațele în jurul meu, așa cum făcea pe vremuri cu ta

Am o poză de-a lui Danny de când avea doisprezece ani și! locuia cu mama. Îmi conduce vechea mea mașină decapota Buick, țâșnind pe drumul neasfaltat, în timp ce câmpuri ve înguste trec în vârtej pe lângă noi. Am ieșit pe fereastră și în întins pe capotă, ținându-mă cu un braț de antenă și cu glez> jurul emblemei de pe capotă și-așa i-am făcut fotografia: are e dat pe spate în plin soare în timp ce gonește pe drum, râzând bucuria noastră de o clipă, o picătură de râsete căzând într-o găl de durere.

De câte ori trec pe-acolo constat că Bob Sârmă-Ghimp: mai construit o verandă sau vreo anexă din gudron. Iar m; reînceput să colecționeze animale din beton, haine și pantofir în unele după-amieze eram doar eu cu mama, în timp ce Di era încă la școală, așa că ieșeam și făceam tot soiul de lu< împreună; călăream, înotam în piscină, mângâiam broaștele copac, de un verde fosforescent care încă se ascundeau marginea de plastic albastru a piscinei.

Nu vorbeam niciodată despre trecut sau despre cum îmi depășisem problemele medicale. Iar după o astfel de zi împreună, ne așezam la masa din bucătărie, iar ea îmi povestea ce pui de cățea bun de nimic era tata, în timp ce eu stăteam dând din cap în semn de „știu, mamă, știu”.

Stau cu mama în camioneta micuță. Suntem la magazinul de mărunțișuri Volunteers of America din Lancaster, ploaia a început să izbească ferestrele, iar mama m-a încolțit cu vorbe veninoase despre tata. Știam deja placa.

— Îhî, zic, știu.

Azi bate câmpii în mod special despre ce măgar nemernic e și cum s-a împrumutat din partea ei de bani de la asigurări și cum trebuia să îi restituie cu dobândă, dar că acum susține că nu trebuie, că sunt chit amândoi.

Mă folosesc de ocazie să-i reamintesc de voința Domnului, de cât de miraculos și divin a trimis fulgerul să ne izbească în acea noapte anume din toate nopțile posibile – singura în care eram toți plecați – și ne-a ars casa din temelii, și uite-așa și-au permis ei doi să divorțeze.

— Cred că a fost o sincronizare bunicică din partea Lui, zic eu răsucindu-mi palmele către cer.

Mama se întoarce ca să mă privească, de parcă aș fi fost cel mai rău lucru văzut de ea vreodată. Își lasă maxilarul în

jos și-și dă ochii peste cap.

— Ei, haideeeeeeeee, ce ești, cretină cumva? Crezi că **Dumnezeu** ne-a ars casa? Tatăl tău a făcut-o. **Doar e electrician, Julie.**

Se plesnește cu palma peste genunchi.

— Doamne, zice pufnind și privind pe fereastră. Ești atât de idioată. Crezi că s-a **întâmpilat**, așa, să fim toți „plecați”? Atunci cum crezi că mai am un teanc de fotografii care erau în cabana de lemn? Au deschis singure ușa și-au mers până acolo? Ai?

Fierbe de nervi, iar stropul alb de salivă îi stă lipit pe **b** de jos.

Ochii mi-au rămas ațintiți asupra ploii care curge șiroaie parbriz, iar nuntea mi se învâрте amețită. **De-asta era în cabană ziua aia; se uita prin lucrurile pe care le ascunsese el aco De-asta încă mai are certificatele de naștere ale lui Danny și meu. De-asta au avut un teanc de haine, să le ajungă.** Toate pies se-așază încet la locul lor de parcă tocmai ridicase o jaluzeă pe o fereastră de a cărei existență nici nu avusesem habar.

Dar – și mă doare capul – dar cum a fost cu P. J?

A, rahatul de taică-tău a lăsat-o înăuntru.

Nu pot înțelege. Cum poate cineva să încuie o cățelușă S

Tzu cu păr moale, cârlionțat într-o casă pe care apoi să o în-
dieze? Cum poate cineva să crească un câine și să-i vândă
cățel ani în șir și apoi să o răsplătească arzând-o de vie?
Lacrimile * șiroiesc pe față, precum ploaia pe parbriz.

A, Iisuse, – câinele ăla mi-a umplut casa de pipi. O uram.
Lăsat-o pur și simplu în casă. Așa e el, un nemernic bolnav,
v

Mă uit la ea și-i zăresc acel strop alb de salivă pe buză, pe
e l-am urmărit în tăcere întreaga viață. Simt cum fierbe în
min* furie surdă. Doamne, aș vrea să întind mâna și să i-l
șterg de față, vreau să-mi vâr degetele ca niște gheare în
interiorul obraz și să-i smulg carnea din gura râncedă.

Stau acolo, prinsă în capcană. În tot acest timp am crezut
Dumnezeu ne scăpase din iad când de fapt fusese
nenorocitul taică-meu care își folosisse sârma de prins
șoareci ca să umple e de cabluri și să o ardă din temelii. Ei
doi aranjaseră să fim plecați. Și au făcut-o după ce m-am
întors eu din grija Servic” de Asistență, după ce depuseseră
dosarul de faliment – de-a fuseseră o familie așa de blândă
timp de trei săptămâni: planul funcționa. Și tot ei doi au fost
cei care și-au împărțit banii d_ asigurări. Tot ce-au primit
copiii lor a fost câte un sutar amărât căciulă care să le
înlocuiască toate lucrurile. Iar noi eram așa* naivi, ne

simțisem umiliți de generozitatea ei. Danny și cu mine ne folosisem de o găleată pe post de W.C. în timp ce ea se fâțâia prin Mexic împreună cu Bob Sârmă-Ghimpată. Iar tata și-a instalat o antenă parabolică și a cerut să-i fie livrate o mașină de spălat și un uscător drept în fața ușii batante de la rulota de camping în timp ce proprii copii nici măcar nu aveau o oală de noapte în care să-și facă nevoite.

În acel moment mi-am pierdut credința în Dumnezeu. Credința în voința Domnului, singurul lucru care mă ajutase să găsesc un înțeles în ceea ce era de neînțeles mi-a fost zdrobită ștearsă, smulsă din inimă într-un fel care îmi spunea cât de proastă fusesem de la bun început când crezusem în existența ei.

Sunt obosită. Pleoapele îmi sunt atât de grele. Aș putea să mă las pe camionetă și să adorm.

Mi se aude vocea, încet, abia perceptibil, înecându-se:

— Ar trebui să intrăm înainte de a se-nehide magazinul.

— Iisuse, Julie, credeam că știi. Era așa de bătător la ochi, zice mama.

— Nu, nu știam.

Și plângeam în continuare. Plângeam pentru P. J., pentru tot ce era dat peste cap pe lumea asta și nimeni nu era în stare să facă nici pe dracu să fie bine.

N ANUL CÂND AM ÎMPLINIT DOUĂZECI și unu de ani, m-am mutat înapoi în Ohio. Nu era ceva planificat, pur și simplu nu am mai avut energie să mă tot perind. Eram în timpul unuia dintre drumurile de weekend la țară, iar mama îmi dăduse la un moment dat o cheie, ca să pot veni oricând, chiar dacă era sau nu acasă. Am parcat în față într-o după-amiază când nu era nimeni acasă și i-am scotocit prin șifonier în căutarea unor pantaloni scurți tăiați pe care să-i port prin casă. Și acolo, în sertarul de jos, sub maldăre de sorturi pastelate, se afla un plic voluminos din hârtie ieftină pe care scria „Dovezi de Comportament Incontrolabil împotriva lui Julie Gregory”.

M-am lăsat să cad pe marginea saltelei cu apă de pe pat și l-am deschis. S-a răsturnat un teanc de bilețele împăturite, scrise de mână pe hârtie dictando, ruptă din caiete cu spirală, exact genul de bilețele pe care cândva le trimiteam prietenelor din clasă. S;

Câteva scrisori erau adevărate, din partea lui Missy și a li Carmen, dar celelalte nu aveau nimic în comun cu bilețelele noastre de puștoaice de clasa a șaptea. Citesc în fugă rândurile cu planuri de a fugi și de a fi luată cu mașina de

bărbați mai în vârstă capătul drumului. Citesc rânduri cu scris nedeslușit: Fut-o mama, târătura aia bună de nimic...” și „Aș face-o și pent cincizeci de dolari”, alunecând apoi în înjurături care mi-au apri obrazii de rușine. Cuvintele erau scrise cu litere mari, cu bucle, să se potrivească scrisului meu și erau semnate cu numele în Erau chiar și scrisori de răspuns semnate de prietenele mele. J rămas cu privirile fixate asupra scrisorilor, știind că nu erau mele, și puteam zări, abia perceptibil pentru un ochi neex* mentat, urme ale scrisului tremurător, cursiv al mamei.

După asta nu am avut energia să merg cu mașina mai depart Columbus. Am deschis ziarul de duminică și-am luat prl apartament ieftin pe care l-am putut găsi. Nu mai aveam curaj mai fug. Îmi reveneau simptomele din copilărie și începusem < să cred că voi muri înainte de a apuca douăzeci și cinci de ani.

Și după toți acești ani încă îmi mai petrec zilele cu dureri ase de foame și mă prăbușesc noaptea în pat, moartă de foame. F de treisprezece ani, slăbănoagă, cu poftă de mâncare în spital, a cărei mamă nu-i dădea de mâncare a lăsat locul unei fete st înfometate de douăzeci de ani, care nu se poate hrăni ea! Fetița a cărei viață fusese menținută de iluzii strâns legate e fata care simte că viața începe să i se

deșire.

Mă trezesc dimineața și-mi pregătesc un bol de aluat prăjituri cu ciocolată. Îl mănânc pe tot cu lingura și-mi petrec zilei adormită sau resimțind dureri, de parcă mușchii îmi cad de pe oase ca niște fâșii subțiri de friptură la ceaun.

Îmi arde pielea capului, mă ustură. Am două adâncituri deasupra urechilor, de fiecare parte a capului, lăsate de menghina care îmi zdrobește craniul. Se umplu încet cu un lichid ca de plumb. Le apăs ca să fac presiunea să dispară și mă cuprinde un val de greață. Mă simt de parcă încă mai am înfipt acolo colțul măsuței de cafea. Respir ușor și precipitat, inima mi-o ia la goană când mă ridic, iar uneori leșin pe toaletă. Mă trezesc pe podea, întinsă lângă cadă precum conturul unui cadavru tras cu creta la locul crimei. În mod sigur e ceva în neregulă cu mine.

Revin la dragul și bătrânul doctor Strong în Lancaster, doctorul care m-a preluat după operația de cateterizare. Îmi consultă inima de silă, de milă și-mi azvârle niște păreri despre ce ar putea fi în neregulă cu mine acum.

Nu mă întreabă dacă mănânc. Iar eu nu sunt conștientă că nu mănânc. Am grijă de mine exact cum m-a învățat mama, după sfatul medicului.

Însă doctorul Strong și-a pierdut interesul în boala mea

de inimă, iar mama mi-a predat mie ștafeta. Sunt singura care aleargă cu ea în mână acum.

Și încă locuiesc nu mai departe de un apel telefonic de mama.

Mergem la cumpărături, iar ea țopăie prin raion între mine și cărucior, înșfăcând un animal de pluș, miorlăindu-se:

— Mi-l cumperi, Sissy? Ai, ai? Te rooooog.

Stă la casă cu degetele înnodate printre barele de metal ale căruciorului, luând pe furiș tot soiul de lucruri de pe raftul cu dulciuri, în timp ce eu golesc coșul și plătesc totul. Sunt mama mumei, iar pe măsură ce eu îmbătrânesc, ea se copilărește.

Acestea sunt momentele în care trec nebunește de la o identitate) t uita, fie ridicându-mă până la statutul de psihanalist al mamei, fie decăzând până la copilul prostovan pe care mama îl păcăl de oricare-ar avea mama nevoie.

Cam la două luni primesc un telefon de la Danny să vin i scot mamei pistolul din gură sau să-i smulg flaconul cu pastile mână. A terminat-o cu Bob și când a încercat să se întoarcă la ta a aflat de prietena lui. De data asta s-a încuiat la el în camionetă are de gând să o facă. Pe bune. Danny nu știe câte pastile a 1 asta dacă a înghițit deja vreuna. Parcurg

în goană cele patruz de mile până la garajul tatii. Frățiorul meu i-a făcut semne geamul colorat că sunt pe drum.

Acum fac pe psihanalistul. Stau pe bancheta pătată a camione încovoiată în spatele ei, îmbrățișând-o și luptându-mă să-i sm flaconul de pastile din degetele strânse ca niște gheare.

Plânge cu sughițuri.

— Dacă nu mă mai vrea puiul ăla de cățea poponar, care s p... nu-i bun de nimic, e paranoic și-și bate nevasta, atunci ci să mă ia? Cine să mă ia?

Încerc să îi explic atunci că dacă tata e așa, dacă-i prove atâtă durere, atunci de ce își dorește să o mai vrea?

— Pentru că dacă nu îl pot face pe el să mă vrea, cine o să ia atunci? se vaită ea.

I-am dat în schimbul pastilelor pe care le ține încleșta publicație multicoloră numită **Revista Drăguțelor**. Citisem d în **People** și comandasem un exemplar ca să-l am la îndemă” următoarea tentativă de sinucidere. E o revistă cu anu matrimoniale cu toți fermierii și pădurarii burlaci împrăștia câmpiile îndepărtate ale Montanei, cu tot cu istorisiri person; câte-o jumătate de pagină și portrete color. I-o flutur în fața oc și dau paginile scoțând exclamații de plăcere și uimire în fața boy-ilor singuratici, cu dinți albi,

lați și pălării Stetson urla* arăt anunțurile cu litere îngroșate care spun poruncitor: „Se nevastă”. Ochii îi sunt momiți și-i strecur pe nesimțite revii timp ce-i descleștez degetele de pe flacon. Asta e ceea ce satisface: promisiunea unui bărbat de care să se agațe, și târgul cu propria moarte în schimbul unei vieți alături de altul.

Dar apoi sunt iarăși copil. Danny și cum mine suntem iarăși la fermă, iar ea e mama furioasă care ne-a înspăimântat mereu, ne-a făcut să ne ținem mereu respirația. Ne umilește cu logica ei ascuțită și nu putem nega adevărul spuselor sale: **Suntem** copii cretini; chiar am luat note proaste și arătăm bolnăvicioși. În curând ne va strânge încheieturile slăbite și învinețite pentru a ne face să ne prăbușim.

Stă în fața unei oglinzi și ne cere să-i facem poze, în timp ce se răstește la Danny să răsucească oglinda în așa fel încât poza pe care i-o fac să fie o copie fidelă a imaginii pe care o proiectează în oglindă. Astea sunt pozele pe care le trimite bărbaților din revistă. Speranțele proaspete i-au redat superioritatea.

În timp ce aștept ca Danny să reașeze oglinda pentru următoarea poză, stau pierdută pe gânduri despre mama și cum ne așază pe toți ca pe niște oglinzi în jurul ei, cerând să

reflectăm exact ce are nevoie să vadă, la unghiul precis dorit. Iar dacă nu, atunci lovește și sparge oglinda.

prin_4 4—

a vârsta de douăzeci și patru de ani revin /școală.

Mergeam la un moment dat printre rafturile unei librării cărți uzate și am ridicat o enciclopedie pentru copii. Culo primare și textul ușor erau atât de atrăgătoare că m-am așezat e* acolo pe podea, devorând materia de clasa a patra pe care o ca* pe parcurs. După asta, eram suficient de înfometată să încerc1 învăț ceea ce era prea greu de înțeles pentru un copil bolnav, din moment ce nu am de fapt o diplomă de bacalaureat – mulțu pierderii acelei cărți de mitologie din ultimul an pe care nu avut bani să o înlocuiesc – mint pe formularul de înscriere la Șc Populară și îi păcălesc întrucâtva să mă accepte.

Având în mine suficientă mâncare cât să pot ieși din casă trei ori pe săptămână la cursuri, îmi adun energia și merg. Vre să aflu dacă sunt cumva nebună cum ziceau mama și tata, da sunt proastă cum mi-a confirmat liceul. Vreau să știu dacă creierul afectat, cum îmi zicea mereu mama. Și singurul mod d afla pe cont propriu, ca să-mi pot ascunde rușinea de a fi to acele lucruri, e să merg la școală, în special în Columbus.

Îmi iau notițe meticuloase, studiez sistemul solar, pe Cope și Tycho Brahe. Citesc **Numele trandafirului** și mari opere liter și aflu că **Upanișadele** au aceleași mituri ale genezei pe care Bib pretinde a le deține în exclusivitate. Mintea mi se îmbogățește și obțin ușor note de 10 și 9. Nu mă mai satur de ideea că s-ar putea chiar să fiu deșteaptă.

Dar boala se furișează înapoi. După câteva luni în anul doi nu mai pot ține pasul, la fel cum nu puteam ține pasul la fermă. Îmi bate inima puternic de câte ori mă ridic. Tremur când îmi pregătesc un bol de aluat pentru prăjituri la micul dejun. Învăț în pat, o dau în bară la lucrări și tot lipsesc de la ore pentru că nu pot ieși pe ușă. Le spun profesorilor că va trebui să mă retrag o vreme pentru că am o boală misterioasă de inimă, rămasă din copilărie. Deoarece, pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva ar putea fi în neregulă cu mine?! /!

I

L Întâlnesc pe Ray: ochi albaștri, strălucitori, un corp suplu și-un ciuf de păr rebel. Ray e un muzician local care se îmbracă precum Frank Sinatra și cântă muzică punk îndrăcită la saxofon. Îl amestec și mi-l pun într-o perfuzie pe care mi-o injectez în mână. Suntem nedespărțiți. Nu fac nimic toată ziua. Îmi mănânc aluatul pentru prăjituri și

trăiesc pentru Ray. Atingerea sa, dorințele sale, orice vrea să-mi facă. Vânătați pe gât, urme de dinți, telefoane în toiul nopții să vin să-l iau pentru că a cincea votcă pe care a băut-o îl face să stea lipit de un zid pe High Street. Nu pun nimic la îndoială și, cumva, este cea mai fericită perioadă a vieții mele bolnave.

Dar totul se prăbușește. Ray se mută la San Francisco la sfârșitul lunii, iar eu nu pot trăi fără el. Trage pe nas tranchilizant pentru pisici și mi se târăște la ușă, fuge precipitat pe podea și mi se prelinge în pat. Trăiesc fără droguri, singurul sedativ e aluatul pentru prăjituri. Discutăm lucruri pe care nu și le amintește a doua zi dimineata; planuri să vin cu el, planuri să rămânem împreună. Se îndepărtează de mine iar eu nu mă pot agăța mai tare ca să-i pătrund în suflet. Nu mai mâncăm, nu mai vorbim. Vorbele incoerente, retezate se înțeapă între ele și nu le mai putem face curgă fluent. Nu-mi pasă de drogurile pe care le ia, de băutură, faptul că nu e în stare să-și pună două șosete de același fel **p** când nu le vâra în picioare. Știu numai că, așa cum a fost și mama, o să mor fără el.

Despărțindu-ne tremurând, ne înțelegem doar pe plan sex îmi însemnez cu stelute în calendar fiecare zi, fiecare dată e suntem împreună, drept unica dovadă tangibilă că da, încă

mai vrea. Mă uit la pătrățelele din calendar cu stelutele lor cu ea la niște indicii ale realității; uneori sunt multe stelute, al sunt răzlețe. Mai multe zile înstelate la rând se transformă în constelație care poate fi extrapolată în viitor. În viitorul când va fi bine; când totul va fi altfel. Viitorul pentru care am trăit și sperat toată viața.

Când Ray nu vine, iau calendarul în pat cu mine și-mi cuib” fața umedă de lacrimi de pătrățelele cu cele mai multe stei dorindu-mi mai multe zile ca acelea. Mă trezesc dimineața cu imprimate ca o pată întinsă pe pomeți, ca niște tatuaje Crac Jack. Port stelutele lui Ray cu satisfacție toată ziua și izbucnes plânsete isterice, tăcute atunci când îmi zăresc în oglindă chi și-mi dau seama că se șterg.

În ultimele zile, Ray ia ce vrea și când vrea, iar eu nu mai s: nimic altceva decât o senzație de frenezie insașiabilă și un conf pasiv când îi dau în primire trupul meu, să-l posede atâta timp va dori.

M-am înscris la cursurile de vară – ușoare, doar două curs hotărâtă să nu mă las pe deplin acaparată de Ray. Mă strecor e jumătate de oră întârziere la cursul de psihologie patologică în după amiază târzie, sufocantă de iulie. Stau acolo cu părul ingr* dinții nespălați și câteva vânătași adânci, roșietice care abia se z pe picioarele goale., Mă așez greoaie

în ultimul rând, mâzga pe foaie în timp ce colegii mei de la țară, mai înceți la minte felul lor, participă la oră povestind despre vărul lor de-al doil

Ernie care, cred ei, suferă de boala psihică pe care tocmai am discutat-o. N-au citit în viața lor de faptul că proaspeții studenți la psihologie întotdeauna cred că suferă de cel puțin câteva boli și încep să dea diagnostice pentru ei și membrii familiei? Chiar nu-și dau seama că fac exact asta? Doamne, urăsc studenții. Capul îmi alunecă în cuibul protector al brațelor încolăcite pe bancă.

Vocea moale a profesorului trece la o formă specifică de molestare a copiilor:

— Vinovatul, de obicei mama, își îmbolnăvește copilul care este, de altfel, perfect sănătos, cu scopul de a căuta asistență medicală continuă.

Mama... îmbolnăvește...

— De obicei, mamele care fac astfel au suferit la începutul vieții de pe urma unui abuz traumatizant sau a neglijării.

Îmi ridic fața de pe brațe. Mi se scurge un fir subțire de salivă de pe buza de jos pe bancă.

— Deoarece a suferit traume sau a fost neglijată chiar de cei care trebuia s-o îngrijească, vinovatul își împlinește necesitatea parentală prin interacțiunea cu medicii, care

sunt universal recunoscuți drept îngrijitori și surse de autoritate.

Mă ridic în capul oaselor.

— Medicul rareori găsește ceva în neregulă la copil dar mama se perindă de la un doctor la altul, realizând analize și operații. Uneori mama născocoște simptomele, alteori le provoacă ea însăși. Uneori copilul este schilodit, alteori se îmbolnăvește din pricina combinației de medicamente și operațiilor. Uneori copilul moare. Această formă molestare a copilului se numește sindromul Munchaus indus sau MBP¹³.

Încerc să mă scutur de ceața care-mi acoperă creierul. Zbo bucăți de sticlă din toate părțile. Zgomotul pe care-l fac țâșnind unindu-se este asurzitor. Apoi tăcere. Oglinda crăpată la care uit îmi arată imaginea unui chip bolnav, pierdut, cu buza de răsfrântă și respirația chinuită.

Răstorn scaunul și fug din cameră. Picioarele mi se îndoaie hol și mă târăsc pe casa scărilor din cărămidă.

Trupul meu furat, tăiat, făcut bucățele, cotropit – degeaba. F îmi înfig degetele în cărămizi și mă ridic până când ajung mă sprijin de zid și să-mi lovesc de el capul în

¹³ în original *Munchausen by proxy (MBP)*, denumit în română⁴¹ *Munchausen prin proxy*.

tăcere.

Au făcut analizele fură să le pună vreodată la îndoială.

Am acum toate piesele care-mi lipseau din adevăr.

Ea a fost de vină tot timpul.

Bucățelele zboară spre mine, încercând să alunece în inte – în locșoarele potrivite, ca eu să pot reuni totul. Nu vreau să știi

A fost sacrificiul meu ca s-o țin în viață.

Nu vreau să știu.

Ca să pot rămâne și eu în viață.

Nu vreau.

Zdrang!

Să știu.

Dacă murea, muream și eu.

Nu vreau.

Trosc!

Să știu.

Mă programez de urgență la Myma, la Centrul pentru Consiliere Familială. Mi-a fost psihanalist pe parcursul ultimelor luni cât am încercat să mă desprind de Ray. Scot onorariul de cinci dolari din rezerva de bani, mă urc în mașină și merg până la ea ca amorțită. Stau în sala de

așteptare, complet imobilă. Mă aștept să mă fac bucăți. Abia mă mai țin întreagă la minte, abia reușesc să mă abțin să nu alunec de tot și mai departe.

Stau pe canapeaua ei și cad într-o parte, gâfâind, isterică. Reușesc să scot din mine ce se întâmplase la curs, ce am aflat că mi se întâmplase. Sigur e adevărat pentru că totul, totul s-a petrecut așa: mama, operația de cateterizare la inimă, faptul că nimeni nu găsisese nimic în neregulă la mine, toxiinfecțiile alimentare la bunica Madge, când ajungeam la Urgență, rinoplastia și ghipsul de pe față, tubul băgat pe uretră și, **o, Doamne, Dumnezeu!**, abia acum conștientizez ce i-am spus atunci asistentei, când aveam treisprezece ani, și cum mă sedaseră până când adevărul dispăruse.

Myrna stă pe scaun calmă, încercând să înțeleagă detaliile fragmentare pe care nu le-a auzit până acum pentru că niciodată nu am discutat altceva decât despre Ray. Cred că mă crede nebună. Nu are ce alinare să-mi ofere, numai răceală și detașare. Desface cu zgomot alt drops pentru tuse și-l azvârle în gură.

Apoi își împletește degetele pe genunchi.

— Știi Julie, (suge dropsul), când unii dintre clienții mei sunt supărați (suge prelung din drops), le sugerez să meargă acasă și să facă o baie plăcuuuuuuuuută și îndelungată. Ai

încercat vreodată să faci o baie fierbinte sau poate chiar să
(cranț!) un ziar?

Ai putea să te trezești într-o bună zi că te-ai transformat
într-un gândac Kafkian, dar Myrna tot ar sta sugând din
dropsurile ei de tuse și spunându-U să mergi acasă și să
faci o baie.

I

MI petrec următoarele două zile plimbându-mă de colo
până colo prin apartament, pe străzi, prin ploaie, la patru
dimineața, înghițind somnifere Sominex și încercând să
dorm, măcar timp de douăzeci de minute. Mă duc la
magazin alimentar dar mintea îmi revine la spital. Oamenii
se înghesuie jurul meu, atingându-mă, pipăindu-mă.

Îmi strâng umerii și merg cât de ușor pot. Am grijă să-mi
picioarele și toate membrele strânse pe lângă corp. Nu pot
risca mă prindă cineva de încheietura mâinii sau de gleznă
când trec lângă ei. Mă privesc în timp ce-mi târăsc picioarele
printre raft cu produse congelate, se uită la mine de după
zidurile de conse de ceapă și castraveciori murați. Se
holbează la mine la cozile la casă, mă țin la distanță cu
ajutorul coșurilor de cumpărături, cercetează de sus până
jos. Pot să le aud gândurile. Decid dacă bolnăvicioasă și
incapabilă de a nutri vreun interes sănătos pen sport, merit

măcar să fiu în viață.

Ray a plecat, iar eu nu-mi amintesc nimic din timpul curs de psihologie de acum o săptămână. Fac o legătură între s „—; mea de agitație și primirea prin poștă a unui preaviz de sisi serviciilor de la compania de electricitate. Imagini recurente trecutul prin spitale pătrund prin crăpături în subconștie îngropat.

Când mă prăbușesc pe podeaua apartamentului meu micuț, A\ nopți mai târziu, mâinile îmi zboară înaintea ochilor și încovoaaie precum picioarele unei ciori. Cu cât respir mai pred cu atât mai mult se chircesc. Se încovoaaie și se încovoaaie când ajung noduroase și înghețate, deformate ca niște gheare, «în fața ochilor.

Mă trezesc la un adăpost subvenționat pentru femei malt și bolnave mintal. Când sunt suficient de coerentă pentru a vorbi, încerc să le relatez ce s-a întâmplat, că nu am fost bol că ea a scornit totul. Asistenta mea solidă, hrănită din p „porumb, mă bate cu palma liniștitor:

— O, haide, e în regulă, scumpo. Nu încerca să vorbești.

Persoana pe care o sună este frățiorul meu, Danny. Plânge la vederea mea, stând așezat pe pat. Încerc să discut cu el, să obțin un martor ca să știu că nu sunt nebună.

— Danny, îți aduci aminte când te ducea mama la doctor

pentru tratamente de astm?

Danny clatină din cap în semn că nu.

— Nu-ți amintești armele? Danny, ai pus o armă la tâmpla tatii după ce ne-a ars casă, când stăteam toți înghesuiți în rulota de camping.

— Nu-mi amintesc, Sis.

— Dar atunci când am stat internată în spital din pricina inimii, făcând operație?

Danny se șterge la ochi, iar fruntea i se congestionează în riduri adânci de emoție ținută în frâu, exact ca a tatii. Își închide ochii strâns și încearcă să își stăpânească tremurul buzelor.

— Sis, zice el cu vocea spartă, nu-mi amintesc de fapt nimic din ce s-a întâmplat când eram mic.

Își strânge pumnii ghem și-i pune în șolduri.

— Nu mi-amintesc nimic de dinainte de cincisprezece ani. Cam atât avea Danny când a scăpat în sfârșit de mama și s-a dus să locuiască la tata.

Și psihologul indian care mi-a fost repartizat credea că sunt ȋicnită.

— Bine, ce ezde chezdia azda be care o numejdi Munceauzen incluz? N-am auzid niciodată de ea.

Se uită la mine suspicioasă pe sub sprâncenele stufoase,

atentă să surprindă o licărire a vreunui delir anume, ca să-mi poată prescrie medicamentul psihotropic adecvat.

— Mi-ai mai budea egzblica o dadă?

M-am externat din adăpost patru zile mai târziu și m-am mutat într-o casă din oglinzi.

C

așa mea din oglinzi e o fermă dărăpănată la doi kilometri distanță de spitalul unde fuses operată. Chiria e o nimica toată. Nu are încălzire la etaj. I locuiesc în oraș, casa e izolată, înconjurată de păduri, în fundă unei străzi, cu fundația afundându-se încet în ravena de sub

Stau în camera cea mai spațioasă a casei, iar pe pereți atârinate oglinzi neînramate salvate dintr-o sală de dans. Frumoasă, dar acoperită cu un strat de boală gros de un ȝa vede în cearcănele întunecate de sub ochi, în pielea ternă *i* față, în buzele jupuite, privirea sticloasă a pupilelor, resp greoaie, precipitată, sentimentul de umezeală pe care îl simt de mine.

Aș putea scăpa de stratul ăsta, l-aș putea da afară și m-aș l până aș deveni frumoasă dacă aș reuși să nu mă mai îmbohi Dar nu pot. Nu pot. Îmi face parte din celule. Din sânge instinctul de supraviețuire care mi-a fost pervertit la nașt fost scurtcircuitat să tânjească spre moarte sau dacă

nu dire moarte, atunci spre absența unei dorințe de sănătate.

Doar ca să-mi acopăr cheltuielile primare, îmi iau un muncă cu jumătate de normă ca recepționeră, îndesându-mi lungan sub biroul de primire înghesuit al unui centru mediturist. Mi-am luat de lucru gândindu-mă că așa pot beneficia de asistență medicală cu reducere – consiliere nutriționistă, tratamente de detoxificare, suplimente cu vitamine. În schimb, lucrez cu program normal stabilind în continuu consultații pentru un șir constant de clienți cărora pare să le facă plăcere să descopere că e ceva în neregulă cu ei. O femeie scoate încântată un borcan cu o tenie lungă încolăcită pe fund, arătându-le tuturor cât de mult a făcut clinica pentru ea. Cel mai greu lucru e să stabilesc programări pentru mame care stau lângă birou și discută cu oricine dorește să le asculte despre simptomele pe care le are copilul lor. Mă uit în spatele mamei, direct în ochii terni ai copilului, și mă gândesc la faptul că sigur suntem precum copiii adoptivi, putem discuta fără cuvinte.

— Îmi pare rău, mint. Nu mai avem o oră liberă pentru consultații pentru următoarele... ăă... câteva săptămâni, se pare.

O programez într-o zi când nu sunt de serviciu, iar uneori

uit să le scriu numele în registrul cu programări, știind că o să fie prea aglomerat la clinică pentru a-i putea prelua cineva fără programare.

Mă simt bine atâta vreme cât îmi petrec timpul între casă și clinică. Dar afară, în lumea reală, mă simt de parcă aș fi o pradă. Mă furișez, simțind privirile oamenilor asupra mea. Le simt ochii pătrunzându-mă. Îi simt când gândesc: **Fii cu ochii pe ea, ar putea să clacheze oricând.**

Dar între pereții căsuței mele de țară ies din carapacea protectoare, brațele mi se ridică încet, asemenea aripilor unei păsări pfoenix, și dansez, țin tânguitor, zbor prin cameră, iar apoi mă prăbușesc, plângând, în fața oglinzilor. În lumina iernii care curge prin ferestrele mari încep să văd cum arăt în realitate, în locul imaginii pe care am fost condiționată din pântec să o văd. Nu scriu despre ea. Nu vorbesc despre ea. Nici nu știu ce fac. Însă, precum un pui de pasăre, clilesc din ochii cândva lipiți și îmi desfac aripile umede. Nu pot articula trecutul. O parte din mine știe că acesta există undeva, acolo, pândind în spatele a ceea ce pot recunoaște, însă nu se zărește. Și am de gând să rămână așa.

Încă vorbesc cu mama pentru că am nevoie să o fac. Sunt o larv doar pe jumătate împlinită fără ea. Locuiește în

Montana! rezervație, într-o rulotă cu iubitul ei amerindian. Vorbim de par nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă totul ar fi bine. Încă încerc: obțin dragoste din partea ei. Încă îi răspund la apelurile telefoni sinucigașe din toiul nopții și încerc să o conving să renunțe la pistol sau la supradoză de la peste trei mii de kilometri depărtar sunt singura care o poate salva. Nu aș putea să fiu împăcată e mine însămi dacă mama ar muri pentru că aș refuza să fac ceea m-a pregătit atât de bine să fac.

În unele săptămâni mă sună, blândă, gata să mi se confese: îmi spune:

Sis, simt că mă fac toată ghem, simt că ai multe luci despre care vrei să vorbești – din trecut...

Încep să plâng, trebuie să îi spun că știu ce mi-a făcut...

— Niciodată nu vei găsi o justificare pentru ce s-a întâmplat trecut...

Și de ce s-a întâmplat... Iar apoi am nevoie să o aud plâng pentru mine.

— Nu înțeleg.

Cuvintele mi se bulucesc în gât, unde s-au oprit mereu! de pe vremea când stăteam pe masa de consultații, scoțând sun de protest la auzul

simptomelor scornite de mama. Cuvintele se bulucesc în gâtlee, iar în spatele lor se zbate cu furie un r vechi de douăzeci de ani, urlând, gata să forțeze, să tășnească, ■ o pătrundă împreună cu un torent de lacrimi.

— Nu știu de ce face lucrurile pe care le face. Eu l-am iei pur și simplu.

Înghit.

— Un om încearcă. Am încercat. Să fac să meargă căsătoria, să vă ofer vouă, copiilor, o viață bună.

Clipa mi-a scăpat.

— Și iată-mă, la peste cincizeci de ani, încercând să mă descurc. Știi cum a fost când am fost la ei ultima oară, nici măcar nu mi-au plătit și mie o masă, nici măcar una tot timpul cât am stat acolo. Și m-a costat și pe mine mult, am doi copii la colegiu, dar tu știi că aș face asta, aș duce eu tot greul.

Legătura ei cu realitatea este făcută pulbere. Iar copiii ei își plătesc educația la colegiu cu propria sudoare și propriul sânge.

Primăvara dezgheață căsuța mea de la țară, iar în fața oglinzilor încep să mi se formeze sânii. Apar urme de întindere albe, tigrate, de la creșterea explozivă. Oasele soldurilor mi se lătesc, de parcă sunt o floare întârziată care

se deschide. Cresc precum o fetiță la pubertate. Teaca în care eram vârată mi-a făcut tăieturi pe piele iar eu, dureros, mă desfac din carapacea strânsă. Îmi folosesc vârfurile degetelor să trag de legături și să le desfac, desfășurându-mă din coconul în care am fost ținută, îndoiindu-mă și căzând, scoțându-mi la iveală marginile membrelor strâmbe, atrofiate din strânsoarea sa.

Îmi ating fața în oglindă, o studiez ceasuri în șir. Am nevoie să văd ce spune chipul meu. Cum îmi apar expresiile feței altora, ce fac ochii, dacă îmi tresare fața într-un tic, așa ca al ei.

Departe de oglindă nu îmi dau seama că sunt frumoasă. Nu pot înțelege că am un trup atrăgător. Sau că acesta ține ascunsă, în înțelepciunea sa neatinsă, capacitatea de a se vindeca. Înstinctele îmi sunt legate strâns ca într-un ghem de gută, atât de încurcat și înnodat încât va dura luni în șir, pigulind zilnic, cu gingășie, până să găsesc ochiurile din fir și să le desfac.

Îmi ghemuiesc trupul în fața oglinzii; piele și oase, coastele aruncând umbre încovoiate pe spate, pe pielea subțire. Îmi privesc atentă venele micuțe, albastre, fascinată de pulsul ușor care împinge sângele de unul singur; o confirmare a faptului că sunt în viață Nu trebuie să pompez

eu sângele, inima mă ține în viață.

Îmi privesc fiecare parte a corpului în oglindă, dorind să
v: ceea ce ar zări oricine nu-i în pielea mea. Măinile îmi apar
atât frumoase, le sucesc și le răsucesc în oglindă,
mesmerizată. Î privesc iarăși chipul, moale și copilăros,
trupul, subțire și zve Pășesc departe de oglindă însă nu mă
însoțește nimic. Imediat ce mai am contact cu reflexia pierd
și contactul cu ceea ce există acov în minte îmi este
imprimată imaginea unei reverbera bolnăvicioase a ceea ce
am simțit că există în mine și ceea ce ai crezut a fi adevărata
mea identitate timp de douăzeci și șase \ ani: o creatură
ciudată, plăpândă, predestinată unei morți pre ture. Mă văd
cu ochii minții, încovoiată și slăbită, cu păr întum unsuros,
o față lungă, adâncită, de cal dus la abator, cu buza de
atârnând, cu o privire absentă. Din moment ce așa cred, așa
simt. Deoarece așa mă simt, așa mă port. Și pentru că așa
mă așa mă tratează lumea.

Așa că revin la oglindă și iat-o iarăși pe acea fată, acea
ciudată pe care toți ceilalți o pot vedea. Îmi întind degetele
ating chipul. Nu-mi vine să cred ochilor. Aceștia o pri
suspicios. Nu sunt eu ceea ce privește fix, nu? Adevărul din
rr și adevărul din oglindă sunt două antagonisme perfecte. I
sunt despărțită la mijloc, cu picioarele de-o parte și alta a

prăp dintre cele două lumi, alunecând înainte și înapoi între 1 cunoscută și cea existentă în oglindă. Vor trece trei ani de alun între cele două înainte de a reuși, într-un final, să le reunesc*

Viața în ceastă nouă stare, crudă, e înceată și infantilă. E! mele de dezvoltare sunt ciuntite; merg cu pași de bebeluș e trebui să trăiesc, să pășesc precum o femeie.

Și încă nu pot mânca.

Când mă uit în frigider, zăresc alimente, dar nu le per fiind mâncare. Îmi ghiorăie stomacul, dar nu am poftă.

Apetitul și foamea sunt distincte. Apetitul este comanda mentală care declanșează o reacție automată, astfel încât te întinzi, iei mâncarea, o bagi în gură, o mesteci și o înghiți. Am învățat asta în primul meu curs de psihologie. Hrănirea nu este doar o necesitate fiziologică; ea ia naștere în minte, generând senzația de foame, care apoi ar trebui să determine corpul să ingereze mâncare. Între acești poli la mine nu există scântei.

Asta dacă nu mă atingi. Dacă mă atingi, mănânc orice de dragul tău. Mângâie-mă pe spate, ține-mă ca pe-un bebeluș, schilodește-mi trupul și devin nesățioasă.

Îmi amintesc de la curs că atunci când bebelușii sunt atinși, se activează hipotalamusul din creier și le trimite un

mesaj să se hrănească. Dacă nu sunt atinși, hipotalamusul nu le trimite mesajul, iar ei se înfometează. Ar fi oare diferit în cazul unui adult a cărui dezvoltare a fost schilodită? Dacă un om a fost blocat la nivelul unui copilăș, de ce ar fi o situație diferită?

Mă învăț să țin în frigider doar trei până la cinci lucruri deodată, pentru ca atunci când îl deschid să nu mă simt copleșită. Ca atunci când privesc înăuntru să percep o masă care poate fi mâncată, și nu șiruri de borcane și sticle și pungi. Nu pot ține cutii cu cereale înclinate pe frigider nici făinoase pe masa din bucătărie, nici măcar un sertar plin de tacâmuri și lucruri inutile. Dacă un obiect este așezat prea la stânga sau la dreapta, pot pierde o întreagă zi. Am nevoie de spații curate, conceptualizate, ca un copil de trei ani, astfel încât să am de ales între unul sau două obiecte. Mi-am creat de una singură o lume personală ca în Teletubbies¹⁴.

Și a trebuit SĂ stau singură pentru că oricine se apropia de mine, simțeam că mă invada. Numai în absența oamenilor reușeam să mă fierb ca pe o supă limpede la care

¹⁴ Serial BBC care a rulat între 1997 și 2001, destinat în special copiilor preșcolari și care a fost realizat cu ajutorul unui expert în psihologie cognitivă, Andrew Davenport. Temele, decorul suprarealist și personajele se mulează pe reacțiile și comportamentul publicului-țintă, copii între 1 și 4 ani.

să adaug ingrediente unul câte unul.

Din când în când mă aventuram să ies în lume cu cineva e să mă însoțească, dar asta nu garanta nimic. Fiecare mom întâmplător de interacțiune era un potențial pericol.

Sunt într-un bar cu un nou prieten și devin din ce în ce nervoasă în preajma mulțimii pe măsură ce locul se umple. Mă pe la marginile camerei, încercând să scap neobservată. Prietemeu îmi captează atenția și-mi face semn cu mâna să vin la el urmez, crezând că a descoperit vreo insuliță de siguranță pe e să mă refugiez, dar pe măsură ce merg prin bar, mulțimea se stră în spatele meu. Băieți în flanel se freacă de mine, împingând. B” ciocnesc sticle de bere deasupra capului, râzând cu guri viei șirete. Tresar ca lovită și mă feresc în sălbăticie, încercând s împiedic respirația să mă atingă, cu părul căzut în ochi. Prie meu râde. Râde de cât de ridicolă pot fi, de parcă încerc să feresc de un roi imaginar de albine. De câte ori mă apropii granița energetică a cuiva, mă simt de parcă mi-aș prinde e în cablu.

Mi-am trăit viața ca într-un glob. La început în globul ei. A fost cel creat de mine. Iar acum, abia dezbrătată de iluziile care înfășurat protectoare ani în șir, eram ca o creatură embrionară –! crudă pentru a putea avea o interfață directă cu lumea. Oamenii n pur și simplu o influență asupra mea;

e ca și cum un strat subțire se lipește de mine ca un ambalaj subțire, la cald. Cuvintele lor îmi propriile-mi cuvinte, inflexiunile vocilor fuzionează pe nesimți ale mele, părerile lor formează un fel de sugativă peste încrus vagi ale opiniilor mele care abia se formează.

Mă uit prin teancurile de fotografii făcute după incen fiecare poză am ticurile faciale și de expresie ale persoan care sunt în acea clipă. Chipul îmi adoptă caracteristicile cel trăsăturile fine, felul în care mușchii maxilarului îngheață

S4

relaxează în zâmbetul lor. Fața mi se metamorfozează pentru a le prelua identitatea.

Apoi mă uit la o fotografie de-a mea de când aveam șase luni, stând întinsă pe burtă, cu un zâmbet sincer luminându-mi chipul. Propriul meu zâmbet, intact, nealterat. E singura poză pe care o am cu propriul chip, nu al altcuiva. Mă întreb dacă nu cumva sunt destinată să târăsc după mine trecutul ca pe o placentă abandonată? Mă întreb până în ce punct mă refac pentru a-mi cere înapoi eul? întreb câte bucăți am pierdut pe drum? Unde le găsesc? Le pot lipi la loc? De câte ori lipești o vază spartă până când o arunci?

Am fost luată până la os. Mama m-a scobit cu degetele ca

pe un pepene și mi-a scos conținutul. Iar acum, ani de zile după, mi-ai putea apăsa burta până se lipește de șira spinării.

C

arțile ÎMI sunt prieteni, cu ele poți fi tăcut, nu ești o ciudată dacă nu vrei să te îmbeți, să te despoi într-o parcare, să pariezi pe vite. Cu ele poți să simți profund, poți tânji, poți stropi și da din picioare la celălalt capăt al bălții; chiar dacă sunt singură-singurică și e întuneric, după o masă copioasă, cu crampe, și mă scufund.

Cărțile îmi sunt parteneri de pat acum. Când nu muncesc la clinică îmi petrec tot timpul strecurată în tăcere între paginile lor, să găsesc un adevăr care se potrivește cu oglinzile. Sunt ca un fel de guru care îmi servesc drept îndreptare părintească pozitivă și-mi arată cum să cred în mine. Îmi sugerează filosofii spirituale: cum că fiecare suflet își alege părinții și toate experiențele pentru a învăța lecțiile pe care trebuie să le cunoască pentru a se dezvolta pe deplin. Că dacă forma sufletului omenesc ar ști din timp ceea ce ar trebui să știe, ego-ul ar scurtcircuita procesul de descoperire, îmi spun că, din pricina acestui experiment pe nevăzute, locul în care te afli pe parcursul acestui proces dureros este exact locul unde ai nevoie să fii.

Că dacă ai trăi într-o peșteră întunecoasă ai avea nevoie să te adaptezi la lumină atunci când stânca ar fi dată la o parte.

Că Hawaii a trebuit mai întâi să fie o erupție vulcanică de magmă și gaze toxice înainte de a se transforma în ceva atât de bogat și frumos.

Că dacă ai privi hainele rotindu-se într-o mașină de spălat, ți s-ar părea că se murdăresc pe măsură ce bălesc în apa murdară. Dar numai după ciclul acesta de **agitare** poți scoate la iveală haine curate, cu miros proaspăt.

Mă susțin cu platitudini: „Suntem ceea ce suntem nu în ciuda obstacolelor, ci datorită lor” și „Se spune că adevărul doare, dar singurele care simt durerea adevărului sunt iluziile”. Îmi adâncesc în pământul moale stâlpii care-mi susțin noua fundație.

Cărțile îmi vorbesc precum unui copil ce sunt și mă ademenes să mă dezvolt pe cont propriu. Îmi atârnă pe frigider, metafori vorbind, toate desenele colorate pe care le fac atunci când vi acasă în fugă cu el. Nu-mi spun niciodată: **Ia-o ușor, gândeș prea mult.** Dacă îmi vorbesc, atunci e ceva de genul: **Hei, tu ai cu fruntea mare, închide televizorul, pune capăt zgomotului gândește-te profund la asta.** Niciodată nu mă dau la o parte cu **la**

trece peste! Sau ca atunci când mă întorc spre tata: **Despre vorbești?** Sau spre fratele meu: **Nu-mi amintesc nimic.** Sau în atunci când reușesc să chițai că sunt prea mică să-i scot pist< din gură:

— Iisuse, Julie, la cine să apeleze o mamă pentru ajutor nu la fata ei? Crezi că soarele răsare și apune odată cu ti de parcă nu ai avea nicio problemă? Păi mă pot gândi la sute dățicând...

Îmi adun cărțile teanc în jurul meu înainte de a merge la cui. Iar ele-mi sunt ca niște balustrade psihologice care mă țin s cad din pat noaptea.

M

A hotărâsc SĂ Încerc încă odată cu tata, să văd dacă pot să mă aleg măcar cu un părinte din întreaga mizerie. Aș putea funcționa cu un singur motor. Deși am păstrat legătura, interacțiunea dintre noi a patinat pe coaja subțire de gheață a discuțiilor superficiale, ducându-ne ca în figuri ciudate de 8 în jurul celuilalt. Nu pot spune nici măcar că mă cunoaște ca fiică. Uneori îmi zice Sandy sau Danny, sau ezită cu totul, încercând să-și amintească numele meu.

Mă întâlnesc cu el la bufetul chinezesc cu de toate și insist să fim numai noi doi. A încercat deja de două ori să îi care după el pe Danny sau pe iubita lui, pe oricine care ar

menține o distanță între noi. Scot o scrisoare de douăzeci de pagini scrisă pe hârtie de caiet pe care am scris-o cu fervoare noaptea trecută, în care îi povesteam totul. Scoate un joc video de buzunar și începe să se joace solitaire.

— Tată, îi zic aplecându-mă peste masă, știi că mama a născocit diverse lucruri despre mine?

— Julie, crezi că tu ai avut o viață grea. Dar hai să-ți spun ceva: când aveam zece ani, eram doar un băiețel, am căzut din copacul din curte. Chester stătea pe fotoliu uitându-se la televizor. A trebuit să mă țin de braț până în casă. Știam că e rupt, dar știi că nemernicul ăla nu a vrut să mă ducă la spital până nu i s-a terminat emisiunea preferată? Aveam brațul rupt și a trebuit s-aștept o juma de oră să merg la spital.

— Tati?

— Mda, scumpo?

— Mi-am rupt ambele brațe și a trebuit să aștept întreaga zi să merg la doctor.

— Ți-ai rupt brațul? întreabă el încruntându-și sprâncenele. Când?

— Tati! Eram în clasa a doua și apoi într-a patra. A doua oară a trebuit să aștept până te-ai întors din Bums Road să mă duci în Township. Nu îți aduci aminte de ghipsuri?

— Julie, n-am știut niciodată c-ai avut brațul rupt.

La îndemnul meu, tata îmi citește scrisoarea deasupra farfuri încărcate. Îi urmăresc expresia chipului peste masă. Așa pot ui punctele din scrisoare la care a ajuns; unde îi spun cât de mult am iubit când eram copil, că era eroul meu. Apoi pierderea care am resimțit-o când el a dispărut treptat și am rămas în întreg al dispoziția ei. Când ajunge la pagina în care mama se streco din rulotă să ascundă sculele pentru care tata ne bate că i lefurat, lacrimile i se rostogolesc nestingherite pe obraji și cad gr pe fața de masă unsuroasă cu pătrățele roșii, iar eu plâng alături, tata; citim aceeași scrisoare, stând unul în fața celuilalt, nicio nu am fost atât de-apropiați ca acum. Sunt fermecată de lacri tatii; sunt simbolurile care-l vor face să se deschidă. Mă întoarce către tata și voi prinde galbenii care îi curg din suflet din dintr-o mașină cu fise în mâinile mele deschise. O să mă s pe față cu mâinile aurite și o să mă curăț de dărele murdare lacrimi ale fetei crescute în rulotă.

Când termină de citit, aceleași vorbe zăgăzuite, care s-au pi< în fața mamei, mi se bulucesc în gât, ca să mă ajute să mă leg; tata. Avem o șansă de a ne reuni și totul se va vindeca. Abia aș ca tata să mă reîntâlnească după tot acest timp. Am reușit să-l să se deschidă și voi culege răsplata.

Tata îmi împăturește scrisoarea cu grijă și o îndeasă în buzi cămășii.

— Mergem, Sissy?

Și mai bine chiar, vrea să avem parte de intimitate. Nu îmi vorbească în localul ăsta ieftin. În parcare, asta e, asta-i și pășesc alături de el, respirând foarte încet, ca să nu îmi s vreo vorbă, oricât de încet ar fi rostită.

Tușește.

— Deci, cum îți merge mașina?

— Tati!

— Cum rămâne cu scrisoarea? Ce ai de spus despre scrisoare? Scrisoarea, tati?

— Păi, ți-am zis mereu că maică-ta e bolnavă. Îmi pare rău că a făcut ce-a făcut.

— Dar tati, erai un om în toată firea, trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru ce ai făcut și tu la rândul tău! M-ai făcut să mănânc un șervețel Kleenex murdar, tata! Pentru numele lui Iisus, nu poți să-i faci așa ceva unei fete! Trebuie să-ți ceri iertare pentru ceea ce ai făcut și tu, ca adult!

— Păi, pufnește tata, sigur am făcut ceva cum trebuie! Pentru că după-aia n-ai mai lăsat niciodată cârpe pline de muci înșirate prin casă, nu?

A

devărul este orice poate crede mintea. Iar opiniile sunt clădite de cei care ne cresc. Dacă mintea îți e distorsionată de cineva, atunci trebuie să găsești acel ceva ce-ți poate oferi un răspuns direct.

După acea zi petrecută cu tata am știut că nimeni, în afară de mine, nu îmi poate oferi un răspuns direct. Mă foloseam de oglinzi ca să oscilez între incursiunile mele în viața reală, incursiunile în gaura neagră a familiei, incursiunile spre noi aventuri în afara globului, ca să văd cât de mult mă pot depărta de oglindă până când vechile gânduri le inundă pe cele noi. Uneori reușesc să ajung numai până la bucătărie sau să cobor câteva trepte pe verandă. Alteori, reușesc să rezist câte o jumătate de zi înainte de a fi nevoită să dau o fugă să mă revăd.

Pe măsură ce se apropie vara, clădesc pe această fundație nouă, căpătând avânt. Mă agit fără astâmpăr și îmi freționez pielea în încercarea de a-mi face poftă de mâncare. Îmi masez carnea cu degetele și-mi izbesc picioarele cu pumnii pentru a-mi stimula mușchii atrofiați. Mă folosesc de băi pentru a-mi schimba experiența fizică și a-mi împărți timpul pe bucăți care împart ziua și cărora mi-e mai ușor să le fac față.

Lista mea cu lucruri „de făcut” cuprinde: mă trezesc; mă spăl pe cap; mănc. De fiecare dată când termin de făcut ceva de pe listă îl tai și simt entuziasmul amețitor al împlinirii. Iar din când în când mă surprind trecând pe lângă o oglindă, iar chipul îmi recunoaște frumusețea pe care o vede în fața sa. Zâmbesc m: firesc, fără să mai existe acea pauză mentală ca un bloc în care încerc să prind din urmă ceea ce văd. Fiecare viziune din oglind se întinde de-a lungul continuității mele individuale precum biluțe din spumă de mare pentru împachetat, prefăcându-se întrdecorațiune de petrecere de clasa a doua pe care o întind pes* trecutul pe cale să dispară.

Cu instinctele abia conectate, mă îndepărtez centimetru e centimetru de incubator. Petrec din ce în ce mai mult timp în lum reală și alerg înapoi la adăpost cu mai puțină frenezie atunci cât simt valurile înălțându-se, gata să se prăbușească. Atunci când alunec sub ele, scot un pix și îmi scriu ascensiunea către suprafa folosind orice material pe care îl pot înșfăca pentru a întruchi zăgazul: șervețele de la bar, hârtie igienică, pungi de urgență di avioane, piciorul gol. Îmi mângălesc pe ele gândurile și le împletec folosind cuvinte din noul meu vocabular. Îmi vorbesc singur, pentru a mă scoate din starea de paranoia și mă păcălesc să n*

îndepărtez de marginea stâncii. Cfmplu volume întregi de junr cu astfel de momente; pline de texte îngrămădite, scrise pe ambe părți, și înghesuite de bucățele de hârtie, șervețele mânjite, întina cu cerneală, scrise cu înfrigurare.

Îmi trăiesc acum viața în triplu exemplar: una în oglindă, în lumea reală, iar alta care le echilibrează pe celelalte două, cum oceanele se înalță și se coboară în tandem până când unul înlocuiește pe celălalt.

M-am căpătuit cu un covoraș mov pentru meditații yoga, e dintâi unealtă a sănătății. Mă întind pe el și mă răsucesc pe șovăielnică, tremurătoare, înfometată, în propria versiune pateti a oricărui exercițiu la care mă pot gândi. Încet-încet fac efort până când reușesc să merg pe bicicletă, un Schwinn vechi, verde, cu numărul meu norocos 7 pictat pe cadrul greoi ca un butuc. La început reușesc sprinturi scurte, pe alee și-napoi, în jurul străzii, până când ajung să traversez movile și să mă târăsc înapoi cu pas de melc, pufăind și gâfâind în arșița de august. Picioarele îmi zumzăie cu sângele care circulă. Mă trece un curent, un curent al vieții, de electricitate, de emoție, un vag simțământ de sănătate pe care aproape că mă pot întind să-l cuprind înainte de a se topi. Mă dezbrac și îmi privesc trupul în oglindă. Se transformă în fața ochilor. În fiecare zi par să

cresc în salturi: părul, înălțimea, chiar surprind umbra vagă a unui mușchi reliefându-mi piciorul, mi-au dispărut venele albăstrui, inundate și sătule de sângele pe care l-am făcut să curgă prin ele.

Stau în salonul primei mele săli de gimnastică și completez formularele de înscriere. Pe unul din ele citesc:

Ați luat vreodată orice fel de medicație?

Ați avut probleme cu inima?

Vi s-a tăiat răsufarea?

Ați suferit dureri ascuțite în piept?

Ați fost vreodată spitalizat (a)?

Ați suportat vreo intervenție chirurgicală?

Ați avut probleme medicale?

Aveți vreo alergie?

Dacă răspunsul este afirmativ la oricare întrebare, vă rugăm să explicați.

Cum să explici? Liniile punctate de jos nu sunt suficient de lungi. Iar dacă răspunsurile la acele întrebări erau afirmative în trecut, iar trecutul e o minciună, asta înseamnă oare că s-au întâmplat și sunt suficient de valide să le marchez acum cu „da”?

The OWo State Oniwhahy

Dr. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Re: Julia Gregory Dear Dr. Mi

I saw Julie Gregory this morning in the clinic and find her doing extremely well. She wanted to double her 25 mg dose of atenolol taken as bid, and I was opposed to this although she wanted to recheck her systolic blood pressure and echocardiogram before doing so. She continues to have particularly exercise-related rapid heart action, and I therefore rechecked her thyroid function tests and CBC to exclude contributors to the hyperdynamic circulatory state.

Her EKG is as before and still shows small subile delta waves and borderline shortening of the PR interval. Unless there is some striking finding in her noninvasive data, I would feel comfortable with her doubling her present dose of beta blockade.

Her mother had questions about school-related travel

this summer.

I see no real reason to limit this patient's activities.

I'll see her again in a year with your permission.

Sincerely.

M.O.

Division of Cardiology

Enclosures

Universitatea de Stat din Ohio Catedra de Medicină Secția
de Cardiologie

6 iulie 1984 Dr.

Ref.: Julia Gregory

Stimate domnule dr.

Am consultat-o pe Julie Gregory azi-dimineață la clinică și am descoperit că este foarte bine. Dorea să-și dubleze doza de atenolol de 25 mg luată preventiv, iar eu nu m-am opus deși doream să-i verific din nou intervalele sistolice și electrocardiograma înainte de a proceda astfel. Continuă să resimtă o reacție la exercițiile fizice, așa că i-am verificat din nou testele de funcționare a glandei tiroide, dorind să exclud orice cauză care ar contribui la starea sa de hipertensiune dinamică.

EKG este la fel ca înainte și arată Dacă nu descoperim ceva izbitor în datele prelevate fără procedură, m-aș simți bine dublându-i doza actuală de atenolol.

Mama sa a adresat întrebări referitoare la o tabără cu școala din această vară, dar nu văd niciun motiv să limitez activitățile acestei paciente.

O voi consulta din nou peste un an, cu permisiunea dvs.

Cu sinceritate al dvs.

Dr.

Secția de Cardiologie

Anexe

Ceea ce vor ei să afle sunt probleme medicale reale, iar eu nu niciuna. Nu-i așa?

Parcurg întrebările cu un pix negru în mână, pictând un N apăsător pe fiecare coloană.

E o noapte visătoare și sunt în drum spre un băiat la fel de sensi și de doritor să fie protejat ca și mine. E de vârsta mea, fragil frumos. Nevoia de a fi cu el e suficient de puternică să mă facă ies din zona de siguranță pe o rază de zece mile în jurul casei. Lu e uriașă, argintie, atârânănd pe un cer cenușiu de iarnă, iar lumini orașului pălesc în urma mea în timp ce pătrund printre câmpurile țară. Chiar acum trec pe lângă cabinetul de Medicină de Familie Township, acolo unde a început totul. Nu am mai văzut de zece clădirea îndescriptibilă cu un singur etaj și nu m-am mai gândit ea nici măcar o dată de când am aflat la ce a dat naștere în vi mea. Apăs pe accelerație și gonesc pe lângă ea, de parcă s-ar pu întinde să mă înșface dacă nu mă grăbesc. Merg până la casa băiat» și-i cad în brațe, iar povestea iese din mine și e pentru prima o înțeleasă; de parcă în mine ar fi pătruns pietre necioplite, iar gură îmi curg nestemate netede, articulate.

De-acolo îmi adun curajul să sun la Township să-mi cer medicală. Sunt pregătită să aflu ce-au văzut ei și suficient, puternică alături de adevărul a ceea ce s-a întâmplat de fapt „să îmi pot citi dosarele fără să o iau raza. Mă duc să le văd aștept în holul în care mi-am petrecut toate acele după-ami când eram fetiță. La televizor e un șir de reclame reluate promovează medicamente și proceduri chirurgicale de parcă tratamente balneare; oameni fericiți, îmbrăcați în culori paste aleargă pe câmpii, privind peste umăr și râzând.

Apoi încep să iau urma celorlalte locuri unde m-a dus m< Unii doctori au murit, alții s-au mutat, chirurgul care mi-a ars nasul a părăsit orașul fără să lase o nouă adresă. Au existat în consultații din care nu-mi amintesc nici locul, nici num doctorului. Aveam doar nouă, zece, unsprezece ani. Une călătoream o oră întreagă să ajungem la un medic nou. Dacă nu ajungeam nicăieri, nu mai aveam niciun motiv să revenim. Sau să ni se trimită fișele. Să-i lași în urmă pe cei care susțineau că sunt normală era tot atât de ușor pe cât era să nu lași o adresă.

Dosarele medicale continuau să sosească. De îndată ce primeam un pachet, mă așezam, oriunde mă aflam, și desfăceam plicul. O sută cincizeci de pagini de timp pierdut. O sută cincizeci de pagini de inocență pierdută.

Printre dosarele medicale ale cateterizării pe cord se află o scrisoare de la cardiologul meu din copilărie, de pe urma unui control de când aveam cincisprezece ani.

Erai un om în toată firea, un doctor cu experiență. Cum se face că nu ai observat? Ce puștoaică de cincisprezece ani merge la cardiolog să vorbească despre doza de Atenolol?

Ca medic ești o autoritate în domeniul comportamentului uman; ești capabil să îți dai seama când ceva e putred și să scoți la iveală un mincinos. Nu crezi că eu, o puștoaică de cincisprezece ani, mai aveam și alte lucruri de făcut decât să vin la tine la cabinet? Ești sigur că nu mama a fost cea care a programat consultația? Care ți-a povestit simptomele, care ți-a spus că i-aș fi cerut să-mi mărești doza prescrisă de medicamente? Care s-a înclinat înainte pe marginea scaunului și și-a înclinat capul într-o parte să discute despre pericolele care o pasc pe o tânără pacientă suferind de inimă care ar călători în acea vară sau ar face sport sau ar avea prieteni? Și nu e cumva posibil ca tu să fii același doctor care, doar cu doi ani înainte, și-a păstrat ferm poziția în fața mamei, pe hol, și i-a spus să renunțe la căutarea Sfântului Graal al operației pe cord deschis? Iar acum stai și discuți calm cu ea dorința mea de a-mi dubla medicația pentru inimă?

Îhi. Mă gândeam eu.

Copilul obedient, suferind de inimă, a murit. Sunt o femeie adevărată acum, cu trupul și temperamentul unei femei. Îmi pot articula gândurile, sentimentele, voința și dorințele. Stau dreaptă în magazinul alimentar. Discut cu oamenii fără să o țâșnesc 1 goană. Interacționez cu bărbații ca femeie, și nu ca o căprioară * sezonul de împerechere. Iar pe măsură ce docilitatea mi se fârc – țează, încep să fiu din ce în ce mai conștientă, fără puțință tăgadă, de acel ceva foarte rău și întunecat care își face apariția sub piele și încearcă să-și croiască drum la lumină cu ghearele.

Furia mea e de neoprit. Curge din mine ca o vomă; mă răst – la funcționarii din magazine, la centraliste, la oricine e prea în și m-ar putea opri. Sunt meticuloasă și fără milă. Toți sunt inco petenți. Toți sunt proști. Toți sunt buni de nimic. Aș vrea să îi cu pliciul de muște. După câteva ore de frenezie oarbă mă pră șese, perfect conștientă de ceea ce fac: fac pe cineva să plăteas așa cum mama m-a făcut pe mine să plătesc, așa cum i-a făcut copiii adoptivi să plătească, așa cum i-a făcut pe doctori să tească, dând frâu liber furiei asupra oricui ar fi prea spulberat atac pentru a o putea atenționa. Iar acum vreau să-i fac pe cam * să se simtă prost, să le storc mila cu instrumente de înaltă prec! și să

fac bucățele încrederea lor în sine, exact cum am văzut-o mama făcând cu doctorii care mă consultau. Trebuie să mă op:

A

I

N terapia SHEN, te urci pe un pat de pânză **a** agățat deasupra unei tăblii de masă ca un hama suspendat într-o cameră liniștită, cu lumină difuză, iar practic de SHEN își plasează cu blândețe mâinile deasupra corp plutind în special deasupra stomacului, unde nervii care se! între stern și pelvis blochează traumele emoționale, **i** practicantul de SHEN te ajută să respiri adânc, în timp ce înc să-ți deblocheze emoțiile. Judith, terapeuta, mi-a cerut să angajez la două luni de ședințe. După consultație s-a decis **s** le ofere pe gratis.

Stând întinsă în acel cocon SHEN, alunec într-o stare profundă. Suntem pe la jumătatea perioadei și mă deschid într-un care-mi sfidează scepticismul. Plutesc sub palmele lui Judith, iar ea e caldă, senină și atotcuprinzătoare. Niciodată nu m-am simțit atât de protejată. Ședințele se desfășoară de obicei în tăcere dar azi mă determină să vizualizez unde mă aflu prima oară când am simțit că nu era ceva în regulă.

Îmi amintesc. Văd o fetiță cu părul retezat scurt. Mi se

încleștează pumnii. Fetița are în mână un plici de muște. Un zâmbet ca al mamei îi ridică ușor colțul buzelor.

— O văd.

— Câți ani are, Julie?

Îmi închid strâns ochii încercând să fac imaginea ei să dispară.

— Are unsprezece, mârâi. NU o suport!

— E așa mică, de ce nu-ți place?

— I-a bătut pe copii ăia, i-a bătut pe copiii ăia până urlau.

O urăsc. Aș vrea să o omor.

Încep să mă sufoc.

— Bine, Julie, hai să renunțăm la ea. Hai să respirăm încet.

— O urăsc. Judith, o urăsc!

— Bine, renunță la ea. A dispărut?

Respirația îmi încetinește.

— Acum vreau să mergi mai înainte la o vârstă mai mare.

Câți ani aveai următoarea dată când ți-ai dat seama?

Sunt pe patul de campanie de jos în camera lui Danny. Îi pot auzi prin pereții subțiri ai rulotei.

— O, Doamne! Aveam doisprezece ani. Mama și tata erau în pat noaptea și se certau din cauza mea, din pricina a ceea ce aveau să îmi facă. Îmi doream să iau un cuțit de

bucătărie și să mi-l înfig în burtă înainte de a o face ei.

— Deci o poți vedea pe fetița asta și are doisprezece ani. Și stă acolo, în patul de campanie. Tu stai în camera ei, privind-o. Ce vrei să-i spui fetiței?

— Să-i spun? Nu am de gând să-i spun nimic! Trebuie să o scot de-acolo, Judith! Oamenii ăia sunt nebuni. Nu o pot lăsa acolo.

O să o distrugă. Trebuie să o iau acum. Acum, nu să aștept o asistentă socială delicată ca o floare să vină plutind prin zonă și încercând să găsească o otravă insesizabilă. Trebuie să o scot d e-acolo, Judith! Trebuie să o iau!

— Bine, atunci scoate-o de-acolo. Ridic-o în brațe și fugi de-acolo. Acum ai ieșit. E cu tine și trăiți în siguranță, după câțiva ani. Ce ai de gând să îi spui?

Capul mi se înclină într-o parte și zâmbesc strălucitor în încăperea întunecată.

— O, Judith, e așa de prețioasă; o să îi spun în fiecare zi cât de frumoasă e și cât de mult o iubesc și ce rău îmi pare pentru tot ce a suferit și promit să recompensez prin dragoste. O să crească și o să fie cea mai iubită fetiță care a existat vreodată și o să se vindece. Nu vor mai pune niciodată mâna pe ea.

Așa m-a câștigat terapia SHEN de partea sa.

Mă simt gata să încerc iarăși un psihanalist. De cele mai multe ori simt că nu le sunt client ci un educator care îmi plătește ca să le predea cursuri de MBP. Îmi răspund la întrebări: Cum de a scăpat neobservată de medici? De ce nu a observat nimeni? Nu ați avut vecini? Erai într-adevăr bolnavă?

Cu toate acestea, în timpul ședințelor, plâng de vinovăția de \$ o fi trădat pe mama, de a nu fi păstrat vâlul peste secretele sale care i le ținusem sub cheia unei astfel de încrederi. Am scris, tot scris despre cum te simți atunci când cineva de taie în timp zâmbetul strâns, subțire al mamei tale șoptește: **Sfatul medicul scumpo**. Cum te simți când ești golită și umplută de mama precum punga de perfuzii pe care a pregătit-o pentru tine. Și s crezi că ești într-adevăr bolnavă pentru că în lumea ta totul i oglindește acest lucru.

Psihanalista îmi explică faptul că mama era canibală. Că vo să îmi ingereze carnea de vie, să-mi smulgă bucăți din trup. Cum cel mai apropiat lucru de actul canibalic era să mă ridic pe tavă pe care să mă taie în bucăți oamenii din comunitatea medicală. Cu cât mai mult mă simt vinovată că o trădez, cu atât mai mult o să continuu să mă urc pe acea tavă de una singură.

Și totuși mâna care m-a împins a fost cea care m-a ajutat să mă ridic. Cea care m-a bătut era singura care mă putea salva, să nu fiu mâncată. Cea care dorea să mă omoare era tocmai cea care s-ar fi sinucis dacă nu mă ofeream eu la tăiere. Am fost condiționată din pânțece să fiu un alibi al inocenței sale. Avea să-mi scurgă viața din mine dacă mă împotriveam, fie și numai cu gândul. M-a împins pe această cale cu același gest degajat pe care l-ai face când dai cu o perie peste o pereche de pantaloni, ca toate fibrele să fie aliniate în aceeași direcție.

Încă îmi mai spun că a fost totuși bine, nu a fost chiar așa de rău. Un sacrificiu normal pe care orice copil l-ar face pentru mama sa. Cuvinte care mi-au fost induse prin programare să devină ale mele. Prinsă în pânza ei, dacă un doctor nu putea descifra ce făcea, cum aș fi putut eu?

Până când împlinesc treizeci de ani. Atunci o văd cu aceeași claritate pe care aș avea dacă aș sta pe un promontoriu la mare, bătut de vânturi, iar ea m-ar privi din nisipul de dedesubt. Există o singură legătură între noi și îmi este înfășurată în jurul taliei; foamea îmi e legată de cel mai intim și emoționant contact pe care-l poți avea vreodată: atingerea mamei. Simt că orice mai puțin decât ceea ce mi-a răpit nu este îndeajuns.

La fel se întâmplă cu oamenii pe care-i aduc în viața mea. Relațiile mele, precum cea pe care am avut-o cu mama, devin imediat intense, uneori violent de intruzive. Încep să văd că mă înconjur de oameni frânți, mai frânți decât mine. A, da, stai așa să-ți număr fisurile. Ia să vedem, o sută, două... da, ești numai bun. Un însoțitor frânt mă face să mă simt întreagă, îmi oferă altceva, în afară de mine, de care să am grijă. Atunci când sunt alături de oamenii întregi, sănătoși îmi simt propriile fisuri; sfărâmarea, nebunia dislocării din mine.

Așa că o iau de la capăt. Când o dau în bară cu ceva sau când cineva se încolățește în jurul meu, merg mai departe. E doar o altă ocazie, o altă șansă de a interacționa cu lumea exterioară și de a nu o lăsa să mă ia complet, în întregime, până la os.

P

Iec din Ohio. Căsuța mea de țară e demolată; partea de sud alunecă în ravena de dedesubt. Pun mâna pe un ciocan de lemn și mă îndrept spre peretele care avea oglinda cea mai mare și-mi azvârl brațul pe spate, lovind și lovind, urlând numele celor care m-au rănit vreodată. Apar găuri în tencuială și înghit bucăți de tapet vechi. Fac un rug în curtea din spate și azvârl cutii de aluat de prăjituri pentru

cazuri de urgență, pagină după pagină de copii după dosare medicale, examene de la colegiu cu note de 10 și 4, scrisori de la băieți, scrisori de la bărbați, teancuu de obiecte care nu și-au găsit niciodată locul, nici atunci și nici acum – toate lucrurile pe care le-am adunat și de care m-am agăța de când primul foc mi-a răpit tot ce iubisem vreodată.

Cenușa plutește în sus, sus în cerul nopții, așa cum înainte îi imaginam că arată corpul meu, subțire și sfărâmicios ca o frun de arțar. Închid ușa din spate a casei mele goale, la fel de lipsită d viață acum precum coaja netedă a unei lăcuste lăsată în urmă du; ce aceasta și-a desăvârșit metamorfoza. Îmi încarc în vechea în decapotabilă chitara și o pungă de hârtie plină cu haine și plec – toiul nopții, cu un sac de legume și suc. Merg drept și neabăt spre Los Angeles, unde poți să o iei zilnic de la capăt, unde poți anonim o viață întreagă, unde te poți topi într-o mare de oameni nimeni nu ar da doi bani dacă ai trăi sau ai muri la margin trotuarului.

Cu fiecare kilometru ticăind pe kilometraj amintirea mamei îndepărtează puțin câte puțin, culmi frânte ce pică în adâncuri memoriei. Precum cumpărăturile pe care le făceam duf consultațiile de la medici care mă separau de ce se întâmplase în înainte în acea zi, la fel schimbările rapide și

abrupte pe care le f*

În viață mă îndepărtează din ce în ce mai mult de încrederea pe care o am în amintirile din trecut. Și cu cât mă adaptez mai mult la lumea reală, cu atât mai ireală și de necrezut pare lumea din care am venit.

Am trăit în ea fără să o vadă nimeni. Apoi m-am eliberat din ea fără ca nimeni să o confirme. Acum, peste ani și mii de kilometri, raze subțiri de îndoială începeau să-mi sfâșie gândurile.

Sigur nu a fost chiar atât de rea. Sigur s-a schimbat până acum. A făcut ceea ce a făcut pentru că avea nevoie să o facă. Refăcea totul pe mine, așa cum face un copil maltratat cu o păpușă. Acum că s-a sfârșit totul sunt sigură că ar fi un om complet diferit.

Așa m-am adus înapoi. Cu cât schimbam mai mult peisajul, cu atât mai mult cedam cu cât cedam mai mult, cu atât simțeam nevoia. Simțeam nevoia, tânjeam după o mamă, o mamă care să mă ajute, o mamă căreia să-i aparțin. Cercetam cu disperare ochii altor mame, înfometată după o îmbrățișare de parcă eram o fetiță

— Exact ce voia mama de la mine. Îmi era dor să îmi așez capul în poala mamei. Noaptea, în timpul atacurilor de panică, mă linișteam și adormeam imaginându-mi o mamă

blândă, liniștitoare care stătea pe marginea patului, cu mâinile mângâindu-mi încet şuvițele de păr, dându-le pe după urechi, răsucindu-le pe degete, adormindu-mă cu impulsuri electrice care-mi treceau ca niște stele căzătoare peste cap. Vindecându-i capul cu mâinile-i calde.

N

u am mai văzut-o de șapte ani. Ultima noastră fotografie a fost făcută de Ziua Mamei, stând; amândouă pe un butuc undeva în pădure într-o excursie călare, mâncând de la pachet și zâmbind în fața aparatului, părul ca de alamă al mamei scânteind în soare, proaspăt oxigenat.

După câteva luni aveam să mă prăbușesc la capătul unei scări; cu viața carbonizată, iar ea avea să plece în Montana, lăsând în urmă o viață de nimic, să o ia de la capăt. Acum atât de departe de trecut și schimbându-mi viața din șase în șase luni, mi-am scotocit prin amintiri și am ales fragmente minuscule din viața noastră împreună pentru a recrea o nălucă; am îndoit sau am sudat fire de memorie pentru a înălța o hologramă maternă care se unduiește fără să o pot atinge, chemându-mă.

Într-o după-amiază, la treizeci și unu de ani, îmi țin respirația și formează numărul ei de telefon.

— Sandy? Nu mă pot forța să îi spun **mamă**. Bună. Sunt

Julie.

Nu mă aștept la nimic, decât la furie, poate sau la un val de vinovăție din partea ei

— Sis? O, Dumnezeuule, Julie, ce bine e să-ți aud vocea. Unde ești? Am fost bolnavă de îngrijorare.

Și așa a început, deschiderea mea încetul cu încetul către mama. După câteva telefoane fără incidente, refuzând să-i dau numărul meu de fiecare dată când mi-l cere, până la urmă obosesc și îi ofer o cale să mă contacteze. Promite să nu mă sune niciodată prea târziu, propria ei scuză nerostită pentru toate acele telefoane sinucigașe din toiul nopții pe care mi le dădea înainte.

Los Angeles e un loc singuratic. Devine obositor să fii anonim, în Ohio ieșeam în evidență; în L. A. Toată lumea e altfel. Parcă niciodată ceea ce ești nu-i suficient pentru L. A... Oamenii cărora le dai numărul de telefon nu te sună niciodată. Cu cât ești mai dornică de un contact, cu atât mai puțin ai parte de el. Oamenii pot mirosi această nevoie în L. A. Și se țin departe.

În contrast, mama a devenit singura mea legătură vitală cu oameni ceva mai solizi, care nu erau purtați de val la fiecare douăzeci și patru de ore. I-am povestit despre nefericirile vieții într-un oraș mare și gol.

— Ai putea veni oricând acasă, Sis.

Acasă, Sis. Ideea de a fugi să trăiesc alături de mama îmi părea absurdă. Dar eram așa de sătulă de independență încât ideea de a mă lăsa pe seama ei să aibă grijă de mine își avea părțile ei atractive în timpul reveriilor de peste zi.

Pe parcursul unui an mama mi-a trimis pachete cu lucruri pe care mi le doream dar nu aveam bani în plus să mi le iau. Când mi-a fost blocată mașina, mi-a trimis bani să o scot de la poliție. M-a ajutat în momentele cele mai negre și, pentru prima oară, mi-a fost mamă. Nu mai era nevoie să o salvez. Aveam nevoie eu de ea, iar ea era cea care mă salva, spunând toate cuvintele potrivite ca să mă sprijine, sunându-mă tocmai la țanc. Reticența mi s-a topit.

S-a schimbat, încearcă să se revanșeze față de mine, nici nu mai avem nevoie să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat, este suficient că îmi întinde o mână.

S

ANDY va veni să mă ia din Great Falls, Montana. Ara puțini bani și chiar mai puține planuri. Aveam, de gând să scriu o carte despre viața mea alături de ea, dar am nevoie de mama mai mult.

Trebuie să știu: să știu dacă îmi poate fi mamă în carne și oase așa cum îmi este la telefon – sau am umplut eu spațiile

goale cu speranțe deșarte?

Are o fermă micuță alături de terenul ei și o să mi-o dea mie ca să mă pot liniști și prinde rădăcini. O să locuiesc aici împreună cu cățelușa mea Lulu și totul va fi bine în viața mea pentru că în sfârșit voi avea și eu o mamă.

Trebuie să iei trei avioane până ajungi în Montana, fiecare din ce în ce mai mic, de parcă ar fi ușile din Alice în Țara Minunilor, până când cel din urmă avion atârână în cerul gol ca o cutie agățată de sfoara unui zmeu.

Cobor de pe rampă la aeroportul micuț din Great Falls, încărcată: cu lucruri pentru noua mea viață: cățelușa din geanta de umăr cu imprimeu din blană de leopard, haine, cărți. O zăresc pe mama.

Dumnezeule, ce grea a fost viața cu ea!

Abia o recunosc. În mod cert nu pare să fie capabilă să aibă un trecut ca al meu sau al ei. Fața îi pare umflată, de parcă i-ar fi fiert sub piele o substanță toxică. În spatele ei stă un grup micuț de oameni pe care îi numește familia ei și pe care mi-i prezintă: soțul Ed și cei doi copilași adoptați, Tina și Paul. Înghit în sec.

Ne adunăm în umbra aeroportului înghesuit, așezat cumva că pe picioarele din spate să arate amenințător, iar Ed ne face fotografie. Mama le zice copiilor să zâmbească,

iar ei sură strălucitor așa cum făceam și noi, în timp ce ea întinde un picii înainte ca un fotomodel, ca întotdeauna.

Ne urcăm în camioneta familiei să parcurgem suta de mile pân la ferma lor de vite. Pe drum, mama vrea să ne oprim la restaurant Ponderosa Steakhouse să sărbătorim. Gheața începe să se spar în timp ce stăm așezați la masa din lemn de placaj. Sunt fiic adultă, iar aceasta e noua viață a mamei mele. Am venit aici să pătrund în ea și sunt dispusă să mă străduiesc să meargă, de dragul tuturor.

O privesc atent pe Tina peste friptură și cartofii copti în folie de aluminiu. Are unsprezece ani, iar fratele ei, Paul, are patru, aceeași diferență de vârstă dintre Danny și mine. E mărunțică, așa ca mine și are părul tuns în aceeași coamă ridicolă pe care o aveam când mama mi-a retezat buclele lungi până la mijloc. Jucându-mă cu mâncarea, o urmăresc pe mama ca printre obloane, atentă la pauzele dintre cuvinte atunci când vorbește cu Tina, să văd dacă mai este încă femeia copilăriei mele.

Dar nu mai e.

Totul merge bine, copiii râd, ea și Ed par să fie stabili. Are o verighetă mare pe deget. Când ajungem într-un final acasă, copiii scot la iveală cadouri pentru mine și chițăie, în timp ce mama scoate din bucătărie un tort cu lumânări:

— O să fii surioara noastră mai mare?

Nu am avut parte niciodată de o astfel de primire din partea familiei. Sunt emoționată. Ne adunăm cu toții lângă frigider și programăm aparatul luat de la Kmart să ne facă o poză. Îmbrățișările și afecțiunea mă fac să îmi dea lacrimile chiar acolo, la masa din bucătărie – același gen de masă din imitație de lemn la care stătusem în fiecare seară în Ohio, vorbind cu mama. Mă aștept să greșesc. Mă aștept să rup scrierile care m-ar bătui; m-ar bătui ca în infern dacă aș putea-o numi iarăși „mami”.

Mi-a pregătit camera mea, cu o pătură electrică pentru că știe că mi se face frig noaptea, cu pernuțe în plus ca să mi le pun între genunchi. A scos cele mai bune prosoape. Îmi arată unde-i totul și mă tratează de parcă aș fi un oaspete. Mi-a luat haine noi și mi-a dat lenjerie de pat nouă, în culorile primăverii, care speră să-mi placă. Mă urc în pat ca un copil și mă forțez să spun ceea ce nu am putut rosti de șapte ani.

— Noapte bună...

Îmi rămâne în gât cuvântul, m-am dezobișnuit.

— ... **mami.**

Stinge lumina.

— Noapte bună, Sis.

Dorm buştean ca un bebeluş.

În dimineţa următoare toţi din casă se trezesc devreme. Mama şi Ed sunt pe-afară la muncă, iar copiii sunt la masă, aplecaţi asupra holurilor cu cereale Sugar Snaps.

Azi fac turul fermei. Casa în care trăieşte mama cu familia ei e o rulotă dublă, ascunsă cu dibăcie datorită diverselor anexe, carpete cu motive ţărăneşti şi unei gâşte din beton îmbrăcate în diftină şi aşezate pe verandă. Camerele copiilor sunt pline ochi cu jucării şi filme. Tina are un pat cu baldachin îmbrăcat în pasteluri, cum aveam şi eu. Paul doarme într-un pat de forma unei maşini de curse. Totul pare să fie bine.

Dar încep să observ şi alte detalii. Pantofii mamei s-au înmulţit cu sutele şi sunt înghesuiţi brutal în cutii mari de carton, cu tocurele şi vârfurile ieşind în disperare din găurile pentru mânere şi de sub capacele din carton ieftin, de parcă gâfâie după aer. Cutiile sunt aşezate la întâmplare una peste alta. Şi încă şi mai mulţi pantofi: îngrămădiţi în pungi negre din plastic pentru gunoi, azvârlite în şoproane şi în rulotele de camping împrăştiate prin curte.

Nu există vecini. Pământul pe care locuiesc are sute de ari şi, deşi casa e aşezată la marginea lui, la drum, kilometri întregi îi despart de oricare altă casă. Caii salvaţi de la

abator pe vremea când eram copil sunt acum cai de rasă cu burțile mari și iepe de prăsilă. Ciclurile lor de călduri sunt marcate pe calendarul din bucătărie, mânji sunt fătați tot timpul și vânduți. Au nevoie de găleți de grăunțe, baloturi de fân, ore în șir de muncă. Orice altceva e împins pe planul doi pe parcursul zilei. Școala la care merge Tina are în total opt elevi, întinzându-se de la grădiniță până în clasa a șasea. Mă întreb cum poate învăța un copil ceva într-un;

mediu atât de limitat și constrâns. Un bărbat e acolo pe post de director, educator și profesor. Vara, în vacanțe, conduce un tractor cu o remorcă mare.

Mai târziu, la cină, ne apropiem cu grijă unii de alții, încercând să schimbăm câteva vorbe, fragile și strălucitoare precum globurile de Crăciun, fără să le spargem. Paul pălăvrăgește incoerent la masă, iar mama se străduiește să răspundă la orice spune cu răbdare și zâmbete, ca să îmi arate că s-a schimbat. Tina e neobișnuit de tăcută pentru o fetiță de unsprezece ani. Vreau să o fac să se destindă și să văd dacă mă urmează.

— Deci, Tina, cum mai e pe la școală?

Tina își răsucește fața către mama, care răspunde fără să privească:

— Ei bine, Tina e cam înceată, suferă de sindromul

intoxicației infantile cu alcool. Se descurcă la școală dar nu va trece peste un anumit nivel al clasei. Era într-o formă foarte proastă când a ajuns al noi, nu-i așa, Tina?

— Îhî, mami.

— Dar se descurcă bine acum. Nu-i așa, scumpo?

Tina dă din cap afirmativ. Nu par să fiu în stare să-mi termin friptura la ceaun. Și nici Tina. O învâрте prin farfurie, cu capul așezat pe încheietura întoarsă și motivează cu o scuză:

— Nu prea îmi place carnea.

În acea seară, stau cu mama la taclale la masa din bucătărie, așa cum o făceam și înainte, dar acum eu sunt pe dinafară, sperând să pot lăsa deoparte mica fisură apărută la cină.

Îmi povestește de cum era pe vremuri cu Smokey și cum ziua mea de naștere pică de aniversarea nunții lor. De fiecare dată, pe șaisprezece mai, nu poate să dea de mine pentru că m-am îngropat în lume și nu poate să dea de el pentru că-i, la rândul său, îngropat. Și îmi povestește despre noua ei viață acolo, ce om bun e Ed dacă e să ții seama numai de faptul că nu o bate cum făcea tata. În ochii ei, a urcat pe scara socială. Ed are un frate, știi, băiat bun, își dorește o soție și copii; i-a arătat poza mea. Sigur că ar vrea

să mă vadă cât timp stau aici. Și se relaxează suficient să-mi povestească despre viața de zi cu zi pe care o are acum, aici, pe câmpiile întinse din Montana.

— Am mers cu mașina peste două râuri fără poduri ca să mergem în călătoria asta împreună și să o luăm călare peste Continental Divide din Palookaville. Cred că parcursesem vreo treizeci de mile din acea călătorie când calul lui Jonas Walker a fost flancat de altul și a început să se cambreze. A sărit și l-a azvârlit cu capul înainte în niște stânci, i-a frânt gâtul și l-a omorât. Jonas era un alb care se împrietenise cu indienii, era foarte îndrăgit de indieni din tribul Sioux, iar ei au ținut o ceremonie pentru el sus pe un deal care dă spre râurile gemene, o ceremonie indiană, știi. Au chemat spiritele, au bătut din tobe cum fac ei și, Doamne, doi vulturi au început să zboare pe deasupra și am simțit că mă cuprind fiorii.

Acestea sunt povestirile pe care îmi place să le aud cel mai» mult spuse de mama, în ritmul unei istorisiri biblice de pe vremuri sau în cadența înceată, cu pauze a unei povești indiene de soi. N sunt niciodată despre tata sau despre viața grea pe care a dus-o, ci despre evenimentele care-i fac pielea de găină sau care o uimes în trup sau spirit. În scurtele momente de tăcere, așteptând să treacă îi observ mâinile,

umflate și noduroase din pricina unei sentin auto-impuse la munca grea. Unul dintre degete i-a fost cusut 1 încheietură; se întoarce într-o parte, altfel decât restul.

— Deci, mami, cum stai cu sănătatea?

— Doamne, Julie, mai tot timpul sunt mai bolnavă decât câine. Ia uite-aici.

Își saltă cămașa să îmi arate o cicatrice groasă, proeminen care îi traversează spatele de la subraț la fund. Arată de parcă cârtiță ar fi săpat pieziș peste coaste.

— Asta aproape că m-a omorât. Mi-au tăiat coastele fierăstrăul și aproape că mi-au tăiat și în șira spinării, aveam d< vertebre sudate.

Nu pot obține un răspuns clar la întrebarea de ce a trebuit, exact, să suporte o astfel de operație gravă. Însă din pricina doctorașilor ăstora incompetenți de la țară, susține ea, degetul i-a fost cusut la loc invers. Altă dată, continuă ea, pleoapele i-au fost lipite de praful toxic de la un bec incandescent când s-a dus să îl schimbe și a plesnit în dulie. Și chiar acum, anul trecut, a fost pe la cardiologi.

— M-au pus să port ceva ce se cheamă un monitor Holter.

Pronunță numele încet ca să fie sigură că o pot urmări.

— E o chestie din aia pe care o porți ca să îți poată ține sub observație inima acasă. L-a întrebat pe doctor care e cel

mai rău lucru ce se poate întâmpla? Un by-pass? O operație pe cord deschis? Ziceți-mi și mie care e problema, ca să știu. Știi tu.

Simt că mi se scurge sângele din mine. Privesc în jur, prin bucătărie, în timp ce vorbește. Are un cufăr garnisit cu cărți de medicină cu scoarțe groase și agende medicale masive. Flacoane de medicamente stau grămadă pe tăblia de lângă cuptorul cu microunde și umplu cu vârf farfuria care stă pe frigider.

— Au zis că s-ar putea să fie nevoie să facă o procedură chirurgicală de sondare pe care o numesc o cateterizare – asta e, știu, jargonul de la cardiologie – dacă mi se mai întâmplă atacuri din astea aici, acasă.

Îmi încheștez degetele reci de muchea scaunului. Readuc apoi conversația la Tina.

— A, Julie, fetița aia a ieșit din cea mai nenorocită situație pe care ți-o poți imagina. Taică-său e la închisoare, maică-sa e dependentă de droguri, tocmai asta e problema ei, vezi, s-a născut așa, înceată, are sindromul ăla infantil care face copiii să rămână așa, mici, știi? Și s-a descurcat de minune de când e aici. A dat test pentru clasa întâi dar a parcurs un drum lung, lung de tot. E așa fericită acum. Știu că noi am avut probleme în trecut și vremurile grele cu

taică-tău, dar acum că sunt departe de el sunt un om mai bun. Stai numai și-ai să vezi.

— Mda, mami, te cred.

A doua zi dimineată, în timp ce mama e pe-afară să-și ude plantele, prăjesc șaisprezece cârnăciori pentru micul dejun și fac ouă jumări. Sunt doar cu Tina în bucătărie, iar cârnăciorii nici măcar nu mai ajung pe masă. Îi taie direct de pe șervețele pe măsură ce îi iau unul câte unul din tigaia rotundă. O trag lângă mine și îi arăt pas cu pas cum să îi facă; la foc potrivit, întoarce-i iarăși și iarăși până când se rumenesc pe toate părțile. Îi vâr spatula în mână și stau în spatele ei, împiedicând pe oricine să o vadă în caz că ar intra. Atmosfera e tensionată: conspirăm împotriva lui Sandy, facem ceva greșit. Sărim amândouă cât colo când mama năvălește prin ușa cu plasă.

— Tina, la dracu, știi foarte bine că n-ai voie să folosești plita! De câte ori ți-am spus că nu ai voie să gătești!

O întrerup.

— Sandy, îi arăt Tinei cum să își pregătească niște cârnăciori ca să se poată hrăni când îi e foame. O să fie înaltă și slăbănoagă. Ar avea nevoie de proteine dimineăta.

— Ce vrei să spui, Julie? Că nu-i dau feței de mâncare? Fata asta poate să mănânce când vrea și ce vrea. Avem un

frigider plin de mâncare.

Tina a încremenit cu spatula în mână.

— Dar copiii nu pot mânca numai cereale cu zahăr la micul dejun. Tina poate învăța să folosească aragazul și să-și pregătească niște cârnăciori de câte ori vrea.

— Julie, tu să nu te bagi. Fata asta știe că n-are voie să dea drumul la aragaz. Nu-i așa, Tina, știi asta, nu? E înceată la minte, ai înțeles? O să dea foc la casă.

Înceată la minte, așa cum și eu fusesem înceată, cum și eu nu aveam să depășesc, la rândul meu, un anumit nivel de inteligență. Să ardă casă, așa cum ați făcut tu și tati ca să puneți mâna pe banii de la asigurări – dar nimeni altcineva nu mai știe asta, așa încât ar fi o preocupare perfect rezonabilă pe care le-ai putea-o spune oamenilor, că din moment ce ți-ai pierdut casa o dată, de ce să riști din nou? Asta e logica avansată pe care am obținut-o din toți acei ani în izolare, claritatea cu care să pot mirosi, vedea și gusta un gaz toxic insesizabil.

Tina se bâlbâie cerându-și scuze mamei și încearcă să se topească pe hol. Mă clatin pe spate, ca într-o buclă temporală magnetică, neputincioasă în fața mamei. Pot doar să fiu martoră la ce se petrece.

Mama strigă:

— Tina, vino înapoi aici, ți-am dat pastilele azi?

Mama înșfacă flacoanele de pe frigider și izbește pastilele de palmă.

— Atunci, uite-aici, să fim siguri că le iei acum.

Trânțește pastilele în palma Tinei. Copilul le înghite fără să clipească.

Stomacul mi se întoarce pe dos, vomit în baie. Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu mie, nu iarăși. Tina are unsprezece ani, vârsta pe care o avea fetița pe care o vizualizasem în timpul terapiei SHEN.

Ce o să îi spui, Julie?

Nu o să îi spun nimic. Trebuie să o scap de-acolo.

— Hai să lămurim un lucru: nu o să vii la mine în casă și să-mi spui cum să cresc acești copii, da? Arăți ca dracu – dacă știe cineva ce e aia sănătate în niciun caz aceea nu ești tu. Nu o să întorci fata aia împotriva mea.

Restul zilei îl petrec mergând ca pe ace în jurul mamei. De partea mea, încerc să o calmez ca să-i pot câștiga încrederea astfel încât să adun detalii despre Tina: numele medicilor, istoricul simptomelor, numele real de familie al Tinei ca să îi pot da de urmă prin agenția de adopții. Toți ceilalți încearcă să o calmeze ca să nu-i sară țandăra. E un proiect ce implică întreaga familie.

Ed mă prinde în hambar.

— Julie, pot vorbi puțin cu tine? Mama ta se poartă bine cu copiii ăia. Le dă mereu de mâncare și le ia haine. Se mai supără puțin că Tina nu se descurcă bine la școală, dar se poartă mereu numai bine cu ei.

O aud pe mama în bucătărie, șuierând către Tina.

— Du-te și spune-i, Tina, du-te acolo și spune-i.

Iar Tina tropotește și mă încolțește lângă frigider.

— Julie, o iubesc pe mami. Mă hrănește și se poartă bine cu mine.

Tina e ca un automat, cum eram și eu.

Cu cât încerc să aplanez incidentul cu cârnații, cu atât mama îi dă o amploare și mai mare. I-am atins nervul cel mai sensibil, am provocat-o la nivelul său primar: abilitatea ei de a fi mamă. Și i-am dezvăluit că îi cunosc rețeta secretă de a dobândi un apendice, de a ține un copil legat de ea.

Își petrece întreaga zi pufnind și înjurând, urmărindu-mă prin rulotă. În noaptea aceea, după ce copiii au plecat la culcare, mă încolțește.

— Ei bine acum, o să ne așezăm și o să îi dăm de capăt odată pentru totdeauna. Ed, vino-ncoace. Vreau să auzi și tu!

— Sandy, nu cred că așa ceva e necesar. Nu vreau să te

înfurii și mai tare.

— A, nu. Ba nu, nu o să scapi așa ușor din asta, domnișoară. Îți miști fundul înapoi și vorbești cu noi ca un adult. Ce dracu se petrece cu tine? De ce îmi faci asta?

— Sandy, serios, nu cred că...

Vocea mi se pierde, dar nu e asta ocazia pe care am așteptat-o? Nu mi-am dorit în toți acești ani o introducere ca să îi pot vorbi?, Nu mi-am dorit satisfacția de a-i spune ce mi-a făcut? Respiră –, adânc. Poți să o faci.

— Bine. Sandy, când eram doar o fetiță... ei bine... Mi-ai făcu! anumite lucruri când eram copil și văd cum se repetă aceleași, lucruri cu Tina.

Ochii mamei se micșorează până ajung ca niște crăpături.

— Ia stai să-ți zic eu ceva, fato, copilul ăla e idiot, se descurcă groaznic la școală, nu va ieși nimic bun din ea niciodată, iar dacă nu aș fi luat-o eu, nimeni nu **cir** fi luat-o, ai înțeles? Nimeni nu voia târătura aia de fată!

— Sandy, exact asta vreau să spun și eu. Mi-ai zis și mie aceleași lucruri! Că sunt proastă, că nu o să se aleagă nimic de mine, că e ceva în neregulă cu mine și-o să rămân așa toată viața!

— Ed! Ce-ar fi să mă ajuți puțin aici? O să stai acolo și o s-o lași să vorbească așa cu mine? În loc să fii și tu bărbat și

să te implici să-mi ții partea?

— Păi, Sandy, nu a zis nimic împotriva ta, decât că i-ai făcut niște lucruri pe care ea nu le crede drepte și-acum crede că îi faci la fel Tinei. Ei bine, asta-i părerea ei.

— O, Dumnezeu! Nu-mi vine să cred. Deci despre asta e vorba!

Mama devine isterică. Conștientizarea faptului că tocmai a descoperit un secret întunecat, groaznic, îi întunecă fața.

— Să fiu a dracului!

E uluită, copleșită.

— Ai venit aici să-mi furi bărbatul! Voi doi aveți o relație, nu-i așa?

Se plesnește peste picior de parcă tocmai ar fi avut o revelație.

— Iisuse, ar fi trebuit să știu că nu pot avea încredere în tine.

Creierul ei cântărește impactul aventurii mele cu Ed cu viteza fulgerului și începe să țipe:

— N-ai decât s-o iei, Ed, poți să ți-o tragi cu ea, iar eu o să mă târăsc de-aici să mor!

E ora unu dimineața, iar ea trece ca o furtună prin camere, agitându-și brațele și căutând lucruri pe care să le poată azvârli, în timp ce Ed încearcă să o calmeze, așezat în

fotoliu.

— Lasă-mă în pace, țipă ea, n-aveți decât să fugiți împreună, că eu rămân și mă omor!

Și a câștigat. Dă fuga înapoi în dormitor unde pușca de vânătoare stă rezemată de perete. O să ia pușca, iar Ed o să o salveze. Pregătește cleiul care îi va lipi pe amândoi la loc și îi va acoperi fisurile, în același timp. Și nimeni nu o va înfrunța pentru că i-a făcut pe ei să se simtă responsabili dacă se sinucide sau nu. Nimeni nu va pomeni vreodată noaptea asta. Nu e vorba de Tina sau de ce mi-a făcut mie mama. Nici de cârnați sau de înfometare sau de alergătura după boli și operații. Va fi ținută minte drept clipa în care am încercat să-i distrug căsnicia cu un bărbat de treabă.

Alerg la mine în cameră și proptesc un scaun sub clanță. Țipă isterică și aleargă prin rulotă, iar Ed încearcă să-i smulgă arma. Îmi proptesc spatele de ușă, în panică, cu respirația gâfâită. Nu e responsabilitatea mea să ies și să-i iau arma. Nu e responsabilitatea mea să o salvez. Și mai înțeleg ceva nou în noaptea asta, ceva ce nu am știut până acum: o puternică presimțire că ne-am distanțat atât de mult, suntem atât de îndepărtate și diferite, eu și mama, încât pușca pe care o flutură s-ar putea să nu fie pentru ea, până la urmă, ci pentru mine.

A

doua zi dimineată, Ed mă duce cu mașina la aeroport. Sunt ca șocată de o explozie. Car înapoi cățelul, hainele, cărțile. Cadourile au rămas în urmă, tortul e răsturnat și mânjit pe mocheta cu față dublă din bucătărie. În timp ce ieșim de pe alee, Sandy stă în camioneta de la capătul aleii împreună cu Tina. Nici măcar nu vrea să stea în aceeași casă cu mine, o distrugătoare de căsnicii. Vrea să îl privească pe Ed din depărtare și să fie martoră cum o înșală. Iar Tina, cum am fost și eu, e terapeutul pe care se sprijină.

Pe drumul de o oră și jumătate, aflu că Ed nu îi e de fapt soț. Sandy și-a cumpărat singură verigheta și a început să folosească numele lui de familie acum câțiva ani. Pietrele sunt din zirconiu. Copiii nu sunt adoptați. Sunt rude îndepărtate, de gradul doi, din partea lui Ed și după ce au tot fost plimbați de la o rudă la alta care nu-i voia, Sandy s-a repezit la șansa de a pune mâna pe ei.

Ed îmi zice:

— Știi, maică-ta e uneori așa și singurul lucru pe care îl poți face este să fii de acord cu ea și să încerci să o calmezi.

Ei, numai de-ai ști tu, Ed!

Dar nu știe. Sandy e prima iubită adevărată a lui Ed. A

trăit în Montana și a fost fermier toată viața, prea departe chiar și pentru **Revista Cuplurilor**. A locuit cu părinții până când avea peste treizeci de ani, până când l-a întâlni Sandy la o petrecere dată în hambar. Ed și cu mine suntem de-o seamă. La fel cum mama e de-o seamă cu mama lui. Iar Ed nu ar fi în stare să recunoască un caz de molestare a unui minor nici de l-ar pocni în creștet.

Mă lasă la aeroport și ne luăm rămas-bun stânjeniți. Îi pare rău că nu au mers treburile între noi. Sandy abia aștepta să mă aibă pe lângă ea; are prea mult de lucru la cai ca să o lase pe fata aia singură de capul ei.

— Știu. Ed. Știu.

P4t_4

kUPĂ CE AM TERMINAT DE SCRIS TOTUL, mă prăbușe „adormită. Mă seacă de puteri, parcă mi-ar smulg măduva din oase. Sunt bună de ceva cam o oră, apoi pic adormiți într-un somn fără vise, ca drogată de vârfurile de săgeți ale amintirii ce îmi strecoară otravă în sânge.

Tot ce îmi doresc să fac atâta timp cât scriu este să stau întinî în pat și să fiu ca o pacientă la spital. Nu vreau să discut cu nimet Nu vreau să văd pe nimeni. Dar nici nu vreau să fiu singură. Vrea să am oameni care să se agite undeva, în depărtare, făcând orice li ține pe ei ocupați, dar

să fie în apropiere în caz că am nevoie de ei. Când scriu despre viața mea e ca și cum aș scoate un fir subțire; păr din fundul gâtului. Trag și tot trag și nu se mai termină, epuizant. Așa că mă odihnesc. În unele zile stau tot timpul în pa scriu, dorm. Alteori ies în oraș, mă întorc, scriu, dorm. Unec dorm când scriu, iar alteori scriu când dorm. Când scriu deși scena când i-am pus tatii arma la tâmplă, închid ochii și alune într-un neant gol, fără vise. Îmi revin după o oră, cu degetele înc încleștate pe tastatură. Atunci când dorm, scriu un text perfe format, direct din adâncuri, fără să-mi folosesc mâinile sau gmr pentru că se pierde mereu ceva pe drum. Văd textul în fața ochile exact ce vreau să transmit, în forma sa cea mai pură – alineate! paragrafelor, încondeierea sentimentelor. Mă înroșesc în fața frumuseții lui. Când mă trezesc, un șuvoi de cuvinte îmi pune mâinile în mișcare, un torent de cuvinte îmi e blocat în gâtlee, încercând să-și croiască drum în afară.

Mă trezesc în miezul nopții după visuri pline de panică despre Tina, în Montana. Înima îmi bubuie cu putere în piept. Ce caut aici? Trebuie să o scot de-acolo. Nu pot să stau și să mă prefac așa, că nu s-a întâmplat și că lucrurile nu se înrăutățesc pe zi ce trece. Trebuie să o scap de-acolo.

Dar mama mă înlemnește. În timp ce eu așteptam

următorul zbor în aeroportul din Great Falls, ea i-a sunat pe toți ale căror numere le avea și le-a spus de problema mea cu poliția, știți, mandatul acela de arestare. M-am întors în L. A. Și am găsit robotul de la telefon plin de mesaje din partea unor oameni care mă cunoșteau pe mine dar nu și pe Sandy. Oameni care au părinți normali și care nu reușesc să înțeleagă până unde poate ajunge o mamă biologică pentru a-și discredita copilul și a-și cimenta propria negare.

Știu că dacă sunt la Serviciile de Asistență a Minorilor din Montana și ei trimit un asistent social, mama va ști că eu am fost cea care l-a trimis. Că mai întâi se va preface șocată, apoi va chicoti în timp ce va așeza bucățile de puzzle în fața asistentului social și îi va pica fisa că, o da, trebuie să fie la mijloc mâna fiicei vagabonde. Îi va fi mult mai ușor asistentului social din Montana să creadă așa ceva decât să se uite prin camerele în culori pastelate, pline de jucării și animale de pluș și să depisteze mirosul discret al gazului toxic.

Știu că Tina va răspunde la întrebări în folosul mamei, pentru că i s-a spus că dacă o iau de-acolo va fi violată. Știu că Ed va fi el însuși, un băiat de la țară cu suflet bun dar dureros de naiv. Știu că Paul se va agăța de piciorul mamei și se va smiorcăi „Mamiiiiiiii!” Știu că se va clasa cazul, iar

mama își va întări paza asupra copiilor sau și mai rău, îi va muta undeva unde nu voi mai avea posibilitatea să îi verific. Așa că sunt nevoită să o fac așa cum trebuie. Trebuie să mă întorc în Ohio, la originea tuturor. Și trebuie să fiu la fel de vicleană precum mama mea care suferă de sindromul Munchausen indus.

D

anny mă ia de la aeroport. Suntem bucuroși să ne vedem dar nu prea avem ce ne spune. Nu m-a mai văzut de doi ani, iar pe Sandy de și mai multă vreme. Memoria sa, ca și a mea, a ales imaginea mai veselă. Anul trecut, când Danny împlinea douăzeci și patru de ani, tot ce își dorea de Crăciun era o casetă înregistrată cu mama cântând, unul din puținele lucruri bune smulse din viața noastră alături de ea.

Încă are nevoie de o mamă și un tată. Psihicul i-a acoperit muchiile tăioase ale detaliilor cu un lințoliu greu și ține trecutul la distanță afundându-se în muncă și având crize de astmă care coincid cu telefoanele ocazionale de la mama. E șofer de curse, inginer, restaurator de mașini de colecție – orice ar putea înghiți secunde din zi și i-ar călăuzi gândurile către planuri de viitor. Are o casă și un petic de pământ, un tractor John Deere și vreo cincizeci de mașini clasice care așteaptă să fie reparate, fiecare clipă când nu

poate ajunge la ele ticăindu-i în cap. Iar mie îmi pare cu mult mai bătrân decât tânărul care este în realitate.

Sunt un scriitor care nu are nimic altceva decât coridoare interioare nesfârșite prin care poate rătăci. Nu am aproape nimic, iar în spațiul gol pe care mi-l fac m-am adaptat la o viață fără mamă și fără tată. Oricum nu i-am avut niciodată. Cărțile sunt cele care m-au crescut cum trebuie, iar oglinda mi-a arătat adevărul. Credințele deformate, care mă țineau în peșteri întunecate, au fost puse pe roata olarului și învărtite până au dat naștere unor conuri înalte, solide, care se înalță în cerul luminos. Am trăit o mare parte din viață. Știu ce înseamnă să pui o armă la tâmpla tatălui tău. Știu ce înseamnă să crezi că vei muri de mâna altcuiva. Știu ce înseamnă să fii retezat, închis într-o cușcă sau luat prizonier, și mai știu și ce înseamnă să evadezi. Știu ce înseamnă să fii prins în interiorul unui om pe care alții l-au creat și să te eliberezi, să fii persoana care ești în realitate.

Și m-am întors către Dumnezeu. Esența Domnului e pretutindeni. O știu atunci când îmi aterizează o gărgăriță pe încheietura mâinii. O simt în privirea înlăcrimată, intensă, adoratoare a unui bătrân. O știu atunci când cerul e incendiat de culori înfocate atunci când mi se pare că doar eu îl privesc, din toată lumea asta grăbită.

Cu ochiul minții mă văd stând la marginea oceanului, cu brațele întinse și ridicate pentru a putea primi tot adevărul, toată frumusețea și dragostea pe care mi le poate oferi viața. Mi-am găsit, în sfârșit, pacea de un alb pur.

Merg cu fratele meu pe autostrada largă, cu optzeci de mile15 pe oră, în decapotabila Mustang de culoarea cireșei. Radioul mă ademenește în uriașul Vest Mijlociu, iar fratele meu și cu mine cântăm împreună cu Eddie Vedder care răcnește dogit „Jeremy”. Danny apucă schimbătorul de viteze; apasă accelerația cu putere și se năpustește pe autostradă, așa cum făcea tata când fugea. Mă las pe spate în scaunul din piele neagră, îmi răsucesc fața spre fereastră și o lacrimă uriașă mi se rostogolește din ochi și-mi pică pe față. Doi dintre cei mai duri puști din Ohio, gonind pe o autostradă pustie, cântând versuri despre copilăria pierdută, fără zâmbete sau ironie.

M-am întors să o acuz pe mama în instanță, să-i dezvălui secretele, să-i smulg un vâl ce a fost ars, cusut, încrustat în pielea ei. Nu știu ce formă va avea acest proces, dar trebuie să o opresc pe mama. Să o împiedic să mai ademenească o altă fetiță în viața ei sub promisiuni deșarte, un nume de familie schimbat, o atingere blândă la început, ca apoi să o

prindă strâns în legăturile pe care le va târî de la un doctor la altul, ca pe un ursuleț favorit de pluș, uzat sau ca pe o pătură cu marginile lustruite care o face să se simtă în siguranță. Mi-am împins ultima picătură de vină de dincolo de cutele tapetului. Nu-i datorez nimic. O să dau de urma actelor care arată cum i-a fost revocată licența de adopție în Ohio; o să dau de urma asistentei sociale care i-a luat copiii în acea zi; o să îi fac să caute numărul de asigurare al mamei. O voi salva pe acea copilă de unsprezece ani, replica mea din noua generație. Și o s-o fac pe căi ocolite. Pentru că mama nu a terminat încă și nu va termina niciodată.

Ridic receptorul și sun la Serviciile de Asistență pentru Minori.

MULȚUMIRI:

y

Adânci mulțumiri lui Katherine Boyle – impresar, prietenă și confidentă – care a îmbrăcat neobosită o caschetă de miner și a luat în mâini pompoane de majoretă pentru a mă conduce după fiecare cotitură întunecată a cărării. Îi mulțumesc lui Ben, cu emoție, pentru că a crezut în mine, precum și autorilor cu ale căror cărți am crescut: **Fusese**

¹⁵ Aproximativ 140 km/h (n. trad.).

tot timpul la mine; Pierdere de greutate a minții; Cele patru acorduri.

DESPRE AUTOARE:

Julie Gregory a crescut în sudul statului Ohio. Acum este scriitoare, expert și purtător de cuvânt pentru sindromul Munchausen indus, precum și un susținător al cazurilor de MBP. Masterand la studii psihanalitice la Universitatea din Sheffield, Anglia, trăiește la ora actuală în Statele Unite. Îi puteți accesa site-ul personal la adresa: www.juliegregory.com.

foliantul Agent Orange, denumire științifică: 2,4-diclorofenoxiacetic; Vet izat de forțele armate americane în Vietnam între anii 1962 și

11 Gustări de prânz în stilul prăjiturelelor „Măgura”.

heshire cât; aluzie la personajul din romanul lui Lewis Carroll, *Alice am Minunilor*, care apărea și dispărea pe neașteptate, lăsând de multe

14 Termen militar utilizat în armata americană: POW – prisionef (prizonier de război); MIA – missing în action (dispărut în misiune).